Capitolul 1

— Mda, am o zi de naştere foarte nasoală, i-am spus pisicii mele, Nala. (Mă rog, de fapt, mai degrabă eu sunt fiinţa ei decât ea, pisica mea. Ştiţi cum e cu pisicile: ele nu prea au stăpâni, ci slujitori. Dar eu prefer să nu bag în seamă chestia asta.)

În orice caz, am continuat să vorbesc cu pisica de parcă mi-ar fi sorbit cuvintele, lucru complet fals de altfel.

— De şaptişpe ani încoace, pe 24 decembrie am numai zile de naştere naşpa. Aşa că m-am obişnuit. Nu-i mare scofală.

Ştiam că spun asta numai ca să mă conving singură. Nala a miorlăit la mine cu vocea ei de bătrânică morocănoasă şi apoi s-a apucat să-şi lingă părţile intime, dându-mi clar de înţeles că spun tâmpenii.

— Uite cum stă treaba, am continuat eu, în timp ce terminam de dat cu puţin dermatograf (şi chiar era puţin - abordarea dă-te-cu-dermatograf-până-arăţi-ca-un-raton-înspăimântător nu mă avantajează deloc. De fapt, nu avantajează pe nimeni). O să primesc o grămadă de cadouri bine intenţionate, dar care nu sunt cadouri pentru o zi de naştere, ci pentru Crăciun; pentru că lumea încearcă întotdeauna să pună la grămadă ziua mea de naştere cu Crăciunul şi nu merge aşa.

Am zărit în oglindă ochii mari şi verzi ai Nalei.

— Dar o să zâmbim şi o să ne prefacem că ne plac cadourile astea aniversaro-crăciuneşti, şi asta pentru că oamenii nu înţeleg că nu poţi să amesteci ziua de naştere cu Crăciunul. Cel puţin, nu într-un mod fericit.

Nala a strănutat.

— Exact asta cred şi eu, dar o să ne purtăm frumos, pentru că-i şi mai rău dacă spun ceva. Apoi o să primesc cadouri de tot rahatul, toată lumea o să fie supărată şi o să avem parte de o situaţie tare jenantă.

Nala nu părea prea convinsă, aşa că m-am concentrat asupra imaginii mele din oglindă. O clipă m-am gândit că poate îmi dădusem cu prea mult dermatograf, dar m-am privit mai cu atenţie şi mi-am dat seama că ceea ce făcea ca ochii mei să pară enormi şi întunecaţi nu era deloc ceva atât de banal precum machiajul. Chiar dacă trecuseră două luni de când fusesem însemnată să devin vampir, semiluna safirie care îmi

apăruse chiar între ochi şi filigranul complicat al desenului cu motive împletite care îmi contura faţa încă mă mai surprindeau. Mi-am plimbat vârful degetului pe una dintre liniile albastre spiralate. Apoi, aproape pe negândite, am tras în jos de decolteul şi aşa amplu al puloverului meu negru, dezvelindu-mi umărul stâng. Cu o mişcare bruscă din cap, mi-am dat pe spate părul lung şi negru, ca să se vadă mai bine desenele neobişnuite care începeau de la baza cefei şi se întindeau pe umăr şi de-o parte şi de alta a coloanei, până la şale. Ca de obicei, vederea desenelor mi-a provocat un fior ca un curent electric, un amestec de uimire şi frică.

— Nu mai e nimeni ca tine - i-am şoptit propriei mele imagini. Apoi mi-am dres glasul şi am continuat cu o voce excesiv de entuziastă: Şi nu-i nimic rău în asta.

Mi-am dat ochii peste cap:

— Mă rog!

Mi-am înălţat privirea deasupra capului, destul de uimită că nu se vedea. Eu, una, simţeam foarte clar norul negru cât casa care mă însoţea de o lună.

— La naiba, mă şi mir că nu plouă aici. I-ar prinde bine părului meu, nu-i aşa? am continuat eu sarcastic dialogul cu imaginea din oglindă. Apoi am oftat şi am luat plicul pe care îl pusesem pe birou. Deasupra adresei expeditorului, scrisă cu litere sclipitoare, era imprimat cu litere aurii în relief Familia Heffer.

— Şi acum, o porţie mică de deprimare..., am bălmăjit.

Nala a strănutat din nou.

— Aşa e, n-ar fi rău să termin odată cu asta.

Am deschis fără chef plicul şi am scos felicitarea.

— La naiba, e mai rău decât credeam!

Pe felicitare era desenată o cruce mare de lemn. De cruce era prinsă cu un cui însângerat o hârtie care imita pergamentul. Cu sânge, desigur, erau scrise următoarele cuvinte: „Pe El îl sărbăto-rim acum.“ în interiorul felicitării era imprimat, cu litere roşii: CRĂCIUN FERICIT. Iar dedesubt am recunoscut scrisul mamei: „Sper că îţi aduci aminte şi de familia ta cu ocazia acestui binecuvântat moment al anului. La mulţi ani! Cu drag, mama şi tata.“

— Tipic! i-am spus Nalei şi, brusc, m-a cuprins o durere de stomac. Şi nu e tatăl meu!

Am rupt felicitarea în două şi am aruncat-o la coşul de gunoi, iar apoi privirea mi-a rămas îndelung la hârtia ruptă in bucăţi.

— Părinţii mei, când nu mă ignoră, mă jignesc. Aş prefera totuşi să mă ignore.

Bătaia pe care am auzit-o deodată în uşă m-a făcut să tresar.

— Zoey, toată lumea se întreabă unde eşti, a răzbătut de dincolo de uşă vocea lui Damien.

— Stai aşa, aproape am terminat - am strigat. Mi-am alungat gândurile, am aruncat o ultimă privire în oglindă şi, dornică să-i ţin pe toţi la respect, am hotărât să-mi las umărul dezgolit.

— Semnele mele sunt unice. Să aibă şi masele la ce să se holbeze cât vorbesc, am mormăit.

Apoi am oftat. Nu sunt chiar aşa de morocă-noasă de felul meu. Dar cu o zi de naştere atât de naşpa şi cu nişte părinţi şi mai naşpa... Nu, nu puteam să mă mai mint singură. Ce n-aş da să fie şi Stevie Rae aici..., am şoptit. Acesta era lucrul care mă ţinuse departe de prietenii mei în ultima lună, inclusiv de iubiţii mei, de amândoi, şi luase până la urmă forma unui nesuferit de nor de ploaie imens, mustind de apă. Mi-era dor de prietena mea cea mai bună şi fostă colegă de cameră, pe care toată lumea o văzuse murind acum o lună, dar despre care eu ştiam că, de fapt, devenise zombi, o creatură a nopţii. Ştiu că sună melodramatic, a film de mâna a doua. Adevărul era că acum, în loc să se fâţâie de colo-colo punând la punct ultimele detalii ale aniversării mele idioate, ea bântuia undeva în vechile tuneluri subterane ale Tulsei şi urzea alături de alţi zombi dezgustători, cu adevărat răi şi, fără doar şi poate, urât mirositori.

— Ăă, Z? Eşti bine? m-a strigat Damien din nou, punând capăt bălmăjelilor mele mentale.

Mi-am ridicat pisica miorlăitoare, am întors spatele oribilei felicitări aniversaro-crăciuneşti de la babaci şi m-am năpustit pe uşă, aproape izbindu-mă de Damien care mă aştepta cu un aer îngrijorat.

— Scuze... scuze..., am bolborosit eu.

A pornit la drum alături de mine, aruncându-mi din când în când priviri piezişe.

— N-am mai văzut niciodată pe cineva ca tine, atât de

puţin entuziasmat de propria zi de naştere, a spus Damien.

Am lăsat-o jos pe Nala, care mă privea cu ochii mici, am ridicat din umeri şi m-am căznit să zâmbesc relaxată.

— Mă antrenez pentru când o să fiu babă - la vreo treizeci de ani, aşa - şi o să trebuiască să mint în privinţa vârstei.

Damien s-a oprit şi s-a întors spre mine.

— Buuuun! a spus el tărăgănat. Ştim cu toţii că vampirii de treizeci de ani sunt foarte sexy şi arată încă de douăzeci de ani. De fapt, şi vampirii de o sută treizeci de ani sunt categoric tot sexy şi arată tot cam de douăzeci. Aşa că problema cu minţitul când o să fii întrebată de vârstă nu este o problemă. Care-i treaba, de fapt?

Şovăiam, încercând să mă gândesc la ce ar trebui sau la ce aş putea să-i spun lui Damien. El a ridicat din sprâncenele frumos pensate şi mi-a spus cu vocea lui profesorală de zile mari:

— Doar ştii cât de sensibil sunt, aşa că cel mai bine ar fi să te dai bătută şi să-mi spui adevărul.

Am oftat din nou.

— Of, voi, homosexualii, sunteţi ciudat de intuitivi.

— Aşa suntem noi, poponarii: mândri şi hipersensibili.

— „Poponar“ nu e un termen peiorativ?

— Nu şi dacă este folosit de un poponar. Apropo, mă duci cu vorba, dar să ştii că pe mine nu mă păcăleşti, mi-a declarat el punându-şi mâna în şold şi bătând din picior.

I-am zâmbit, dar era un zâmbet de faţadă. Dintr-odată m-a cuprins o dorinţă nestăvilită, care m-a surprins până şi pe mine, să-i spun lui Damien adevărul.

— Mi-e dor de Stevie Rae, am izbucnit înainte să mă hotărăsc să-mi ţin gura.

— Ştiu, mi-a spus el fără să şovăie, iar ochii lui au devenit suspect de umezi.

Şi asta m-a dat gata. Cuvintele au ţâşnit din mine de parcă s ar fi rupt un stăvilar în adâncul meu.

— Ar fi trebuit să fie şi ea aici! Ar trebui să alerge de nebună, să atârne ornamente pentru ziua mea şi poate chiar să facă ea singură un tort.

— Un tort de-a dreptul îngrozitor, a spus Damien pufnind uşor.

— Da, dar ar fi una dintre reţetele preferate ale mămicii,

am zis cu un exagerat accent de Oklahoma, încercând să imit accentul provincial a lui Stevie Rae, ceea ce m-a făcut să zâmbesc, deşi aveam ochii înlăcrimaţi. M-am gândit ce ciudat era că, lăsându-l pe Damien să vadă cât de supărată eram de fapt şi din ce motiv, zâmbetul meu era chiar sincer.

— Iar eu şi cu gemenele am fi fost ofticaţi pentru că ar fi insistat să ne punem pălăriuţele alea stupide, ascuţite, cu elastic care înţeapă în bărbie, a mai zis el şi s-a cutremurat sincer îngrozit. Doamne, sunt aşa de urâte!

Am râs şi am simţit că se mai domoleşte apăsarea pe care o aveam în piept.

— Stevie Rae are ceva care mă face să mă simt bine.

Nu mi-am dat seama că folosisem prezentul până ce n-am văzut cum i s-a crispat lui Damien zâmbetul umezit de lacrimi.

— Mda, a fost o tipă extraordinară, a spus el cu accent pe „a fost“, şi m-a privit de parcă l-ar fi îngrijorat sănătatea mea mintală.

De-ar şti el tot adevărul! Ce n-aş da să-i pot spune! Dar nu puteam. Dacă îi spuneam, fie eu, fie Stevie Rae, dacă nu cumva chiar amândouă, eram ucise. De-a binelea, de data asta!

Aşa că l-am apucat de braţ pe prietenul meu vizibil îngrijorat şi l-am tras spre scările care duceau în camerele comune din dormitorul fetelor, unde ne aşteptau prietenii mei şi cadourile lor stupide.

— Hai să mergem! Simt nevoia să deschid cadouri, am minţit eu entuziastă.

— Dumnezeule! Abia aştept să-l deschizi pe al meu! a izbucnit Damien. L-am căutat de-am înnebunit!

Am zâmbit şi am dat politicos din cap, în semn de aprobare, în timp ce Damien turuia în continuare despre căutarea cadoului perfect. De regulă, nu este chiar aşa de gay în public. Nu că superbul Damien Măslin nu ar fi gay deloc. Chiar e. Dar e şi un tip drăguţ foc, înalt, cu părul castaniu, genul de care te-ai putea îndrăgosti, lucru perfect posibil dacă eşti băiat. Nu e genul de homosexual debordând de nelinişti, dar ia să-l pui să-ţi vorbească despre cumpărături şi să vezi atunci cum ies la iveală tendinţele feminine. Nu că nu mi-ar plăcea asta la el. Mie mi se pare drăguţ că îl ia valul când vine vorba de cumpărat pantofi de calitate, iar în momentul ăla pălăvrăgeala lui mă liniştea. Mă ajuta să mă pregătesc pentru confruntarea cu nefericitele alea

de cadouri care mă aşteptau. Păcat că nu putea să mă ajute să mă confrunt cu ceea ce mă preocupa de fapt şi de drept.

Vorbind în continuare despre aventura lui prin magazine, Damien m-a condus prin încăperea principală a dormitorului. Le-am făcut cu mâna mai multor fete grupate în jurul televizoarelor cu ecran plat, în timp ce ne îndreptam spre cămăruţa lăturalnică folosită drept sală pentru calculatoare şi bibliotecă. Damien a deschis uşa, ocazie cu care prietenii mei au pus pe cântat în cor şi complet fals „Mulţi ani trăiască!". Am auzit-o pe Nala sâsâind şi, cu coada ochiului, am văzut-o ştergând-o din cadrul uşii şi furişându-se pe hol. „Laşo“, am gândit, deşi, sincer, îmi doream să pot evada şi eu cu ea.

Odată încheiat cântecul, slavă Domnului, m-am trezit împresurată de gaşcă.

— Vrem să vedem zâmbete! au spus gemenele într-un glas. Mă rog, de fapt nu sunt gemene. Erin Bates este din Tulsa şi are pielea albă ca laptele, iar Shaunee Cole este o tipă cu o piele adorabilă, de culoarea cafelei cu lapte, care se trage dintr-o familie de jamaicani şi care a crescut în Connecticut. Chestia e că fetele astea seamănă atât de mult, încât culoarea pielii şi locul de baştină nici nu mai contează. Sunt suflete-pereche, ceea ce este mult mai important decât aspectul biologic.

— La mulţi ani, Z, s-a auzit o voce adâncă şi sexy, pe care o ştiam foarte, foarte bine.

M-am eliberat din strânsoarea gemenelor şi m-am dus în braţele prietenului meu, Erik. Mă rog, teoretic, Erik este unul dintre cei doi prieteni ai mei, celălalt fiind Heath, un adolescent din specia umană cu care ieşeam înainte să fiu însemnată şi cu care acum nu mai pot să ies, dar, întrucât i-am cam băut sângele din greşeală, acum suntem Impregnaţi, aşa că m-am pricopsit cu el. Da, e încurcată treaba! Şi pe Erik chiar îl irită şi mă aştept să-mi dea papucii din clipă în clipă din cauza asta.

— Mersi, am şoptit, apoi mi-am înălţat privirea şi am căzut din nou prizonieră ochilor lui superbi.

Erik este înalt şi sexy, cu păr negru ca al lui Superman şi nişte ochi teribil de albaştri. M-am cuibărit în braţele lui, un lux pe care nu mi-l permisesem prea mult în ultima lună şi m-am lăsat învăluită de mirosul său apetisant şi de sentimentul de siguranţă pe care mi-l inspira prezenţa lui. Mi-a căutat privirea şi, preţ de o clipă toată lumea a dispărut şi nu am rămas decât

noi doi, exact ca-n filme. A zâmbit blând şi uşor surprins când a văzut că nu mă desprind din braţele lui, ceea ce mi-a frânt inima. Îl chinuisem prea tare pe băiatul ăsta şi nici măcar nu înţelegea de ce. Pe negândite, m-am ridicat pe vârfuri şi ne-am sărutat, spre încântarea generală a prietenilor mei.

— Auzi, Erik, dă şi altora din bucuria asta de „la mulţi ani“, a spus Shaunee şi a dat din sprâncene spre prietenul meu care zâmbea larg.

— Da, frumuşelule - a spus Erin şi, tipic pentru gemene, a dat şi ea din sprâncene, asemenea lui Shaunee. Ce-ar fi să-mi dai şi mie un sărut de „la mulţi ani“?

Mi-am dat ochii peste cap spre gemene.

— Ia o pauză, că nu e ziua lui. Nu poţi să săruţi decât sărbătoritul sau sărbătorita.

— Ce naşpa! a spus Shaunee. Io te iubesc măi, Z, dar nu prea vreau să mă sărut cu tine.

— Hai, mai terminaţi odată cu pupăturile de acelaşi sex, a zis Erin şi apoi i-a zâmbit larg lui Damien, care îl sorbea din priviri pe Erik. Asta e treaba lui Damien.

— Ăă? a făcut Damien, evident mai atent la farmecele lui Erik decât la gemene.

— După cum spuneam... a început Shaunee.
Nu e în echipa care trebuie, a încheiat Erin.

Erik a râs amuzat, l-a lovit pe Damien peste umăr ca-ntre bărbaţi şi a spus:

— Să ştii că dacă mă hotărăsc vreodată să schimb echipa, tu o să fii primul care află.

Ăsta este un alt motiv pentru care îl ador. Este un tip super-de-treabă şi foarte popular, dar îi acceptă pe ceilalţi aşa cum sunt şi nu se împăunează.

— Sper să fiu eu prima care află dacă vrei să schimbi echipa, am spus eu.

Erik a izbucnit în râs, m-a strâns în braţe şi mi-a şoptit la ureche:

— Să nu-ţi faci vreodată griji în privinţa asta.

În timp ce mă gândeam serios să-i mai fur lui Erik un sărut, în încăpere s-a iscat un mic vârtej de forma prietenului lui Damien, Jack Twist, care a ţâşnit pe uşă înăuntru.

— Perfect! încă nu a deschis cadourile. La mulţi ani, Zoey! mi-a strigat Jack şi ne-a îmbrăţişat, da, pe mine şi pe Damien, şi

ne-a strâns tare în braţe.

— Ţi-am spus să te grăbeşti, i-a zis Damien în timp ce ne eliberam din îmbrăţişare.

— Ştiu, dar voiam să mă asigur că este împachetat cum trebuie, i-a răspuns Jack.

Cu o graţie pe care numai un homosexual poate s-o aibă, şi-a dus mâna spre geanta care-i atârna pe umăr şi a scos o cutiuţă împachetată în hârtie roşie, cu o fundă verde şi strălucitoare, atât de mare încât, practic, înghiţea tot pachetul.

— Eu am făcut fundiţa!

— Jack se pricepe tare bine la chestii de-astea artistice, a mai spus Erik. Însă scârţâie la capitolul curăţeniei de după.

— Scuze, a zis Jack delicat. Promit să curăţ imediat după petrecere.

Erik şi Jack sunt colegi de cameră, ceea ce dovedeşte o dată în plus ce tip super e Erik. El este elev în clasa a cincea, ceea ce într-un liceu normal ar însemna clasa a unsprezecea şi este de departe cel mai tare tip din şcoală. Jack se află în clasa a treia, un boboc proaspăt sosit în şcoală, drăguţ, dar un pic cam prostuţ şi vizibil homo-sexual. Erik ar fi putut să facă scandal că i-au adus în cameră un poponar şi ar fi putut să scape de el, ceea ce ar fi însemnat ca viaţa lui Jack în Casa Nopţii să devină un infern. În schimb, el l-a luat complet sub aripa lui şi îl tratează ca pe un frate mai mic, grijă pe care şi-a extins-o şi asupra lui Damien. Exact azi, cei doi sunt oficial împreu-nă de fix două săptămâni şi jumătate. Ştim lucrul ăsta pentru că Damien este excesiv de romantic şi sărbătoreşte atât împlinirea unei jumătăţi de săptămână, cât şi pe cea a unei săptămâni întregi. Recunosc, nouă, celorlalţi, chestia asta ne provoacă râsul, dar în sensul bun.

— Hei, apropo de cadouri! a izbucnit Shaunee.

— Îhî, adu cutiuţa aia spânzurată de fundă pe masa cadourilor şi hai s-o lăsăm pe Zoey să le deschidă, a spus Erin.

L-am auzit pe Jack şoptindu-i lui Damien: „spânzurată de fundă?“ şi i-am surprins privirea panicată. Damien l-a liniştit spunându-i: „Nu, e perfect aşa!“

— Îl duc eu pe masă şi e primul pe care am să-l deschid.

I-am smuls pachetul din mâini, m-am grăbit să ajung la masă şi am început să scot funda verde cât casa de pe ambalajul roşu, zicând:

— Cred că o să păstrez funda asta. E tare meseriaşă.

Damien mi-a făcut cu ochiul recunoscător. I-am auzit pe Erik şi pe Shaunee râzând înfundat, dar am reuşit să-i dau un picior unuia dintre ei, lucru care i-a redus pe amândoi la tăcere. Am lăsat funda deoparte, am desfăcut ambalajul, am deschis cutiuţa şi de acolo am scos...

Ah, Dumnezeule!

— Un globuleţ pentru brad! am zis eu, străduindu-mă să par veselă. Şi are şi un om de zăpadă înăuntru.

După cum spuneam, un glob de sticlă cu un om de zăpadă înăuntru nu este un cadou pentru ziua de naştere, ci un ornament de Crăciun. Ba chiar un ornament de Crăciun de prost gust.

— Da, da! Şi să vezi ce melodie cântă! a spus Jack, ţopăind de pe un picior pe altul entuziasmat.

Mi-a luat globul din mână şi a întors de o rotiţă aflată dedesubt, aşa încât omuleţul de zăpadă a început să scoată nişte clinchete de o banalitate rar întâlnită, dureros de false.

— Mersi, Jack, e foarte drăguţ, am tras eu o minciunică.

— Mă bucur că-ţi place, a spus Jack. E ca un fel de temă pentru ziua ta. Apoi a aruncat o privire spre Erik şi Damien şi toţi trei s-au uitat unii la alţii cu un zâmbet strengăresc.

Mi-am tras şi eu un zâmbet.

— Mai departe, să vedem şi următorul cadou!

— Urmează al meu! a spus Damien şi mi-a înmânat o cutie alungită, din carton moale.

Cu zâmbetul întipărit pe buze, m-am apucat să deschid cutia, deşi fără voia mea îmi doream să mă pot transforma în pisică, să sâsâi la toată lumea şi să fug din cameră.

Capitolul 2

— Oo, e superb! am zis eu şi mi-am trecut mâna peste fularul împăturit, total şocată că primisem în sfârşit un cadou mişto.

— E de caşmir, a spus Damien mândru de sine.

L-am scos din cutie, bucuroasă că era crem strălucitor în loc de verdele sau roşul nelipsite din cadourile pe care le primesc de obicei de ziua mea de naştere crăciunească. Apoi

am înţepenit brusc, realizând că mă entuziasmasem prea devreme.

— Vezi oamenii de zăpadă brodaţi pe margine? mi-a atras atenţia Damien. Nu-i aşa că sunt adorabili?

— Cum să nu, sunt adorabili, am răspuns.

Pentru Crăciun sunt adorabili, dar dacă e cadou de ziua de naştere, nu mai sunt!

— Acum e rândul nostru, a zis Shaunee şi mi-a întins o cutie mare, împachetată, ce să vezi, în hârtie verde cu brăduţi de Crăciun.

— Noi nu ne-am ţinut de tema oamenilor de zăpadă, a mormăit Erin şi s-a încruntat la Damien.

— Mda, nu ne-a spus nimeni şi nouă, s-a încruntat şi Shaunee la el.

— Nu-i nimic! am spus eu mult prea iute şi cu prea multă însufleţire şi am rupt ambalajul.

Dinăuntru a răsărit o pereche de cizme negre cu toc cui, care ar fi fost demenţiale, elegante, superbe... dacă n-ar fi avut brăduţi de Crăciun şi ornamente roşii şi aurii pe exteriorul carâmbilor. Iată încă un cadou exclusiv pentru Crăciun! Ceea ce îl face un cadou jalnic pentru aniversare.

— A, mersi, am încercat eu să simulez încântarea. Sunt tare drăguţe.

— Cât ne-am chinuit să le găsim..., a spus Erin. Mda, cică nu se poate să fie fără desene pentru don’şoara născută în ziua de 24 decembrie, a adăugat Shaunee.

— M-ai ghicit! N-ar merge deloc o pereche de cizme negre simple, din piele, cu toc cui, am spus, gata-gata să mă umfle plânsul.

— Mai e un cadou!

Vocea lui Erik m-a smuls din gaura neagră a depresiei specifice zilei mele de naştere crăciuneşti.

— A, mai e ceva? am spus, sperând ca eu să fiu singura căreia i se păruse că tonul meu sunase ceva de genul: „of, Doamne, încă un cadou total neinspirat?“

— Mda, mai e ceva. - Cu o oarecare sfială, Erik mi-a întins o cutiuţă foarte mică, de formă dreptunghiulară. - Sper din tot sufletul să-ţi placă.

Am aruncat o privire spre cutiuţă înainte s-o iau şi mai că am chiţăit de bucurie. Erik ţinea în mână un cadou împachetat

cu ambalaj auriu şi argintiu, pe care era lipită elegant în mijloc eticheta magazinului Moody’s Fine Jewelry. Jur că am auzit undeva pe fundal un cor cântând crescendo „aleluia".

— E de la Moody’s! am strigat cu glas întretăiat, dar nu m-am putut abţine.

— Sper să-ţi placă, a repetat Erik şi mi-a oferit cutiuţa îmbrăcată în argintiu şi auriu ca pe un giuvaier scânteietor.

Am rupt frumosul ambalaj şi am scos la iveală o cutiuţă de catifea neagră. Jur! Chiar era catifea! Mi-am muşcat buzele să nu chicotesc, mi-am ţinut respiraţia şi l-am deschis. Mai întâi am văzut lănţişorul strălucitor, de platină. Mută de fericire, mi-am plimbat privirea de-a lungul lănţişorului până la frumoasele perle care se cuibăreau în catifeaua luxoasă. Catifea! Platină! Perle! Am tras adânc aer în piept, pregătindu-mă de un debordant: „Dumnezeule, Erik, mersi mult, eşti cel mai meseriaş prieten al meu din toate timpurile!", când, deodată, mi-am dat seama că perlele aveau o formă ciudată. Oare aveau defecte? Oare cei de la exclusivistul şi usturător de scumpul magazin Moody’s Fine Jewelry îl fraieriseră pe prietenul meu? Apoi am înţeles ce vedeam înaintea ochilor. Perlele aveau formă de om de zăpadă.

— Îţi place? m-a întrebat Erik. Când l-am văzut, m-am gândit imediat că e potrivit pentru ziua ta de naştere şi a trebuit să ţi-l cumpăr.

— Mda. Îmi place. E... ăă... deosebit, am reuşit să îngaim.

— Lui Erik îi aparţine ideea cu tema omului de zăpadă! a comentat Jack vesel.

— Ei, nu e chiar o temă, a spus Erik uşor îmbujorat. M-am gândit că e deosebit, nu ca tipicele inimioare şi altele de genul ăsta pe care le primeşte toată lumea.

Mda, inimioare şi altele de genul ăsta ar fi ceva banal de aniversare. Cum să-ţi doreşti aşa ceva? am fost eu de acord.

— Stai să ţi-l pun la gât, a zis Erik.

Ce altceva îmi rămânea de făcut decât să-mi dau părul într-o parte şi să-i las pe Erik să-mi prindă lănţişorul delicat în jurul gâtului. Am simţit cum omuleţul ăla de zăpadă mi s-a aşezat cu greu şi vomitiv de sărbătoresc chiar deasupra decolteului.

— E drăguţ, a remarcat Shaunee.

— Şi foarte scump, a adăugat şi Erin.

Amândouă gemenele au dat sincron din cap în semn de aprobare.

— Şi se potriveşte perfect cu fularul de la mine, a spus Damien încântat.

— Şi cu globuleţul meu de brad! a adăugat şi Jack.

— Da, gravitează totul în jurul Crăciunului, a remarcat Erik şi a aruncat o privire stânjenită spre gemene, care i-au răspuns cu zâmbete iertătoare.

— Da, chiar am parte de o aniversare care gravitează în jurul Crăciunului, am zis şi mi-am înfipt unghiile în perla în formă de omuleţ de zăpadă. Apoi le-am adresat tuturor un zâmbet până la urechi, de ochii lumii.

— Mersi mult tuturor. Apreciez efortul şi timpul pe care l-aţi pierdut ca să găsiţi aşa cadouri deosebite. Pe bune!

Şi chiar era pe bune. Poate că uram darurile în sine, dar intenţia din spatele lor era o altă poveste. Prietenii mei, care nu bănuiau nimic din toate astea, s-au apropiat de mine şi ne-am afundat cu toţii într-un soi de chinuită îmbrăţişare de grup, care ne-a făcut să izbucnim în râs. Chiar în clipa aceea, uşa a fost dată în lături, iar lumina din hol a căzut pe nişte plete extrem de blonde şi de bogate. Afrodita!

— Ţine!

Din fericire, reflexele mele de vampir în devenire erau destul de bune şi am prins din zbor cutia pe care o aruncase.

— A venit poşta în timp ce tu erai cu gaşca ta de tocilari, a strigat ea dispreţuitoare.

— Ia şterge-o de aici, cotoroanţă, s-a repezit Shaunee.

— Până nu aruncăm cu apă pe tine, să vedem cum te topeşti, a adăugat şi Erin.

— Mda, mă rog, le-a ignorat Afrodita. A dat să se întoarcă să plece, dar s-a oprit şi mi-a aruncat un zâmbet larg şi inocent, spunând:

— Frumos colier, cu om de zăpadă!

Privirile ni s-au petrecut şi jur că mi-a făcut cu ochiul, după care şi-a dat părul pe spate şi a pornit ca din puşcă, râsul ei plutind prin aer ca o ceaţă.

— Mare scârbă mai e, a şoptit Damien.

— Ai fi zis că şi-a băgat minţile în cap după ce ai devenit liderul Fiicelor Întunericului, iar Neferet a anunţat că zeiţa i-a luat harul, a completat Erik. Fata asta n-o să se schimbe

niciodată.

I-am aruncat o privire intensă. Fostul ei prieten, Erik Night, dixit! Nu a fost nevoie s-o spun cu voce tare. Am ştiut după felul în care Erik şi-a întors în grabă privirea de la mine că mi se citea cu uşurinţă în priviri ce gândeam.

— N-o lăsa să-ţi strice ziua, Z, m-a sfătuit Shaunee.

— No băga în seamă pe cotoroanţa aia odioasă, aşa cum face toată lumea, a spus şi Erin.

Erin avea dreptate. De când egoismul Afroditei dusese la înlăturarea ei publică de la conducerea Fiicelor Întunericului, cea mai prestigioasă organizaţie a elevilor din şcoală, şi rolul de lider al Fiicelor Întunericului şi de preoteasă în devenire îmi revenise mie, ea îşi pierduse poziţia de cea mai populară şi mai puternică novice. Marea Preoteasă Neferet, care era în acelaşi timp şi mentorul meu, spusese foarte clar că zeiţa noastră, Nyx, îi luase Afroditei harurile pe care i le dăduse. Se poate spune că, de unde înainte era idolatrizată şi considerată cea mai populară fată din şcoală, acum Afrodita era ocolită de toţi.

Din nefericire, eu ştiam că povestea asta avea mai multe aspecte decât credeau ceilalţi. Afrodita se folosise de capacitatea ei de a prezice viitorul, care se pare că nu-i fusese retrasă, pentru a o salva pe bunica şi pe prietenul meu din specia umană, pe Heath. Nu încape îndoială că fusese nesuferită şi egoistă în timp ce-i salvase, dar totuşi... Atât Heath, cât şi bunica erau în viaţă şi era meritul Afroditei în mare măsură.

Pe lângă asta, aflasem de curând că Neferet, Marea noastră Preoteasă, mentorul meu şi cea mai respectată femeie-vampir din şcoală, nu era nici ea ceea ce părea. Ca s-o spun pe-a dreaptă, începeam să cred că erau mari şanse ca Neferet să fie pe cât de puternică, pe atât de malefică.

„Întunericul nu este întotdeauna echivalent cu răul, la fel cum lumina nu aduce întotdeauna binele." Vorbele lui Nyx din ziua în care am fost însemnată mi-au revenit în memorie, rezumând problema lui Neferet: aparenţele erau înşelătoare.

Şi nu puteam să spun nimănui - sau, cel puţin, nimănui în viaţă, ceea ce făcea să rămână în discuţie doar cea mai bună prietenă a mea, zombi, cu care nu reuşisem să vorbesc deloc luna care trecuse. Din fericire, nici cu Neferet nu mai vorbisem de o lună. Plecase în Europa, în vacanţa de iarnă şi nu avea să se întoarcă până la Revelion. Îmi tot spuneam că o să-mi fac un plan, să mă

hotărăsc cum să procedez cu ea când se întoarce. Până acum în planul meu se conturase doar ideea că trebuie să îmi fac un plan. Era, deci, departe de a se putea numi plan. Rahat!

— Hei, ce-o fi în pachetul ăla? a întrebat Jack, smulgându-mă din ghearele coşmarului meu mental şi redându-mă coşmarului aniversaro-crăciunesc.

Ne-am uitat cu toţii la pachetul învelit cu hârtie maro pe care îl ţineam încă în mână.

— Habar n-am!

— Pun pariu că e tot un cadou! a strigat Jack. Deschide-l!

— O, nu..., am oftat eu.

Sub privirile nedumerite ale prietenilor mei, m-am apucat voiniceşte să desfac cutia. În banalul ambalaj maro se afla încă o cutie, de data asta împachetată într-o hârtie frumoasă, parfumată, cu aromă de levănţică.

— Este încă un cadou! a chiţăit Jack.

— De la cine o fi? se întrebă Damien.

Mă întrebam şi eu acelaşi lucru şi mă gândeam că hârtia îmi amintea de bunica mea, care locuia într-o casă aflată pe o superbă plantaţie de levănţică. Dar de ce să-mi fi trimis ea un cadou prin poştă, din moment ce aveam să ne întâlnim în noaptea asta?

Am scos la iveală o cutiuţă albă, netedă, şi am deschis-o. Înăuntru se afla o altă cutiuţă albă, mai mică, prinsă strâns într-un teanc de foiţe parfumate. Moartă de curiozitate, am scos-o din cuibul ei de levănţică. Cutiuţa scoasă la iveală se electrizase şi de fundul ei rămăseseră prinse mai multe bucăţele de hârtie, pe care le-am desprins înainte să o deschid. Pe când foiţele pluteau uşor spre masă, am tras o ocheadă în interiorul cutiuţei şi am inspirat zgomotos, cu totul pradă uimirii. În culcuşul de bumbac alb stătea cea mai frumoasă brăţară de argint pe care am văzut-o în viaţa mea. Am luat-o şi am scos tot felul de „oo“-uri şi „aa“-uri de uimire, fermecată de sclipirile ei. Avea steluţe de mare, scoici şi căluţi de mare, separate unele de altele de nişte inimioare adorabile de argint.

— E absolut superbă! am spus şi mi-am prins-o la mână. Oare cine mi-a trimis-o?

Chicotind, mi-am întors mâna încoace şi încolo, pentru ca lumina felinarelor, atât de plăcută ochilor noştri sensibili, de novici, să se reflecte în argintul şlefuit, făcându-l să strălucească

asemenea unor bijuterii faţetate.

— Trebuie să fie de la bunica, dar mă miră, pentru că ne întâlnim peste..., am spus şi am realizat că toată lumea amuţise, stânjenită.

Mi-am mutat privirea de la brăţară la prietenii mei. În privirile lor am citit de la uimire (Damien), la iritare (gemenele) şi până la furie (Erik).

— Ce e?

— Uite, a spus Erik şi mi-a întins un cartonaş care căzuse probabil din cutiuţă împreună cu foiţele de hârtie prinse de fundul ei.

— A! am făcut, recunoscând pe dată scrisul neîngrijit.

— Ah, la naiba! Era de la Heath, alias prietenul numărul 2.

Când am citit ce scria pe cartonaş, am simţit că mă îmbujorez şi am ştiut că faţa mea căpătase culoarea aia complet neatractivă, roşu aprins.

„Zo - LA MULŢI ANI!!! Ştiu că nu poţi să suferi să primeşti de ziua ta cadouri din alea aiurea, ca pentru Crăciun, aşa că ţi-am trimis ceva ce cred că o să-ţi placă. Nu are nici o legătură cu Crăciunul din câte se vede, hă, hă, hă! Mă calcă pe nervi vacanţa asta plicticoasă cu ai mei în insulele Cayman şi număr zilele care mă despart de tine. Ne vedem pe 26! Cu toată dragostea, Heath”.

— A, am repetat eu ca o cretină, e de la Heath.

În clipa aceea mi-am dorit să pot să mă fac nevăzută.

— Haide, mă, de ce nu ne-ai spus că nu-ţi plac cadourile cu tematică de Crăciun? m-a întrebat Shaunee fără ocolişuri, cum îi era felul.

— Pe bune, trebuia să ne spui, a zis şi Erin.

— Ăă, am rezumat eu încurcată.

— Noi ne-am gândit că ideea cu omul de zăpadă e drăguţă, dar nu şi dacă nu poţi să suferi chestiile astea legate de Crăciun, a spus Damien.

— Nu e adevărat că nu pot să sufăr chestiile astea legate de Crăciun, am îngăimat eu.

— Mie îmi plac globuleţele de sticlă, s-a auzit Jack uşor, gata-gata să izbucnească în plâns. Chestia asta cu zăpada îmi dă un sentiment plăcut.

— Se pare că Heath ştie mai bine decât noi ce-ţi place, a rostit Erik cu o voce neutră, lipsită de orice emoţie, dar în ochi i-

am citit suferinţa, lucru care mi-a pus un nod în stomac.

— Nu, Erik, nu e adevărat, am spus iute şi am făcut un pas spre el.

S-a dat înapoi de parcă aş fi avut râie, chestie care m-a scos din sărite. Nu era vina mea că Heath mă cunoştea din clasa a treia şi că se prinsese de ani de zile de problema mea cu cadourile aniversaro-crăciuneşti. Da, e adevărat că el ştia despre mine lucruri pe care ceilalţi nu le ştiau. Dar nu era nimic neobişnuit în asta! Îl cunoşteam pe băiatul ăsta de şapte ani, pe când pe Erik, pe Damien, pe gemene şi pe Jack îi întâlnisem abia acum două luni sau chiar mai puţin. Care e vina mea în toată treaba asta?

M-am uitat ostentativ la ceas, ca să le dau de înţeles că mă grăbesc.

— Trebuie să mă întâlnesc cu bunica la Starbucks într-un sfert de oră. Mă duc, să nu întârzii.

M-am îndreptat spre uşă, dar m-am oprit o clipă înainte să ies din încăpere. M-am întors şi mi-am privit prietenii.

— N-am vrut să se simtă nimeni aiurea. Îmi pare rău că mesajul de la Heath v-a făcut să vă simţiţi prost, dar nu e vina mea. Şi chiar am spus cuiva că nu-mi place să primesc de ziua mea cadouri ca pentru Crăciun, i-am spus lui Stevie Rae!

Capitolul 3

Cafeneaua Starbucks din Utica Square, meseriaşul centru comercial în aer liber aflat un pic mai jos de Casa Nopţii, era mult mai aglomerat decât mă aşteptasem. Sigur, era o seară de iarnă neobişnuit de călduroasă, dar să nu uităm că era totuşi 24 decembrie şi aproape nouă seara. Te-ai fi aşteptat ca lumea să fie acasă şi să roiască în jurul dulciurilor de Crăciun sau mai ştiu eu ce, nu să iasă să se îndoape cu cafeină.

„Nu, mi-am spus hotărâtă, nu vreau să fiu prost dispusă la întâlnirea cu bunica. Abia dacă apuc s-o văd din când în când, aşa că n-am de gând să-mi bat joc de puţinul timp pe care îl petrecem împreună." Mai mult, bunica ştia ce nasoale sunt cadourile mele aniversaro-crăciuneşti. Ea îmi oferea întotdeauna ceva unic şi minunat, aşa ca ea.

— Hei, Zoey!

La capătul cel mai îndepărtat al cafenelei Starbucks am văzut-o pe bunica agitându-şi mâinile. De data asta n-a fost nevoie să arborez un zâmbet fals. Fericirea care mă invada ori de câte ori o vedeam era autentică şi m-a făcut s-o iau la goană spre ea, croindu-mi anevoie drum prin mulţime.

— Oo, Pasăre Zoey! Ce dor mi-a fost de tine, U-we-tsi-a-ge-ya!

Dulceaţa cuvântului „fiică" în limba cherokee m-a învăluit împreună cu braţele calde şi familiare ale bunicii, înmiresmate de aroma reconfortantă de levănţică, ce-mi amintea de acasă. M-am lipit de ea şi i-am aspirat prin toţi porii dragostea, înţelegerea, acceptarea.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, bunico.

M-a strâns încă o dată în braţe şi apoi m-a îndepărtat un pic.

— Ia să te văd mai bine! Ei, da, se vede că ai şaptesprezece ani. Pari mult mai matură şi cred că şi puţin mai înaltă decât la şaisprezece.

Am zâmbit larg.

— Haide, bunico, fii serioasă, ştii că arăt la fel!

— Ba nu. Cu trecerea anilor, anumite femei câştigă întotdeauna în frumuseţe şi în forţă, iar tu eşti chiar acel gen de femeie.

— Şi tu, bunico. Arăţi excelent!

Vorbeam serios. Bunica avea o mie de ani, mă rog, în jur de cincizeci, dar mie mi se părea nemuritoare. Când spun asta nu mă refer la femeile-vampir care arată de douăzeci şi ceva la cincizeci şi ceva de ani (sau la o sută cincizeci şi ceva). Bunica era o fiinţă umană nemuritoare adorabilă, cu părul ei cărunt şi bogat şi cu ochii ei căprui răspândind bunătate.

— Tare mi-ar plăcea să nu fii nevoită să-ţi acoperi frumoasele desene ca să te întâlneşti cu mine aici!

Degetele bunicii au poposit o clipă pe obrazul meu, pe care îmi dădusem în grabă cu un strat gros de machiaj, din acela cu care trebuiau să-şi dea novicii atunci când ieşeau din campusul Casei Nopţii. Sigur că fiinţele umane ştiau de existenţa vampirilor, că doar vampirii adulţi nu se ascundeau, însă regulile pentru novici erau diferite. Presupun că aveau o logică, pentru că adolescenţii nu sunt întotdeauna capabili să facă faţă unui conflict, iar lumea fiinţelor umane chiar avea

tendinţa să intre în conflict cu vampirii.

— Aşa stau lucrurile la noi. Iar regulile trebuie respectate, bunico, am spus eu ridicând din umeri.

— Nu ţi-ai acoperit şi frumoasele semne de pe gât şi de pe umăr, nu?

— Nu, de-aia mi-am luat geaca.

Mi-am aruncat privirea împrejur, ca să mă asigur că nu trage nimeni cu ochiul, apoi mi-am dat părul pe spate şi mi-am tras geaca în jos, lăsând la vedere dantelăria safirie de pe ceafă şi de pe umăr.

— Oo, Pasăre Zoey, ce frumuseţe, a spus cu blândeţe bunica. Sunt aşa de mândră că zeiţa te-a Ales pe tine şi ţi-a dat Semnele unicităţii.

M-a strâns din nou în braţe şi m-am lipit de ea, nespus de bucuroasă că făcea parte din viaţa mea. Ea mă accepta pentru ceea ce eram eu. Pentru ea nu conta că mă transformam în vampir, că deja simţeam nevoia de a bea sânge şi că aveam puterea de a stârni toate cele cinci elemente: aerul, focul, apa, pământul şi spiritul. Pentru bunica eram „u-we-tsi-a-ge-ya“ a ei, fiica ei de suflet, iar toate celelalte treceau pe locul doi. Era deopotrivă ciudat şi minunat că noi două eram atât de apropiate şi de asemănătoare, în timp ce adevărata ei fiică, mama, era complet diferită.

— Aici eraţi! Ce trafic infernal! Nu pot să sufăr să plec din Broken Arrow şi să mă chinui să ajung în Tulsa în timpul sărbătorilor.

Ca şi când gândurile mele ar fi atras-o în mod tragic aici, vocea mamei mele a avut pentru mine efectul unui duş rece, risipindu-mi fericirea. Eu şi bunica ne-am desprins una de cealaltă şi am văzut-o pe mama stând în picioare lângă masa noastră şi ţinând în mâini o cutie dreptunghiulară de la patiserie şi un cadou frumos ambalat.

—Mamă! Linda! am rostit şi eu, şi bunica în acelaşi timp.

Nu era de mirare că bunica părea la fel de şocată ca şi mine de neaşteptata prezenţă a mamei. Bunica nu ar fi invitat-o niciodată pe mama fără să mă anunţe. Amândouă eram de acord cu trei lucruri în privinţa mamei: primul era că ne întrista, al doilea, că ne doream să se schimbe, iar al treilea era că ştiam că lucrul ăsta nu avea să se întâmple probabil niciodată.

— Nu vă mai miraţi aşa! Cum era să nu vin la ziua de

naştere a propriei mele fiice?

— Bine, dar, Linda, săptămâna trecută când am vorbit spuneai că o să-i trimiţi cadoul prin poştă, i-a amintit bunica dând glas iritării pe care o simţeam eu.

— Am spus asta înainte să aflu că tu aveai să te întâlneşti cu ea, i-a replicat mama bunicii şi s-a încruntat la mine. Nu că m-ar fi invitat Zoey, dar sunt deja obişnuită cu egoista de fiică-mea.

— Mamă, n-am mai vorbit de o lună. Cum era să te invit? am spus eu şi am încercat să-mi menţin un ton neutru. Nu voiam în ruptul capului ca vizita bunicii să degenereze într-o scenă tragică, dar mama nu scosese mai mult de zece propoziţii şi deja mă stresa. În afară de felicitarea aia stupidă de zi de naştere/Crăciun pe care mi-o trimisese, singura dată când mai luasem legătura cu mama fusese acum o lună, când venise împreună cu îngrozitorul ăla de bărbatu-său, taică-miu vitreg, cu ocazia vizitei părinţilor în Casa Nopţii. Fusese ceva de groază. Cretinul de taică-miu vitreg, care era predicator al bisericii Oamenilor Credinţei, se purtase cum îi era felul, adică îngust la minte, critic şi bigot, şi efectiv fusese dat afară şi i se interzisese să mai calce pe acolo. Ca de obicei, mama o luase fuguţa după el, ca o soţie bună şi supusă ce era.

— Nu ai primit felicitarea de la mine? a întrebat mama, iar tonul ei iritat a părut să bată în retragere când i-am susţinut privirea.

— Ba da, mamă, am primit-o.

— Vezi? M-am gândit la tine.

— Bine, mamă.

— Ai face bine s-o mai suni şi tu pe maică-ta din când în când, a continuat ea, cu ochii uşor umeziţi de lacrimi.

Am oftat.

— Îmi pare rău, mamă. A fost o nebunie totală aici cu examenele de final de semestru, printre altele.

— Sper că iei note mari la şcoala asta.

— Da, mamă, iau note mari.

Mă întrista şi îmi dădea un sentiment de însingurare şi de furie în acelaşi timp.

— Bravo! Mama şi-a şters ochii şi s-a apucat să-şi facă de lucru cu pachetele pe care le adusese. Apoi a adăugat cu o veselie forţată în glas:

— Haideţi să ne aşezăm! Zoey, tu mergi înăuntru în cafenea şi adu-ne fuguţa ceva de băut! Ce bine că m-a invitat bunica! Ca de obicei, nimeni nu s-a gândit să aducă tort!

Ne-am aşezat, iar mama a încins o luptă cu panglica de la cutia în care se afla tortul. În timp ce ea îşi făcea de lucru, bunica şi cu mine ne-am aruncat o privire scurtă şi am înţeles amândouă totul. Am ştiut că nu bunica o invitase pe mama, iar ea a ştiut că uram din tot sufletul tortul aniversar. Cu atât mai mult tortul diabetic de dulce pe care îl comanda mama întotdeauna de la patiserie.

Cuprinsă de genul ăla de fascinaţie morbidă cu care numai la accidentele de maşini te mai zgâieşti, am urmărit-o pe mama deschizând ambalajul şi oferindu-ne privirii un tortuleţ alb, pătrat, cu un singur etaj. Pe el era scris cu roşu clasicul „La mulţi ani“, în ton cu floricelele roşii trântite în colţuri. Toată nebunia asta era ornată cu glazură verde.

— Nu-i aşa că arată bine? E drăguţ şi în ton cu Crăciunul, comenta mama în timp ce se străduia să scoată jumătatea de etichetă cu preţul care rămăsese lipită pe capacul cutiei.

Apoi, dintr-odată, a îngheţat şi m-a privit cu ochii cât cepele.

— Dar voi nu mai sărbătoriţi Crăciunul, nu?

M-am scotocit de zâmbetul fals pe care îl folosisem mai devreme şi mi l-am tras din nou pe buze.

— Sărbătorim Yule, sau Solstiţiul de iarnă, şi a fost acum două zile.

— Cred că e aşa de frumos campusul acum..., mi-a zâmbit bunica şi m-a bătut uşor pe mână. - Şi de ce ar fi frumos? şi-a reluat mama tonul iritat. Dacă nu sărbătoresc Crăciunul, atunci nu împodobesc nici brazii de Crăciun?

Bunica mi-a luat-o înainte cu explicaţia.

— Linda, Yule era sărbătorit cu mult înainte de Crăciun. Popoarele străvechi şi-au împodobit „brazii de Crăciun" - a spus ea pe un ton uşor ironic - vreme de mii de ani. Creştinii au luat această tradiţie de la păgâni, nu invers. De fapt, biserica a ales ziua de 25 decembrie ca dată a naşterii lui Iisus ca să coincidă cu sărbătorirea zilei de Yule. Dacă îţi mai aduci aminte, în copilăria ta dădeam conuri de brad prin unt de arahide, făceam şiraguri din mere, floricele de porumb şi merişoare şi le atârnam într-un copac pe care eu l-am numit dintotdeauna copacul

nostru de Yule, asta pe lângă bradul nostru de Crăciun din casă.

Bunica i-a zâmbit uşor tristă şi încurcată fiicei ei, iar apoi s-a întors spre mine.

— Hai, spune, aţi împodobit copacii din campus?

Am încuviinţat din cap.

— Da, şi arată extraordinar, iar păsărelelor şi veveriţelor le plac la nebunie.

— Mă rog, ce-ar fi să-ţi deschizi cadourile, iar apoi să mâncăm tort şi să bem o cafea, a comentat mama, de parcă n-ar fi auzit deloc conversaţia mea cu bunica.

Bunica s-a înseninat.

— De o lună tot aştept cu nerăbdare să ţi le dau.

S-a aplecat şi a scos de sub masă două cadouri. Unul dintre ele era voluminos şi îmbrăcat într-un ambalaj în culori vii, dar categoric nu de sezon. Celălalt avea dimensiunile unei cărţi şi era împachetat în hârtie de mătase de culoare crem, cum numai la magazinele cu pretenţii mai găseşti.

— Mai întâi deschide-l pe ăsta!

Bunica a împins spre mine cadoul mai mare şi l-am desfăcut nerăbdătoare, descoperind înăuntru fericirea copilăriei mele.

— Ooo, bunico! Mulţumesc mult! am spus, mi-am afundat faţa în floarea de levănţică înflorită în toată splendoarea ei, pe care o pusese într-un ghiveci mov de lut, şi am mirosit-o. Aroma minunatei plante m-a purtat instantaneu în zilele de vară numai bune de lenevit, în care mergeam cu bunica la picnic.

— E superbă, am continuat eu.

— A trebuit să-i grăbesc creşterea în seră ca să fie înflorită acum. A, şi o să ai nevoie de asta! Bunica mi-a întins o pungă de hârtie. Înăuntru este un tub fluorescent de creştere şi un stativ pentru ghiveci, ca să aibă suficientă lumină fără să trebuiască să dai la o parte perdelele de la dormitor şi să-ţi chinui ochii.

I-am zâmbit larg.

— La toate te gândeşti tu!

Mi-am aruncat privirea spre mama şi pe chip i-am văzut expresia aia absentă despre care ştiam că înseamnă că ar da orice să fie în altă parte. Mi-a venit s-o întreb de ce se deranjase să vină, dar, spre surprinderea mea, amărăciunea îmi pusese un nod în gât. Credeam că depăşisem faza în care mă mai putea

face să sufăr. Se pare însă că vârsta de şaptesprezece ani nu era chiar aşa de înaintată pe cât îmi închipuisem eu.

— Uite, Zoey, ţi-am mai luat ceva, a spus bunica şi mi-a întins cadoul împachetat în hârtie de mătase. Îmi dădeam seama că observase tăcerea adâncă a mamei şi, ca de obicei, încerca să compenseze incapacitatea ei de a fi o mamă bună.

Am înghiţit ca să-mi alung nodul din gât şi am desfăcut cadoul, lăsând la vedere o carte legată în piele, evident veche de când lumea. Apoi am remarcat titlul şi am murmurat cu respiraţia întretăiată:

— Dracula! Mi-ai luat un exemplar vechi din Dracula!

— Ia uită-te la pagina de Copyright, drăguţo, m-a îndemnat bunica, cu ochii strălucindu-i de încântare.

Am deschis cartea la pagina cu informaţiile despre ediţie şi nu mi-a venit să-mi cred ochilor.

— Dumnezeule! Este prima ediţie!

Bunica râdea de încântare.

— Ia mai dă câteva pagini!

Aşa am şi făcut, iar în josul paginii de titlu am văzut semnătura lui Stoker şi data: ianuarie 1899.

— E un exemplar din prima ediţie, cu semnătura autorului! Cred că a costat o avere! am spus, apoi m-am repezit cu braţele deschise spre bunica şi am îmbrăţişat-o.

— De fapt, am găsit-o într-un anticariat amărât, în pragul falimentului. A fost un chilipir. În fond, este doar prima ediţie din America a lui Stoker.

— E supertare, bunico! Mulţumesc mult!

— Ştiu cât de mult îţi place povestea aia veche şi înfricoşătoare şi, date fiind schimbările din viaţa ta, m-am gândit că ar fi amuzant să ai un exemplar cu semnătura autorului, mi-a mărturisit bunica.

— Ştiai că Bram Stoker a fost Impregnat de un vampir şi de-aia a scris cartea? m-am entuziasmat eu, în timp ce dădeam uşurel paginile groase şi priveam ilustraţiile vechi, care erau chiar înfricoşătoare.

— Habar n-aveam că Stoker a avut o relaţie cu un vampir, mi-a zis bunica.

— Eu n-aş numi „relaţie" să fii muşcat de un vampir şi apoi să cazi sub vraja lui, a comentat mama.

Bunica şi cu mine am privit-o amândouă odată. Am oftat.

— Mamă, chiar este posibil ca între o fiinţă umană şi un vampir să existe o relaţie. Cu asta se ocupă Impregnarea.

De fapt, mai implica şi nevoia de a bea sânge şi o foarte puternică dorinţă, pe lângă legătura paranormală care poate fi uneori tare tulburătoare, lucruri pe care le ştiam din experienţa mea cu Heath. Dar nu aveam să-i pomenesc mamei nimic din toate astea.

Mama s-a cutremurat de parcă i s-ar fi plimbat pe spate o târâtoare.

— Mie mi se pare dezgustător.

— Mamă, tu nu vrei să înţelegi că am doar două posibilităţi de viitor? Prima ar fi să devin chestia aia de care spui tu că e dezgustătoare, iar cealaltă ar fi ca, la un moment dat în următorii patru ani, să mor.

Nu voiam să ajung la astfel de lucruri, dar atitudinea ei mă călca rău pe nervi.

— Aşadar, ce preferi, să mă vezi moartă sau vampir adult?

— Niciuna dintre ele, desigur, mi-a replicat.

— Linda, a spus bunica punându-mi mâna pe genunchi pe sub masă şi strângându-mă uşor. Zoey încearcă să-ţi spună că e timpul să o accepţi pe ea şi noul ei viitor şi că atitudinea ta o face să sufere.

— Atitudinea „mea“!? O clipă am crezut că mama avea să se lanseze într-una dintre eternele ei tirade pe tema „de ce te iei mereu de mine?“, dar în loc de asta, spre surprinderea mea, a inspirat adânc şi m-a privit drept în ochi. Nu vreau să te fac să suferi, Zoey.

Preţ de o clipă mi s-a părut că este din nou ea, cea de pe vremuri, mama care fusese înainte să se mărite cu John Heffer şi să devină soţia perfectă, întoarsă cu cheiţa şi bisericoasă, şi am simţit cum mi se strânge inima.

— Chiar mă faci să sufăr, mamă, m-am trezit spunând.

— Îmi pare rău, a zis ea. Apoi şi-a întins mâna spre mine. Ce-ar fi s-o luăm de la început cu aniversarea ta?

Am prins-o de mână, cu o undă de optimism. Poate că undeva în străfundurile ei mai rămăsese ceva din mama mea de pe vremuri. În fond, venise singură, fără cretinul de taică-miu vitreg, ceea ce era aproape un miracol. Am strâns-o de mână şi am zâmbit.

— Sună promiţător.

— Atunci ar trebui să desfaci cadoul şi apoi să mâncăm tort, a mai spus mama şi mi-a împins cutia care stătea lângă tortul neatins deocamdată.

— Bine, am zis eu, încercând să-mi menţin entuziasmul în glas, deşi cadoul era împachetat într-o hârtie pe care trona o scenă din aia tembelă cu Naşterea lui Iisus. Zâmbetul m-a ţinut până când am recunoscut coperta din piele albă şi paginile cu colţuri aurii. Am simţit cum mă dezumflu şi am întors cartea, pe a cărei copertă era imprimat cu litere cursive de aur Cuvântul lui Dumnezeu, editat de Oamenii Credinţei. Privirea mi-a fost atrasă de o altă strălucire de aur în exces, în josul copertei, unde era scris „Familia Heffer“. Între paginile de început ale cărţii am găsit un semn de carte din catifea roşie cu canaf auriu şi, ca să câştig timp, să mă gândesc la ce altceva aş putea spune în afară de „e un cadou cu totul şi cu totul îngrozitor", am deschis cartea la pagina unde era semnul. Am clipit, sperând că ochii îmi joacă feste. Dar nu, chiar era acolo. Cartea se deschisese la pagina în care apărea arborele genealogic. Am recunoscut scrisul ciudat, înclinat spre stânga, de stângaci, al cretinului de taică-miu vitreg; acolo era trecut numele mamei, Linda Heffer. De la numele ei pleca o linie care îl lega de numele lui, John Heffer, iar într-o parte era trecută data căsătoriei lor. Sub numele lor, de parcă ne-ar fi adus împreună pe lume, erau trecute numele lui frate-miu, al soră-mii şi al meu.

Mă rog, ştiu că tatăl meu biologic, Paul Montgomery, ne părăsise când eu eram micuţă şi dispăruse de pe faţa pământului. Din când în când primeam câte un cec jenant, cu o sumă ridicol de mică, pensia alimentară pe care ne-o plătea, chipurile, dar nu era trecută adresa expeditorului; însă cu excepţia acestor momente rare, nu mai făcea parte din viaţa noastră de mai bine de zece ani. Recunosc, era un tată de tot rahatul, dar el era tatăl meu, nu John Heffer, căruia îi stăteam în gât.

Mi-am înălţat privirea de la parodia aia de arbore genealogic spre mama şi am privit-o în ochi. Vocea mea a sunat surprinzător de relaxată, calmă chiar, dar în sufletul meu era un freamăt de sentimente amestecate.

— La ce te-ai gândit tu când te-ai hotărât să-mi aduci asta drept cadou de ziua mea?

Pe mama a părut să o deranjeze întrebarea mea.

— Ne-am gândit că ţi-ar plăcea să ştii că mai faci încă parte din această familie.

— Nu este adevărat. Nu mai fac parte din ea cu mult înainte să fi fost însemnată. Ştim cu toţii asta, şi eu, şi tu, şi John.

— Te asigur că tatăl tău nu...

Am ridicat mâna s-o întrerup.

— Nu! John Heffer nu este tatăl meu. Este soţul tău, atâta tot. A fost alegerea ta, nu a mea, şi aşa a fost întotdeauna.

Rana care începuse să sângereze în sufletul meu în momentul în care apăruse mama s-a deschis de tot şi a început să-mi împrăştie un şuvoi de mânie în tot corpul.

— Uite cum stă treaba, mamă. Dacă tot mi-ai luat cadou, ideea era să-mi iei ceva ce credeai tu că o să-mi placă, nu ce voia soţul tău să-mi bagi pe gât.

— Nu ştii ce vorbeşti, domnişorico, s-a încruntat mama. Apoi a fulgerat-o cu privirea pe bunica. De la tine i se trage comportamentul ăsta.

Bunica a ridicat din sprâncenele albe spre fiica ei şi i-a răspuns:

— Mulţumesc, Linda, cred că este cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

— El unde este? am întrebat-o pe mama.

— Cine?

— John. Unde este? Nu ai venit tu până aici pentru mine. Ai venit pentru că el voia să mă faci să mă simt prost şi n-ar pierde asta pentru nimic în lume. Hai, spune, unde este?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, a zis ea şi şi-a rotit vinovată privirea împrejur, de unde am dedus că ghicisem.

— M-am ridicat şi am strigat înspre zona de trecere:

— John! Ieşi, papucule, de sub pat, ieşi, papucule, ieşi!

În mod previzibil, un bărbat s-a îndepărtat de una dintre mesele înalte care erau aşezate la capătul opus al terasei, în apropierea intrării în cafeneaua Starbucks. L-am privit cu atenţie pe când se apropia de noi, încercând să înţeleg ce văzuse mama la el. Era un tip total şters. Potrivit de înălţime, cu păr brunet, grizonant, o bărbie de ziceai că îi iese direct din gât, îngust în umeri şi cu picioare de greiere. Abia când îl priveai în ochi vedeai ceva neobişnuit, şi anume o răceală incredibilă. Întotdeauna fusesem de părere că era ciudat cum un tip atât de

rece şi fără suflet îţi putea împuia permanent capul cu religia. A ajuns la masa noastră şi a dat să deschidă gura, dar, înainte să apuce să spună ceva, am aruncat „cadoul" spre el.

— Păstrează-l tu! Asta nu e familia mea, nici credinţa mea, i-am spus şi l-am străfulgerat cu privirea.

— Aşadar, alegi răul şi întunericul, a conchis el.

— Nu. Aleg zeiţa iubitoare care mi-a pus Semnul ei şi mi-a dat puteri deosebite. Aleg o altă cale decât tine. Atâta tot.

— După cum am spus, alegi răul.

Şi-a pus mâna pe umărul mamei, de parcă ar fi avut nevoie de ajutorul lui ca să poată sta jos. La rândul ei, mama şi-a pus mâna pe mâna lui şi a început să-şi tragă nasul.

L-am lăsat pe el şi m-am concentrat asupra ei.

— Mamă, te rog, nu începe iar. Dacă poţi să mă accepţi şi dacă vrei cu adevărat să mă vezi, sună-mă şi ne întâlnim. Dar mă doare foarte tare să te prefaci că vrei să mă vezi pentru că îţi spune John ce să faci şi asta nu ne face bine nici uneia dintre noi.

— O soţie trebuie să se supună soţului ei, a comentat John.

Îmi venea să-i spun cât de şovin, de plin de sine şi de greşit suna asta, dar m-am hotărât să mă scutesc de efort şi i-am zis doar atât:

— John, du-te naibii!

— Voiam să te fereşti de rău, a spus mama plângând încetişor.

Atunci a intervenit bunica şi a rostit cu tristeţe, dar ferm:

— Linda, este foarte trist că ai descoperit şi ai îmbrăţişat fară să cârteşti o religie printre ale cărei principii de bază stă şi acela că „diferit" înseamnă obligatoriu „rău“.

— Fiica ta L-a descoperit pe Dumnezeu, şi nu datorită ţie, a izbucnit John.

— Nu e adevărat. Fiica mea te-a „descoperit" pe tine şi tristul adevăr este că niciodată nu i-a plăcut să gândească pentru ea. Tu gândeşti în locul ei. Dar uite, eu şi Zoey îţi facem cadou un gând liber, a spus bunica, apoi mi-a dat ghiveciul de levănţică şi exemplarul meu din Dracula, m-a prins de cot şi m-am ridicat în sus. În ţara asta, nimeni nu are dreptul să gândească în locul altcuiva. Iar tu, Linda, află că sunt de acord cu Zoey. Dacă îţi vine mintea la cap şi vrei să ne vezi pentru că

ne iubeşti aşa cum suntem noi, atunci sună-mă. Dacă nu, nu vreau să mai aud de tine.

Bunica a făcut o pauză şi a dat scârbită din cap spre John.

— Cât despre tine, nu vreau să mai aud nimic, indiferent de situaţie.

Pe când ne îndepărtam, vocea lui John a răzbătut biciuitoare până la noi, ascuţită şi încărcată de mânie şi de ură.

— Ba, o să mai auzi de mine. Amândouă o să mai auziţi de mine. Sunt o mulţime de oameni buni, cuviincioşi şi cu frica lui Dumnezeu care s-au săturat să vă mai accepte răutatea şi au ajuns la capătul puterilor. Nu vom mai trăi mult timp alături de fiinţe care idolatrizează întunericul. Ascultă ce-ţi spun... ai să vezi tu... este timpul să vă căiţi...

Din fericire, ne îndepărtaserăm suficient cât să nu-i mai auzim ploaia de invective. Îmi venea să plâng, dar mi-au ajuns la ureche cuvintele şoptite ale scumpei de bunică-mea.

— Agarici afurisit!

— Bunico, i-am spus.

— O, Pasăre Zoey, i-am zis soţului mamei tale „agarici afurisit" cu glas tare?

— Da, bunico, exact asta ai făcut!

M-a privit cu un licăr în ochii ei căprui.

— Foarte bine!

Capitolul 4

Bunica s-a străduit să salveze ce se mai putea din restul chefului de ziua mea. Am mers prin Utica Square până la restaurantul Stonehorse şi ne-am hotărât să mâncăm câte o porţie de tort mai acătării. Prin urmare, ea şi-a comandat două pahare de vin roşu, iar eu am luat o cola şi o bucată imensă de prăjitura diavolului, şi ne-am amuzat pe seama ironiei numelui.

Bunica n-a făcut nici o tentativă de a salva aparenţele, încercând să mă convingă de faptul că mama nu vorbise serios, că o să-şi schimbe părerea, că să-i dau ceva timp, c-o fi, c-o păţi. Desigur, era mult mai pragmatică de atât şi mult, mult mai meseriaşă.

Mama ta este o femeie slabă, care nu se regăseşte pe sine decât cu ajutorul unui bărbat, a spus ea în timp ce sorbea din

vin. Din nefericire, şi-a găsit un bărbat foarte rău.

— N-o să se schimbe niciodată, nu-i aşa?

Bunica m-a atins uşor pe obraz.

— Ar fi şanse, dar, sincer, mă îndoiesc, Pasăre Zoey.

— Mă bucur că nu mă minţi, bunico, i-am zis.

— O minciună nu poate să îndrepte lucrurile. Nici măcar nu uşurează situaţia, cel puţin nu pe termen lung. Cel mai bine e să spui adevărul şi să încerci să dregi lucrurile în mod onorabil.

Am oftat.

— Drăguţă, tu ai ceva de dres? m-a întrebat bunica.

— Mda, dar din nefericire nu se poate drege în mod onorabil.

I-am zâmbit stânjenită bunicii şi i-am povestit despre dezastrul de la cheful de ziua mea.

— Ştii, cred că va trebui totuşi să rezolvi problema asta cu prietenii. Heath şi Erik n-or să se mai suporte unul pe altul nici măcar atâtica, a spus ea şi mi-a arătat cu degetele vreo câţiva centimetri.

— Aşa am să fac, dar Heath a stat în spital cam o săptămână după chestia aia cu criminalul în serie de care l-am salvat eu, iar apoi a tulit-o cu părinţii în insulele Cayman, în vacanţa de iarnă. Nu l-am mai văzut de-o lună. Aşa că nu prea am avut timp să fac mare lucru pe tema asta.

M-am concentrat pe curăţatul farfuriei, evitând privirea bunicii. Chestia cu „criminalul în serie" era frecţie. Chiar îl salvasem pe Heath, dar nu de la ceva atât de banal precum o fiinţă umană sărită de pe fix. Îl salvasem din ghearele unor creaturi al căror lider era, şi probabil că mai este încă, cea mai bună prietenă a mea, Stevie Rae, care fusese transformată în zombi. Dar nu-i puteam spune bunicii toate astea. De fapt, nu puteam spune nimănui, pentru că în spatele întregii afaceri se afla Marea Preoteasă a Casei Nopţii, mentorul meu, Neferet, care, din nefericire pentru mine, putea citi gândurile celorlalţi. Părea să nu le poată citi şi pe ale mele, cel puţin nu prea bine, dar dacă spuneam cuiva, pe ale celorlalţi le putea citi şi atunci aveam să dăm cu toţii de naiba.

Poftim motive de stres!

— Poate că ar trebui să mergi acasă şi să îndrepţi lucrurile, mi-a spus bunica. Apoi, când mi-a zărit privirea speriată, a adăugat: Mă refer la problema cadourilor cu motive

de Crăciun, nu la problema cu Heath şi cu Erik.

— A, m-am liniştit. Mda, aşa ar trebui să fac. M-am oprit o clipă să meditez la vorbele ei. - Ştii, chiar pot să spun că mă simt ca acasă acolo.

— Ştiu. Mi-a zâmbit. Şi mă bucur pentru tine. Începi să-ţi găseşti locul, iar eu sunt foarte mândră de asta.

Bunica m-a condus până la locul în care îmi parcasem broscuţa clasică Volkswagen şi şi-a luat rămas-bun cu o îmbrăţişare. I-am mulţumit din nou pentru cadourile minunate, dar niciuna dintre noi nu a adus vorba despre mama. Există lucruri despre care e mai bine să nu vorbeşti. I-am spus bunicii că mă întorc în Casa Nopţii ca să îndrept lucrurile cu prietenii mei, şi chiar aveam de gând s-o fac. În loc de asta, m-am trezit că o iau din nou spre centru.

În ultima lună, de fiecare dată când puteam să inventez o scuză oarecare ca să mă furişez singură din Casa Nopţii, mă apucam să bântui pe străzile din centrul Tulsei. „Să bântui"... Am pufnit de una singură. Nimerit cuvânt mai găsisem să descriu căutarea prietenei mele celei mai bune, Stevie Rae, care murise acum o lună şi care apoi devenise zombi.

Ei, bine, da, era ciudat, cum şi suna de altfel. Novicii mor, cu toţii ştiam asta. Fusesem chiar eu martoră la moartea a doi dintre cei trei care muriseră de când sosisem în Casa Nopţii. Bun, toată lumea ştia că puteam muri în orice moment. Însă ce nu ştia toată lumea era că ultimii trei novici care muriseră înviaseră din morţi, redeveniseră umblători sau... la naiba! Presupun că descrierea care li se potrivea cel mai bine era cea stereotipă a vampirului: strigoi umblători, monştri însetaţi de sânge, lipsiţi de orice urmă de umanitate. Şi-ţi mai şi mutau nasul cu mirosul lor îngrozitor! Ştiam asta pentru că avusesem nefericirea să văd ceea luasem la început drept fantomele a doi dintre novicii morţi. Apoi începuseră să fie ucişi adolescenţi din specia umană şi se pare că cineva încerca să pună crimele în cârca vampirilor. Era nasol, mai ales pentru că îi cunoşteam pe primii doi băieţi care fuseseră ucişi, iar poliţia îşi îndreptase atenţia pentru scurtă vreme asupra mea. Şi mai nasol era că Heath fusese a treia fiinţă umană răpită.

Vă daţi seama că nu puteam permite să fie ucis. Mai mult decât atât, se poate spune că, oarecum accidental, deveniserăm Impregnaţi unul de celălalt. Cu ajutorul Afroditei reuşisem să

descopăr unde era Heath, dar numai datorită Impregnării care ne unea. Poliţia crezuse la momentul respectiv că îl salvasem pe Heath, o variantă tulburată a lui, din ghearele unui criminal în serie.

Ce descoperisem eu de fapt?

Ei, bine, o descoperisem pe cea mai bună prietenă a mea, zombi acum, şi gaşca ei de ucenici dezgustători. Îl scosesem de acolo pe Heath, acolo însemnând vechile tuneluri din timpul prohibiţiei din subsolul gării părăsite din centrul oraşului Tulsa, şi avusesem o confruntare cu Stevie Rae sau, mai bine zis, cu ceea ce mai rămăsese din ea.

Una dintre probleme era că nu crezusem că îi dispăruse orice urmă de umanitate, cum se pare că se petrecuse cu foştii novici, zombi acum şi tare răi, care încercaseră să-i înfulece pe Heath.

Cealaltă problemă era Neferet. Stevie Rae îmi spusese că ea se afla în spatele transformării lor în zombi. Şi ştiam că e adevărat pentru că Neferet ne făcuse o vrajă îngrozitoare mie şi lui Heath chiar înainte să apară poliţia. Ideea era să ne facă să uităm ce se întâmplase acolo, în tuneluri. Cred că vraja dăduse rezultate în cazul lui Heath, dar la mine nu ţinuse decât scurtă vreme, căci mă folosisem de forţa celor cinci elemente ca să o rup.

Ca să n-o mai lungesc, de atunci îmi tot făceam griji şi mă întrebam ce naiba mă fac eu cu: 1. Stevie Rae, 2. Neferet şi 3. Heath. Ai zice că absenţa acestor trei griji ale mele în ultima lună era un lucru bun, dar nu era nici pe departe aşa.

Bun, am spus cu glas tare, e ziua mea de naştere, una teribil de nasoală, chiar şi pentru mine. Aşa că, Nyx, am să-ţi cer o singură favoare cu ocazia aniversării mele. Vreau s-o găsesc pe Stevie Rae.

Am adăugat iute un „te rog“. (După cum mi-ar spune Damien, atunci când vorbeşti cu zeiţa ta, e bine să fii politicos.)

Să fiu sinceră, nu prea mă aşteptam la un răspuns, aşa încât, atunci când mi s-au perindat prin minte cuvintele „coboară geamul", am crezut că sunt versurile piesei de la radio. Dar nu aveam radioul pornit, iar cuvintele astea nu erau pe muzică; de fapt, erau în mintea mea, nu la radio.

Am coborât geamul destul de agitată.

Toată săptămâna asta fusese neobişnuit de cald. Azi maxima ajunsese la vreo 15°, chestie tare ciudată pentru luna

decembrie, dar suntem în Oklahoma şi aici vremea în sine constituie o mare ciudăţenie. Totuşi, ceasul arăta aproape miezul nopţii, şi noaptea se mai răcorise puţin. Nu că m-ar fi deranjat. Vampirii adulţi nu simt frigul întocmai ca fiinţele umane. Nu, nu din cauză că sunt, de fapt, carne ambulantă, rece, moartă şi readusă la viaţă (îhh, e posibil totuşi ca asta să fi devenit Stevie Rae), ci pentru că metabolismul lor este foarte diferit de cel al fiinţelor umane. Deşi novice, eu eram înzestrată mult mai mult decât majoritatea celor care fuseseră însemnaţi acum două luni, prin urmare, rezistenţa mea la frig era mult mai mare decât cea a unui puştan din specia umană. Aşa că aerul răcoros care pătrundea în broscuţă nu numai că nu mă deranja, dar era ciudat că dintr-odată m-am pus pe strănutat şi m-a cam luat cu fiori.

„Îhh, şi ce-i duhoarea asta?“ Era o combinaţie de subsol stătut, cu salată de ouă uitată în căldură şi gunoi, şi totul avea ca rezultat un iz scârbos de cunoscut.

„Ah, la naiba!" mi-am spus când am realizat ce era cu mirosul ăla, apoi am traversat cu broscuţa mea cele trei benzi cu sens unic şi am parcat puţin mai sus de staţia de autobuz din centru. Mi-a luat foarte puţin să ridic geamul şi să deschid uşa - înnebunesc dacă mă trezesc cu Dracula al meu în prima ediţie făcut bucăţi - apoi am ieşit din maşină şi am luat-o în grabă spre trotuar, unde am rămas nemişcată şi am adulmecat aerul. Imediat am depistat mirosul. Îhh! Era prea oribil să nu-l simţi. Adulmecând încă aerul ca un câine prostănac, i-am dat crezare nasului meu şi am luat-o pe trotuar, departe de luminile dătătoare de curaj ale staţiei de autobuz.

Am găsit-o pe o străduţă lăturalnică. Mai întâi am crezut că era aplecată deasupra unui sac mare plin cu gunoi şi mi-a stat inima în loc. Trebuia să o scap de viaţa asta. Trebuia să găsesc o cale să o pun la adăpost până puteam repara toată chestia asta îngrozitoare care i se întâmplase. „Ori trebuie să moară de-a binelea.“ Nu! Mi-am alungat din minte gândul ăsta. Deja o văzusem o dată murind pe Stevie Rae, aşa că nu aveam de gând să asist iar la aşa ceva.

Dar înainte să ajung la ea şi să o cuprind cu braţele, să-mi ţin respiraţia şi să-i spun că o să fie bine, sacul de gunoi a gemut şi s-a mişcat şi mi-am dat seama că Stevie Rae nu scormonea în gunoi, ci muşcase de gât un boschetar!

— Ah, ce scârboşenie! Dumnezeule, termină odată!

Stevie Rae s-a răsucit cu o viteză incredibilă. Omul, o femeie de fapt, a căzut, dar Stevie Rae a continuat s-o ţină de încheietura murdară. A sâsâit la mine arătându-şi colţii, iar ochii ei ciudat de roşii au licărit. Eram prea scârbită ca să-mi fie frică sau să intru în panică. Pe lângă asta, tocmai avusesem parte de o zi de naştere cumplită, aşa că toţi oamenii, fie ei şi cei mai buni prieteni zombi, mă călcau pe nervi.

— Stevie Rae, sunt eu. Scuteşte-mă de porcăria asta cu sâsâitul. Mai e şi un stereotip vampiresc stupid pe deasupra!

Preţ de o clipă nu a spus nimic şi m-a străfulgerat un gând cumplit că, poate, cine ştie cum, în luna asta de când n-o mai văzusem se schimbase în aşa hal încât devenise ca toţi ceilalţi, animalică şi inaccesibilă. Mi s-a pus un nod în stomac, însă atunci i-am întâlnit ochii injectaţi şi mi-am întors imediat capul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, îmi muţi nasul din loc. Pe tărâmul zombilor siniştri nu aveţi duşuri?

Stevie Rae s-a încruntat, un semn bun, aş spune eu, pentru că după aceea şi-a acoperit dinţii la loc.

— Pleacă, Zoey, mi-a zis ea.

Avea o voce distantă şi neutră, iar accentul ei, atât de dulce pe vremuri, din Oklahoma, suna acum a accent de vagabond hoinar. Însă îmi rostise numele şi atât îmi trebuia ca să prind curaj.

— Nu mă mişc de aici până nu stăm de vorbă. Dă-i drumul femeii ăleia. Zău, Stevie Rae, dacă are păduchi sau Dumnezeu mai ştie ce altceva? — Hai să stăm de vorbă!

— Dacă vrei să stăm de vorbă, trebuie să aştepţi până ce termin de mâncat. Stevie Rae a dat din cap într-o parte, cu o mişcare de insectă. Crezi că am uitat că ţi-ai Impregnat băieţelul de jucărie? Se pare că şi ţie îţi place sângele. Vrei să luăm împreună o gustărică? a mai spus ea şi şi-a trecut limba peste colţi.

— Gata cu scârboşeniile astea! Dacă vrei să ştii, Heath nu este băiatul meu de jucărie, ci prietenul meu sau, mă rog, unul dintre ei. I-am supt sângele din greşeală. Voiam să-ţi spun, dar ai murit. Aşa că nu, mersi, nu vreau s-o muşc pe femeia aia. Ştiu eu pe unde i-au umblat ei picioarele?

Am schiţat un zâmbet spre biata femeie cu ochii cât cepele şi cu părul ciufulit.

— Hm, scuze, doamnă, nu voiam să vă jignesc.

Cu atât mai bine, îmi rămâne mie mai mult, a spus Stevie Rae şi s-a aplecat din nou spre gâtul femeii.

— Termină!

Mi-a aruncat o privire peste umăr.

— Zoey, ţi-am mai spus, pleacă! Tu n-ai ce căuta aici.

— Nici tu, i-am răspuns.

— Încă un lucru din multele asupra cărora te înşeli!

Când s-a întors din nou spre femeia care începuse să plângă şi repeta întruna „te rog, nu, te rog“, am făcut câţiva paşi şi mi-am ridicat mâinile deasupra capului.

— Ţi-am spus să-i dai drumul.

Ca răspuns, Stevie Rae a sâsâit şi a deschis din nou gura, să o muşte pe femeie de gât. Imediat am închis ochii şi m-am concentrat.

— Aer, vino la mine! am poruncit.

Instantaneu, m-a învăluit o briză şi mi s-a jucat prin păr. Am întins mâna şi am trasat un cerc, închipuindu-mi o mini-tornadă. Am deschis ochii şi, cu o mişcare bruscă din încheietura mâinii, am lansat forţa aerului spre femeia care plângea. Exact cum îmi închipuisem, vârtejul a înconjurat-o şi, aproape fără să agite părul scărmănat al lui Stevie Rae, i-a înşfăcat victima şi a purtat-o în josul străduţei, lăsând-o la pământ doar când a ajuns în siguranţă, lângă un stâlp de iluminat.

— Îţi mulţumesc, aer, am şoptit şi am simţit cum briza îmi mângâie tandru faţa înainte să se risipească.

— Eşti din ce în ce mai bună la asta.

M-am întors din nou spre Stevie Rae. Mă urmărea cu o vădită neîncredere, de parcă s-ar fi aşteptat să stârnesc o altă tornadă, care s-o scuture până o lăsa fără simţire.

Am dat din umeri.

— M-am antrenat. E chestie de concentrare şi de control. Ai şti dacă te-ai fi antrenat şi tu.

Faţa suptă a lui Stevie Rae a fost străbătută de un fulger de durere atât de rapid, încât m-am întrebat imediat dacă văzusem ceva cu adevărat sau fusese doar închipuirea mea.

— Nu mai am nici o legătură cu elementele.

— Asta e frecţie, Stevie Rae. Ai o afinitate faţă de pământ. O aveai şi înainte să mori, mă rog... Aşa de jenant suna să

vorbesc cu Stevie Rae, moarta „nemoartă“, despre faptul că era moartă, încât am avut o ezitare. - Chestia asta nu trece cu una cu două. Şi, în plus, mai ţii minte chestia cu tunelurile? Atunci mai aveai încă afinitatea.

Stevie Rae a clătinat din cap, iar cârlionţii ei mici şi blonzi, cei care nu erau încă scărmănaţi şi murdari, s-au agitat iute, amintindu-mi de felul în care arăta înainte.

— Ba s-a dus. Tot ce am avut vreodată a murit odată cu partea umană din mine. Trebuie să te obişnuieşti cu gândul şi să-ţi vezi de viaţă. Eu, una, aşa am făcut.

— N-am să accept niciodată. Eşti cea mai bună prietenă a mea. Nu pot să-mi văd liniştită de viaţă!

Dintr-odată, Stevie Rae a sâsâit urât, animalic iar ochii i-au scăpărat roşii ca para focului.

— Aduc cumva cu cea mai bună prietenă a ta?

Am încercat să ignor felul în care mi-a fâlfâit inima în piept. Avea dreptate. Ceea ce devenise ea nu aducea câtuşi de puţin cu Stevie Rae pe care o ştiam eu. Şi totuşi, nu voiam să cred că acea Stevie Rae dispăruse cu desăvârşire. Acolo, în tuneluri, văzusem frânturi din cea mai bună prietenă a mea şi ăsta era motivul pentru care nu puteam să renunţ la ea. Mi-a venit să plâng, dar în loc de asta mi-am făcut curaj şi m-am străduit ca vocea să îmi sune normal.

— Hm, bineînţeles că nu aduci cu Stevie Rae, la naiba! De când nu te-ai mai spălat pe cap? Şi ce ai pe tine?

Am arătat spre pantalonii de trening şi tricoul lălâu peste care avea un parpalac negru mizerabil, cum le place să poarte tipilor ălora dubioşi, gen goth, chiar dacă afară sunt 38 de grade.

— Nici eu nu m-aş mai recunoaşte dacă aş fi îmbrăcată aşa. Am oftat şi am făcut câţiva paşi spre ea. Ce-ar fi să vii cu mine? Te bag eu pe furiş în dormitor. O să fie o nimica toată, nu e mai nimeni pe acolo. Nici Neferet nu e - am adăugat şi apoi am continuat în grabă (mă îndoiam că vreuna dintre noi avea chef să vorbească despre Neferet în momentul ăsta sau, la naiba, în orice alt moment din viaţa noastră). Majoritatea profilor sunt plecaţi în vacanţa de iarnă, iar elevii au tras toţi o fugă acasă, să-şi vadă familiile. E totul mort. Nici măcar Damien, gemenele şi Erik n-or să ne deranjeze, pentru că sunt ofticaţi pe mine. Aşa că poţi să faci un duş ca lumea, cu mult săpun, îţi dau

eu nişte haine mai acătării şi apoi stăm de vorbă.

O priveam în ochi şi am zărit deodată un licăr de dorinţă aprigă. A durat doar o clipită, dar eram sigură că existase. Apoi a privit iute în lături.

— Nu pot să vin cu tine. Trebuie să mă hrănesc.

— Nu e nicio problemă. Îţi fac eu rost de ceva de mâncare. Fii atentă, pun pariu că încropesc de un bol cu cereale Lucky Charms, i-am spus şi i-am zâmbit. Mai ştii, sunt fantastic de bune şi nu au nici o valoare nutritivă.

— Spre deosebire de Contele Ciocula?

Am zâmbit uşurată, pentru că Stevie Rae reluase mai vechea noastră dispută pe tema „care dintre cerealele noastre preferate sunt mai bune“.
Contele Ciocula sunt delicioase pentru că au aromă de cacao, iar cacaua este o plantă, aşa că e sănătoasă.

Privirea lui Stevie Rae s-a petrecut cu a mea. Ochii ei nu mai erau injectaţi şi nici nu încerca să-şi ascundă lacrimile care îi umpluseră ochii şi îi scăldau obrajii. Am făcut instantaneu un pas spre ea, să o iau în braţe, dar s-a dat înapoi.

— Nu! Nu vreau să mă atingi, Zoey. Nu mai sunt ce-am fost odată! Acum sunt murdară şi dezgustătoare.

Atunci vino cu mine la şcoală şi spală-te! am implorat-o eu. Găsim noi o soluţie, îţi promit.

Stevie Rae a dat din cap cu tristeţe şi şi-a şters lacrimile.

— Nu există soluţie. Când am spus că sunt murdară şi dezgustătoare nu mă referam doar la aspectul exterior. Ce vezi tu pe dinafara mea nu e nici pe jumătate aşa de scârbos cum e de fapt pe dinăuntru. Zoey, trebuie să mă hrănesc. Şi nu mă refer la cereale, sandvişuri sau cola. Am nevoie de sânge, sânge uman, dacă nu... - a făcut o pauză şi am văzut cum a cuprins-o un fior. - Dacă nu, mă apucă o foame dureroasă şi sfâşietoare, căreia nu-i rezist. Şi mai trebuie să înţelegi că eu chiar vreau să mă hrănesc. Chiar vreau să sfâşii gâturile oamenilor şi să le beau sângele ăla cald, atât de încărcat de groază, mânie şi suferinţă încât mă ameţeşte.

A făcut din nou o pauză, de data asta respirând greu.

— Stevie Rae, e imposibil să vrei cu adevărat să omori oameni.

— Te înşeli, chiar vreau.

— Spui tu aşa, dar eu ştiu că în adâncul tău mai sunt încă

frânturi din cea mai bună prietenă a mea, iar Stevie Rae nu s-ar simţi bine nici să omoare o muscă, darămite să ucidă pe cineva.

Când am văzut că deschide gura să mă dezaprobe, am continuat în grabă: - Dacă îţi fac eu rost de sânge uman, ca să nu mai fie nevoie să omori?

— Îmi place să omor, a continuat ea, pe un ton oribil, lipsit de orice emoţie.

Şi vrei să spui că-ţi place şi să fii murdară, să duhneşti şi să arăţi ca naiba? am izbucnit eu.

— Nu-mi mai pasă cum arăt.

— Pe bune? Dar dacă îţi fac rost de o pereche de blugi Roper, de nişte cizme de cowboy şi de o cămaşă cu mânecă lungă călcată cu dungă, pe care s-o bagi în pantaloni?

— I-am zărit un licăr în ochi şi am ştiut că reuşisem să ajung la vechea Stevie Rae. Mintea mi-a pornit într-un vârtej, în încercarea de a găsi ce era mai potrivit să spun acum, când îi captasem cumva atenţia.

— Uite cum facem! Hai să ne întâlnim mâine la miezul nopţii. Ba nu, stai aşa! Mâine e sâmbătă. În niciun caz n-am să reuşesc să termin până la miezul nopţii, ca să pot apoi să mă furişez din şcoală. Hai să zicem la trei dimineaţa, la foişorul din incinta muzeului Philbrook. M-am oprit o clipă şi i-am zâmbit larg. - Mai ţii minte unde e, nu?

Normal că ştiam că mai ţinea minte despre ce loc vorbeam. Mai fusese acolo cu mine, numai că în noaptea aia ea fusese cea care încercase să mă salveze pe mine, nu invers.

—Da, ţin minte, a spus ea cu voce limpede, dar la fel de distantă şi de neutră.

— Bun, atunci ne întâlnim acolo. Îţi aduc hainele şi ceva sânge. O să poţi să mănânci sau să bei, mă rog, şi să te schimbi. Apoi ne apucăm să căutăm o soluţie.

Mi-am zis în gând că o să aduc şi săpun şi şampon şi că o să invoc apa, ca să poată fata să se spele cum trebuie. Doamne, mirosea şi arăta tare aiurea!

— Ne-am înţeles?

— N-are niciun sens.

— N-ai vrea să mă laşi să hotărăsc eu pentru mine? Şi, în plus, încă nu ţi-am povestit prin ce chinuri am trecut de ziua mea. Bunica şi cu mine am asistat la o scenă de film de groază cu mama şi cu cretinul de taică-miu vitreg. Bunica i-a zis

cretinului „agarici“.

— Stevie Rae a izbucnit într-un râs care mi-a amintit de ea, cea de dinainte, şi privirea mi s-a întunecat de lacrimi. Am clipit iute, cu putere, ca să le alung.

—Te rog, vino, am spus cu vocea sugrumată de emoţie. Mi-a fost aşa de dor de tine...

— Am să vin, a spus Stevie Rae. Dar o să-ţi pară rău.

Capitolul 5

În această notă deloc pozitivă, Stevie Rae s-a răsucit pe călcâie şi s-a năpustit în jos pe o străduţă mizerabilă şi întunecoasă. Mult mai lent, m-am îndreptat şi eu spre broscuţa mea. Eram tristă şi neliniştită şi aveam prea multe pe cap ca să mă duc direct la şcoală, aşa că am mers spre restaurantul IHOP din sudul Tulsei, de pe strada 71, care era deschis nonstop. Am comandat un milk-shake de ciocolată şi clătite cu o tonă de fulgi de ciocolată şi m-am lăsat pradă gândurilor şi unei bulimii de stres de toată frumuseţea.

Presupun că întâlnirea cu Stevie Rae decursese destul de bine, de vreme ce acceptase să ne întâlnim mâine. Şi nici nu încercase să mă muşte, ceea ce constituia un avantaj. Desigur că era cutremurătoare chestia cu femeia de pe stradă şi dezgustător felul în care arăta şi mirosea. Dar, dincolo de faţada aia de zombi odios, sărit de pe fix, jur că încă o mai adulmecam pe Stevie Rae a mea, cea mai bună prietenă a mea. Aveam să mă agăţ de asta şi să văd dacă nu cumva reuşeam s-o ademenesc din nou spre lumină. La figurat, desigur! Cred că pe ea lumina în sens propriu o deranjează şi mai mult decât pe mine sau pe vampirii adulţi. Apropo. Zombi ăştia dezgustători corespundeau la milimetru stereotipului creat despre vampiri. M-am întrebat dacă avea să ia foc ieşind la lumina zilei. Rahat! Asta chiar că era nasol, mai ales că o să ne întâlnim la trei dimineaţa, la numai câteva ore de răsărit. Din nou, rahat!

De parcă n-ar fi fost suficient să-mi fac griji în privinţa luminii soarelui şi a multor altor lucruri, mai trebuia să încep să mă gândesc şi la ce aveam să fac atunci când toţi profii, mai ales Neferet, aveau să revină la şcoală, în viitorul mult prea apropiat, şi la faptul că trebuia să ţin secretă faţă de toată

lumea informaţia că Stevie Rae era zombi, nu moartă pe bune. Nu, o să mă gândesc la asta după ce o aranjez puţin şi o duc într-un loc sigur. O să procedez cu paşi mici, de bebeluş, şi trag nădejde că Nyx, care fără doar şi poate mă condusese la Stevie Rae, avea să mă ajute să găsesc o soluţie.

Când m-am întors la şcoală aproape că se lumina de ziuă. Parcarea şcolii era destul de goală şi nu m-am întâlnit cu nimeni în drumul meu pe lângă ciorchinele de clădiri asemănătoare unui castel care formau Casa Nopţii. Dormitoarele fetelor erau la capătul opus al campusului, dar chiar şi aşa, nu mă grăbeam deloc. Pe lângă asta, mai aveam ceva de făcut înainte să mă duc în dormitor şi să dau mai mult ca sigur peste câţiva dintre prietenii mei cei bosumflaţi. Ah, Doamne, nu pot să-mi sufăr ziua de naştere!

Clădirea aflată vizavi de zona principală a Casei Nopţii era construită din acelaşi amestec ciudat de cărămidă veche şi pietre ieşite în relief ca şi restul şcolii, dar era mai mică şi circulară, iar în faţa ei trona o statuie de marmură a zeiţei noastre, Nyx. Avea braţele ridicate şi palmele apropiate, de parcă ar fi adăpostit o lună plină în căuşul lor. Am stat pe loc şi am privit-o îndelung pe zeiţă. Felinarele demodate care iluminau campusul nu numai că erau potrivite pentru vederea noastră aflată în schimbare, dar răspândeau şi o lumină blândă şi caldă, care licărea mângâietoare şi însufleţea statuia lui Nyx.

Pradă unui sentiment de adânc respect faţă de zeiţă, am lăsat uşurel jos ghiveciul de levănţică şi cartea cu Dracula, apoi am căutat prin iarba din jurul statuii lumânarea verde de rugăciune care căzuse. Am ridicat-o şi apoi am închis ochii şi m-am concentrat asupra căldurii şi frumuseţii luminii felinarului. Era incredibil felul în care o singură lumânare putea împrăştia suficientă lumină încât să schimbe întreaga atmosferă scăldată în întuneric.

Te invoc pe tine, flacără; te rog, luminează-mă, am şoptit.

I-am auzit mucul trosnind şi am simţit un val de căldură răspândindu-mi-se pe faţă. Când am deschis ochii am văzut că lumânarea verde, care reprezintă pământul, ardea cu o flacără vioaie. Am zâmbit mulţumită. Nu exagerasem în ceea ce-i spusesem lui Stevie Rae. În ultima lună mă antrenasem, invocând elementele, şi chiar începea să-mi iasă din ce în ce mai bine. Nici vorbă ca puterea mea extraordinară, dăruită de

zeiţă, să mă poată ajuta să vindec suferinţa prietenilor mei, dar mă rog...

Am aşezat cu grijă lumânarea la picioarele lui Nyx. În loc să-mi plec capul, l-am dat pe spate, iar ochii mi s-au înfruptat fără nici o piedică din cerul maiestuos al nopţii. Apoi mi-am înălţat ruga către zeiţa mea. Trebuie să recunosc totuşi că, atunci când mă rog, ai jura că de fapt vorbesc pur şi simplu. Nu e din lipsă de respect faţă de Nyx, ci aşa sunt eu. Din ziua în care am fost însemnată şi zeiţa mi s-a arătat, m-am simţit aproape de ea; am simţit că ei chiar îi pasă de ceea ce mi se întâmplă, nu ca Dumnezeului ăluia impersonal din ceruri, care mă priveşte cu o căutătură rea şi cu un carneţel în mână, în care abia aşteaptă să treacă „direcţia Iad“.

„Nyx, îţi mulţumesc că m-ai ajutat în noaptea asta. Sunt nedumerită şi complet uimită de situaţia lui Stevie Rae, dar ştiu că, dacă mă ajuţi, dacă ne ajuţi, putem găsi o soluţie. Ai grijă de ea, te rog, şi ajută-mă să înţeleg ce am de făcut. Ştiu că m-ai însemnat şi mi-ai dat puteri deosebite cu un motiv anume şi încep să cred că acest motiv are legătură cu Stevie Rae. N-am să te mint, mi-e frică. Dar ştiai, când m-ai ales, ce prostuţă sunt”, am spus şi am zâmbit spre cer.

Prima oară când am vorbit cu Nyx îi spusesem că nu puteam să port Semnul unicităţii pentru că nici măcar o parcare laterală nu eram în stare să fac. La vremea aia nu păruse să-i pese şi speram că nu-i păsa nici acum.

„În orice caz, am vrut să aprind asta pentru Stevie Rae, ca mărturie a faptului că nu am s-o uit şi că n-am să dau înapoi de la misiunea pe care mi-o încredinţezi, chiar dacă habar n-am ce anume presupune asta”.

Aveam de gând să mai stau un pic acolo, poate mai auzeam în mintea mea vreo şoaptă care să-mi dea un indiciu despre felul în care ar trebui să procedez mâine la întâlnirea cu Stevie Rae. Aşa că stăteam în faţa statuii lui Nyx şi căscam ochii la cer când, deodată, vocea lui Erik a făcut să-mi stea inima în loc.

— Chiar te-a marcat moartea lui Stevie Rae, nu-i aşa?

Am tresărit şi am scos un chirăit deloc sexy.

— Dumnezeule, Erik! Mai că am făcut pe mine de aşa sperietură! Nu te mai furişa altă dată.

— Bine. Scuză-mă. Nu ar fi trebuit să te deranjez. Pa, a

spus el şi a dat să se îndepărteze.

— Stai, nu vreau să pleci. Pur şi simplu, m-ai luat prin surprindere. Data viitoare calcă şi tu pe vreo frunză ceva sau tuşeşte. Bine?

S-a oprit din mers şi s-a întors din nou spre mine. Pe faţă i se citea reţinerea, dar a dat crispat din cap şi a spus:

— Bine.

M-am ridicat şi i-am zâmbit, sper eu, încurajator. Dincolo de problema cu prietena zombi şi cu prietenul Impregnat din specia umană, chiar îmi plăcea Erik şi în niciun caz nu voiam s-o rup cu el.

— Să fiu sinceră, mă bucur că ai venit. Trebuie să-mi cer scuze pentru faza de mai devreme.

Erik a făcut un gest brusc.

— Nu-ţi face griji şi nici nu trebuie să porţi colierul cu omul de zăpadă. Dacă vrei, poţi să-i duci înapoi şi să-l schimbi. Sau cum vrei tu... Am păstrat bonul.

Mi-am dus mâna la gât, să ating omuleţul de zăpadă. Acum, când ştiam că era posibil să-i pierd şi pe el, şi pe Erik, îmi dădeam seama că de fapt era chiar drăguţ. Iar Erik - mai mult decât drăguţ.

—Nu, nu vreau să-l dau înapoi. M-am oprit o clipă şi m-am adunat, ca să nu par sărită de pe fix sau disperată. Uite care e treaba. E posibil să fiu eu un pic cam prea sensibilă la chestia asta cu ziua de naştere şi cu Crăciunul. Ar fi trebuit să vă spun cum văd eu lucrurile, dar am parte de aniversări aşa de nasoale de atât de mult timp, încât nici nu cred că m-am mai gândit la asta. Cel puţin, nu până astăzi. Iar azi chiar că era prea târziu. Nu aveam de gând să vă spun nimic, iar voi nici măcar n-aţi fi aflat dacă nu vedeaţi biletul ăla de la Heath.

Mi-am amintit că purtam încă superba brăţară de la Heath, aşa că mi-am lăsat mâna în jos şi am lipit-o de mine, dorindu-mi ca inimioarele alea adorabile să se oprească odată din clinchetul lor voios. Apoi am adăugat neconvingător:

— În plus, ai dreptate. Chiar mă apasă povestea cu Stevie Rae.

Apoi am amuţit, realizând că vorbisem încă o dată de Stevie Rae, teoretic moartă, de parcă ar fi fost în viaţă. În cazul ei, presupun că ar trebui să spun că nu era chiar moartă. Şi, desigur, vorbeam fără noimă, ca o disperată, exact ce nu voiam

să par.

Ochii albaştri ai lui Erik păreau să privească în adâncul meu.

— Ţi-ar fi mai simplu dacă m-aş da deoparte şi te-aş lăsa singură o vreme?

— Nu! Numai gândul la aşa ceva îmi provoca dureri de stomac de-a dreptul. În niciun caz nu ar fi mai simplu dacă te-ai da deoparte.

— Ai fost atât de absentă de când a murit Stevie Rae... Înţeleg dacă ai nevoie de o pauză.

— Erik, adevărul e că nu-i doar problema cu Stevie Rae. Mai sunt şi alte lucruri care mă preocupă şi despre care mi-e foarte greu să vorbesc.

S-a apropiat de mine, m-a prins de mână şi şi-a trecut degetele printre ale mele.

— Nici mie nu poţi să-mi spui? Mă pricep destul de bine la rezolvat probleme. Poate aş putea să te ajut.

Mi-am înălţat privirea, l-am privit în ochi şi mi-am dorit atât de tare să-i spun totul despre Stevie Rae, despre Neferet şi chiar şi despre Heath, încât am simţit că era cât pe ce să cedez.

Erik a micşorat şi mai mult distanţa dintre noi şi m-am strecurat în braţele lui cu un oftat. Mirosea întotdeauna atât de bine şi îl simţeam aşa de puternic şi de statornic.

Mi-am odihnit obrazul pe pieptul lui.

— Glumeşti? Normal că te pricepi la rezolvat probleme. Te pricepi la orice. De fapt, e aproape bătător la ochi cât de aproape de perfecţiune eşti.

Am simţit cum îi răsună în piept hohotele de râs.

— Vorbeşti de parcă ar fi ceva rău în asta.

— Nu, nu e nimic rău în asta, doar că e intimidant, am mormăit eu.

— Intimidant! - S-a dat înapoi ca să mă poată privi. - Cred că glumeşti! a zis şi s-a pus iar pe râs.

— M-am încruntat la el.

— De ce râzi de mine?

M-a îmbrăţişat şi a spus:

— Z, tu ai idee cum e să ieşi cu o fată care este cea mai puternică novice din toată istoria vampirilor?

— Nu, eu nu ies cu fete. Nu că ar fi ceva în neregulă cu lesbienele.

M-a prins de bărbie şi mi-a ridicat capul.

— Poţi fi o tipă înspăimântătoare, Z. Tu ai control asupra elementelor, asupra tuturor elementelor. Eşti genul de prietenă pe care nu e bine s-o superi.

— Fii serios, cu tine n-am dat niciodată de pământ.

Nu am pomenit nimic de faptul că eu chiar dădusem cu câţiva oameni de pământ. Mai exact, zombi. Şi, de fapt, şi cu fosta lui prietenă, Afrodita, care este la fel de nesuferită şi de stresantă ca un zombi. Dar cred că era o idee bună să nu aduc chestia asta în discuţie.

— Ce încerc eu să spun este că nu ai de ce să fii intimidată de nimeni. Eşti extraordinară, Zoey. Nu ştii?

— Cred că nu. Am cam fost în ceaţă în ultima vreme.

Erik s-a dat din nou înapoi şi m-a privit.

— Atunci lasă-mă să te ajut să faci lumină.

Simţeam că plutesc în adâncul ochilor lui albaştri. Poate că lui puteam să-i spun. Erik este elev de clasa a cincea şi e de trei ani în Casa Nopţii. Are aproape nouăsprezece ani şi este un actor uimitor de talentat. Şi mai şi cântă bine. Dacă există vreun novice care să fie în stare să ţină un secret, atunci el e acela. Dar, când am deschis gura să îi spun adevărul despre Stevie Rae cea devenită zombi, m-a cuprins un sentiment cumplit, care mi-a strâns stomacul şi mi-a îngheţat cuvintele pe buze. Era iar presentimentul ăla care îmi spune mie să-mi ţin gura sau să fug mâncând pământul, sau, uneori, pur şi simplu să-mi trag sufletul şi să mă gândesc puţin. Acum îmi spunea într-un fel imposibil de ignorat că trebuia să tac din gură, lucru confirmat de vorbele lui Erik.

— Ştiu că ai prefera să vorbeşti cu Neferet, dar mai durează vreo săptămână până se întoarce ea. Până atunci pot să-i ţin eu locul.

Neferet era singura persoană sau vampir cu care în niciun caz nu puteam vorbi. La naiba, în fond, Neferet şi capacitatea ei de a citi gândurile mă făceau să nu pot discuta cu prietenii mei sau cu Erik despre Stevie Rae.

— Mersi, Erik. M-am desprins imediat din braţele lui. Dar trebuie să găsesc singură o soluţie.

Mi-a dat drumul atât de brusc, încât mai că am căzut pe spate.

— Problema e el, nu-i aşa?

— El?

— Băiatul ăla din specia umană, Heath. Prietenul tău de dinainte. Se întoarce peste două zile şi de-aia te porţi ciudat.

— Nu mă port ciudat. Cel puţin, nu chiar aşa de ciudat.

— Şi atunci de ce nu mă laşi să te ating?

— Ce tot vorbeşti? Ba te las să mă atingi. Tocmai te-am îmbrăţişat.

— Preţ de vreo două secunde. Apoi te-ai retras, cum faci de ceva vreme încoace. Dacă am greşit cu ceva trebuie să-mi spui şi...

— N-ai greşit cu nimic!

Erik a tăcut câteva clipe, iar atunci când a vorbit, vocea îi era încărcată de tristeţe, ca cea a unui om mult mai matur decât era el de fapt.

— Ştiu că nu pot să mă compar cu un Impregnat. Şi nici nu încerc asta. Dar eu credeam că noi doi împărtăşim ceva deosebit. Legătura dintre noi va dura mai mult decât o chestie biologică ce te ţine agăţată de o fiinţă umană. Noi doi ne asemănăm, în schimb, tu şi Heath, nu. Cel puţin, nu vă mai asemănaţi.

— Erik, tu nu concurezi cu Heath.

— Am citit câte ceva despre Impregnare. Are legătură cu sexul.

Am simţit cum mă îmbujorez la faţă. Normal că avea dreptate. Chestia cu Impregnarea avea legătură cu sexul pentru că, dacă un vampir bea sângele unei fiinţe umane, în creierul amândurora era activat acelaşi receptor ca în cazul orgasmului. Dar nu eram prea dornică să discut despre asta cu Erik. Aşa că m-am hotărât să mă opresc la lucrurile de suprafaţă şi să le las deoparte pe alea mai profunde.

— Are legătură cu sângele, nu cu sexul.

Mi-a aruncat o privire care spunea că, din nefericire, era adevărat. Chiar se informase.

Normal, am trecut în defensivă.

— Sunt încă virgină, Erik, şi nu sunt pregătită să schimb ceva în privinţa asta.

— N-am spus că...

— Cred că mă confunzi cu ultima ta prietenă, l-am întrerupt eu. Cu cea pe care am văzut-o stând în genunchi în faţa ta, încercând să-ţi mai facă o dată sex oral.

Recunosc, nu era cinstit din partea mea să aduc în discuţie incidentul neplăcut dintre el şi Afrodita la care fusesem martoră din greşeală. Nici măcar nu-i cunoşteam pe Erik pe vremea aia, dar în momentul de faţă părea mai simplu să mă iau la harţă cu el decât să discut despre dorinţa de a-i suge sângele lui Heath, pe care o simţeam în mod evident.

—Nu te confund cu Afrodita, a spus el printre dinţi.

— Poate că problema nu e că mă port eu ciudat, ci că tu vrei mai mult decât pot eu să-ţi ofer acum.

— Nu e adevărat, Zoey. Ştii foarte bine că nu te forţez în legătură cu chestia cu sexul. Nu vreau o tipă ca Afrodita. Te vreau pe tine. Dar vreau să te pot atinge fără să te fereşti de mine, ca şi cum aş fi un lepros.

— Oare aşa făcusem? Rahat! Mai ştii? Am inspirat adânc. Era o tâmpenie să mă cert cu Erik şi aveam să-i pierd până la urmă dacă nu găseam o cale prin care să-i las să se apropie de mine fără să-i spun lucruri pe care i le-ar putea spune apoi lui Neferet din greşeală. Am privit în pământ, gândindu-mă la ce puteam să-i spun şi ce nu.

— Nu cred că eşti un lepros, ci cel mai tare tip din şcoala asta.

L-am auzit pe Erik oftând adânc.

— Ai spus că nu ieşi cu fete, de unde deduc că îţi place să te ating.

Mi-am înălţat privirea spre el.

— Aşa e, îmi place. M-am hotărât să-i spun adevărul. Sau măcar atât cât puteam din el. Mi-e greu să te las să te apropii de mine când mă confrunt cu, ăă, chestii...

Genial! Spusesem „chestii... Ce dobitoacă sunt! De ce oare mă mai place încă băiatul ăsta?

— Z, chestiile astea au legătură cu faptul că încerci să înţelegi cum să-ţi controlezi puterile?

— Mda.

Mă rog, într-un fel nu era o minciună. Toate „chestiile", a se înţelege Stevie Rae, Neferet, Heath, apăruseră din cauza puterilor mele şi trebuia să le rezolv, deşi era evident că nu făceam o treabă prea bună. Am simţit că ar fi bine să-mi încrucişez degetele la spate, dar mi-a fost teamă ca nu cumva Erik să observe.

A făcut un pas spre mine.

— Deci chestiile astea nu au legătură cu faptul că nu poţi să suferi să te ating?

— Nu, nu au legătură cu faptul că nu pot să sufăr să mă atingi. Categoric, nu. Categoric, am spus eu şi am făcut din nou un pas spre el.

Mi-a zâmbit şi m-a cuprins din nou cu braţele, numai că de data asta s-a aplecat să mă sărute. Gustul lui era la fel de plăcut ca şi mirosul, aşa că sărutul a fost foarte tare, iar în timpul ăsta am realizat cât timp trecuse de când eu şi cu Erik nu ne mai giugiuliserăm ca lumea. Nu sunt eu târfuliţă ca Afrodita, dar nici vreo măicuţă de la mănăstire nu sunt. Şi nu minţisem când i-am spus lui Erik că îmi place să mă atingă. Mi-am urcat uşor mâinile pe umerii lui bine făcuţi şi m-am lipit şi mai mult de el. Ne potrivim. El este foarte înalt, dar îmi place asta. Mă face să mă simt micuţă, feminină şi protejată, lucruri care îmi plac şi ele. Mi-am plimbat degetele pe ceafa lui, în părul lui brunet, des şi uşor ondulat. Unghiile mele s-au jucat pe pielea moale de acolo. L-am simţit înfiorându-se şi i-am auzit geamătul uşor, gutural.

— Ce dulce eşti, a şoptit el cu buzele lipite de ale mele.

— Şi tu, i-am şoptit şi eu. M-am lipit de el şi l-am sărutat cu şi mai multă pasiune. Apoi m-am lăsat pradă pornirii, o pornire de târfuliţă, trebuie spus, i-am luat mâna de pe spatele meu şi i-am pus-o pe exteriorul sânului. A gemut din nou şi m-a sărutat şi mai apăsat, şi mai fierbinte. Şi-a coborât mâna şi şi-a strecurat-o pe sub puloverul meu, iar apoi a urcat-o din nou şi mi-a cuprins sânul aproape gol, acoperit doar de sutienul cel negru de dantelă.

Bun, trebuie să recunosc. Mi-a plăcut să-mi atingă sânul. Era tare plăcut. Mi-a plăcut în mod special pentru că aşa îi dovedeam lui Erik că nu-i respingeam. M-am mişcat ca să poată să-i simtă şi mai bine, dar nu ştiu cum, mişcarea aia uşoară şi nevinovată, mă rog, aproape nevinovată, a făcut ca gurile noastre să se desprindă una de cealaltă, iar dinţii mei i-au crăpat buza de jos.

Gustul sângelui său m-a învăluit şi am respirat greu, cu gura lipită de a lui. Era delicios, cald şi de un dulce-sărat de nedescris. Ştiu că sună scârbos, dar nu am putut să mă împotrivesc reacţiei spontane pe care am avut-o. I-am prins lui Erik faţa în palme şi i-am prins buza cu gura. I-am lins-o uşor, lucru care a făcut sângele să curgă mai repede.

— Da, bea, a spus Erik cu o voce răguşită şi cu respiraţia din ce în ce mai rapidă.

Atât aşteptasem. I-am supt buza şi am gustat un dram din magia sângelui său fascinant. Nu semăna cu sângele lui Heath. Nu îmi oferea o plăcere atât de intensă încât să devină aproape dureroasă, sălbatică. Sângele lui Erik nu îmi trezea o explozie de pasiune orbitoare, asemenea sângelui lui Heath. Sângele lui Erik era ca un foc de tabără, cald, dăinuitor şi intens. Mi-a invadat corpul ca o flacără, răspândindu-mi o plăcere fluidă până în vârful degetelor şi făcându-mă să-i doresc şi mai mult pe Erik şi sângele său.

— Hm, hm!

Zgomotul produs de cineva care îşi dregea ostentativ glasul ne-a făcut pe amândoi să ne îndepărtăm cu o tresărire unul de celălalt, de parcă ne-am fi electrocutat. L-am văzut pe Erik făcând ochii mari când a privit în sus, în spatele meu, iar apoi l-am văzut zâmbind, cu un aer de băieţel prins cu mâinile până la coate în borcanul cu miere (în borcanul meu cu miere, se pare).

— Ne scuzaţi, profesore Blake... Credeam că suntem singuri...

Capitolul 6

Dumnezeule!!! îmi venea să mor, să mă fac pulbere, iar vântul să mă ducă indiferent unde, numai departe să fie. În schimb, m-am întors. Bineînţeles, Loren Blake, poetul vampir laureat şi cel mai arătos mascul din întreg universul cunoscut nouă, stătea în picioare cu un zâmbet pe faţa lui de o frumuseţe clasică.

— A, ăă, bună - m-am încurcat eu în cuvinte şi, de parcă nu spusesem ceva suficient de stupid, am lovit din nou: Erai în Europa.

— Am fost, dar m-am întors în seara asta.

— Cum a fost în Europa?

Calm şi stăpân pe sine, Erik m-a cuprins nonşalant cu braţul pe după umeri.

Loren a zâmbit larg şi şi-a întors privirea de la Erik la mine.

— Nu la fel de primitor ca aici.

Erik, care părea să se distreze, a râs uşurel.

— Nu contează unde mergi, ci cu cine te întâlneşti.

Loren a ridicat din sprâncenele lui perfecte.

— Aşa se pare.

— Este ziua lui Zoey. Sărutam sărbătorita, a continuat Erik. Ştiţi, eu şi Zoey suntem împreună.

L-am privit pe Erik, apoi pe Loren. Efectiv ploua cu testosteron. Dumnezeule, ce comportament tipic de macho! Mai ales la Erik. Jur că nu m-ar fi mirat dacă mi-ar fi dat una în cap şi ar fi început să mă târască de colo-colo de păr. Imagine deloc plăcută, trebuie precizat.

— Da, am auzit că sunteţi împreună, a spus Loren. Avea un zâmbet ciudat, oarecum sarcastic, aproape un rânjet. Apoi a arătat spre buza mea.

— Ai puţin sânge acolo, Zoey. Poate vrei să te cureţi.

Am simţit că-mi iau obrajii foc.

— A! La mulţi ani!

A luat-o înapoi pe trotuar şi s-a îndreptat spre aripa care adăpostea apartamentele profesorilor.

— Oare se putea o fază mai penibilă de atât? am îngăimat eu după ce mi-am lins sângele de pe buză şi mi-am aranjat puloverul.

Erik a ridicat din umeri şi a zâmbit larg.

L-am lovit cu palma în piept şi apoi m-am aplecat să-mi iau planta şi cartea.

— Nu ştiu ce găseşti de râs în asta, am spus şi am luat-o spre dormitoare.

Normal, a venit după mine.

— Ne sărutam doar, Z.

— Tu mă sărutai, eu îţi sugeam sângele, i-am spus şi l-am privit pieziş. A, şi mai era şi chestia cu mâna pe sub pulover, nu uita!

Mi-a luat ghiveciul de levănţică din mână şi m-a prins de mână.

— N-am să uit, Z.

Nu aveam nici o mână liberă ca să-i mai dau una, aşa că m-am mulţumit să-i fulger cu privirea.

— Este jenant. Nu pot să cred că ne-a văzut Loren.

— Dar era doar Blake şi nici măcar nu este profesor plin.

— Este jenant, am repetat, dorindu-mi să nu mai fiu atât

de roşie la faţă.

De asemenea, îmi mai doream încă să-i mai sug puţin sângele lui Erik, dar nu aveam să aduc vorba de asta.

— Eu, unul, nu mă simt jenat. Chiar mă bucur că ne-a văzut, a spus Erik plin de sine.

— Te bucuri? De când a devenit giugiulitul în public o plăcere pentru tine?

Demenţial! Erik era pervers, iar eu aflam abia acum.

— Nu e vorba că-mi face plăcere giugiulitul în public, dar eu tot mă bucur că ne-a văzut Blake. Veselia din glas îi dispăruse, iar zâmbetul îi îngheţase. - Nu-mi place cum te priveşte.

Mi s-a pus un nod în stomac.

— Ce vrei să spui? Cum mă priveşte?

— Ca şi când n-ai fi elevă, iar el profesor. A făcut o pauză. N-ai remarcat?

— Erik, eşti nebun. Am evitat cu grijă răspunsul la întrebare. Loren nu mă priveşte în niciun fel.

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. La naiba, cum să nu remarc în ce fel mă privea Loren? Remarcasem prea bine. Chiar vorbisem şi cu Stevie Rae despre asta. Dar, după tot ce se întâmplase în ultima vreme, plus că Loren fusese plecat aproape o lună, mai că mă convinsesem că tot ce se petrecuse între noi era rodul închipuirii mele.

îi zici Loren, a spus Erik.

— După cum ai spus şi tu, nu e profesor pe bune.

— Eu nu-i zic Loren.

— Erik, m-a ajutat să strâng informaţii pentru noile reguli ale Fiicelor întunericului. Era mai degrabă o exagerare decât o minciună gogonată. Eu strânsesem informaţii, Loren doar fusese de faţă. - Am vorbit despre intenţia mea şi apoi mi-a atins faţa. Fără să mă gândesc la toate astea, am continuat în grabă: - În plus, m-a întrebat despre desenele de pe corpul meu. Chiar aşa şi făcuse. La lumina lunii pline mi-am dezgolit aproape tot spatele ca să le poată vedea... şi atinge... ca să-i ofer o sursă de inspiraţie pentru poeziile lui. Mi-am alungat din minte amintirile astea şi am încheiat cu: - Deci, se poate spune că într-un fel îl cunosc.

Erik a mârâit.

Îmi simţeam creierul morişcă, dar mi-am forţat vocea să

sune relaxată şi glumeaţă.

— Erik, eşti cumva gelos pe Loren?

— Nu. Erik s-a uitat la mine, şi-a coborât privirea şi apoi m-a privit din nou. Ba da. Mă rog, poate.

— Nu mai fi gelos. Nu ai motive de gelozie. Nu e nimic între mine şi el, jur.

M-am împins cu umărul în el. În momentul ăla chiar vorbeam serios. Era destul de stresant că încercam să găsesc o soluţie în privinţa lui Heath cel Impregnat. Ultimul lucru de care aveam nevoie era o aventură secretă cu cineva care era şi mai inaccesibil decât un fost prieten din specia umană. Din nefericire, se părea că ultimul lucru de care aveam nevoie era, de regulă, primul care-mi ieşea în cale.

— Am un sentiment ciudat în legătură cu el, a mai spus Erik.

Ne opriserăm în faţa dormitoarelor fetelor şi, ţinându-l încă de mână, m-am întors spre el şi am clipit cu un aer inocent.

— Aşadar, ai sentimente şi faţă de Loren?

S-a încruntat.

— Nici într-o mie de ani. M-a tras aproape de el şi m-a cuprins cu braţul. Îmi pare rău că am exagerat cu chestia asta cu Blake. Ştiu că nu e nimic între voi. Sunt doar prost şi gelos.

— Nu eşti prost şi nu mă deranjează că eşti gelos, dar să fie numai un pic.

— Ştii că sunt nebun după tine, Z, a spus el aplecându-se şi frecându-şi nasul de urechea mea. De n-ar fi aşa de târziu...

M-am cutremurat.

— Aşa este.

Dar vedeam deja peste umărul lui cum cerul se luminează. Pe lângă asta, eram moartă de oboseală. După problemele cu ziua de naştere, cu mama şi cretinul de taică-miu vitreg şi cu cea mai bună prietenă a mea zombi, chiar simţeam nevoia să fiu singură, să mă gândesc la ale mele şi să dorm buştean toată noaptea (sau, în cazul nostru, toată ziua). Dar asta nu m-a împiedicat să mă cuibăresc la pieptul lui Erik.

M-a sărutat pe creştet şi m-a strâns la piept.

— Te-ai gândit cine o să reprezinte pământul la Ritualul Lunii Pline?

— Nu, încă nu, am răspuns.

Rahat! Ritualul Lunii Pline era peste două zile, iar eu tot

evitasem să mă gândesc la asta. Mi-ar fi fost groază s-o înlocuiesc pe Stevie Rae şi dacă ar fi fost moartă de-a binelea. Ştiind că era zombi şi că bântuia pe străduţe împuţite şi prin tunelurile mizerabile din centru, era de-a dreptul deprimant s-o înlocuiesc. Ca să nu mai zic că era şi incorect.

— Ştii că poţi să contezi pe mine. Trebuie doar să-mi spui.

Mi-am dat capul pe spate şi l-am privit. Era membru în Consiliul Monitorilor, alături de gemene, de Damien şi, desigur, de mine. Eu eram Monitor Superior, deşi teoretic sunt nou-venită, nu din clasele mai mari. Şi Stevie Rae făcuse parte din consiliu. Nu, chiar nu mă hotărâsem cine ar trebui s-o înlocuiască. De fapt, trebuia să mai numesc sau să aleg doi elevi pentru consiliu şi nici la asta nu mă gândisem. Doamne, ce stresată sunt! Am tras adânc aer în piept.

— Vrei, te rog, să reprezinţi tu pământul în cercul de la Ritualul nostru al Lunii Pline?

— Sigur, Z. Dar nu crezi că ar fi o idee bună să formăm un cerc înainte de asta? Cum toţi aveţi o afinitate faţă de un element, iar tu faţă de toate cinci, ar fi bine să ne asigurăm că totul decurge bine cu un înlocuitor neînzestrat.

— Nu eşti tocmai neînzestrat.

— Ei, nu mă referem la talentele mele extraordinare de macho!

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nici eu.

M-a tras aproape, iar trupul meu s-a mulat pe al lui.

— Cred că trebuie să-ţi mai ofer o porţie din talentul meu.

Am chicotit şi m-a sărutat. Încă mai simţeam un dram de sânge pe buza lui, ceea ce a făcut ca sărutul să fie şi mai dulce.

— Presupun că aţi dat-o la pace, s-a auzit Erin.

— Mie mi se pare că se dau mai degrabă unul la altul decât s-o dea la pace, geamăno, a corectat-o Shaunee.

De data asta, Erik şi cu mine nu am mai sărit cât colo, ci doar am oftat.

— Pic de intimitate nu poţi să ai în şcoala asta, a bombănit Erik.

— Alo! Vă mozoliţi în văzul lumii, a continuat Erin.

— Mie mi se pare drăguţ, a spus şi Jack.

— Asta pentru că tu eşti un drăguţ, i-a răspuns Damien şi şi-a trecut braţul pe după al lui Jack, coborând treptele ample de

la intrarea principală în dormitoare.

— Geamăno, mie îmi vine să vărs. Tu cum stai? a întrebat Shaunee.

— Categoric! Ca o fântână arteziană, i-a răspuns Erin.

—Aha, deci giugiulitul vă face greaţă, fetelor? le-a întrebat Erik cu un licăr diabolic în ochi.

M-am întrebat ce pune la cale.

— Îmi întoarce stomacul pe dos, a aprobat Erin.

— Idem, a convenit Shaunee.

— Atunci presupun că nu vă interesează ce mi-au spus Cole şi T.J. să vă transmit.

— Cole Clifton? s-a mirat Shaunee.

— T.J. Hawkins? a întrebat şi Erin.

— Da, da, le-a răspuns Erik.

Cuplul cinic format din Shaunee şi Erin şi-a schimbat brusc atitudinea negativă.

— Cole e o bucăţică pe cinste, s-a pisicit Shaunee. Pletele alea blonde şi ochii ăia albaştri şi neastâmpăraţi îmi fac poftă să-i dau pălmuţe.

— Iar T.J... a spus Erin şi şi-a făcut vânt cu o mină teatrală, Doamne, băiatul ăla cântă ca o privighetoare. Şi e înalt... Ah, ce bucăţică!

— Din tot spectacolul ăsta ar trebui să înţeleg că, de fapt, sunteţi interesate totuşi de un pic de drăgosteală? a întrebat Damien şi a ridicat şmechereşte din sprâncene.

— Da, scumpo, i-a răspuns Shaunee, în timp ce Erin l-a privit cu ochii mijiţi şi a încuviinţat din cap.

— Aşadar aveai un mesaj de transmis gemenelor din partea lui Cole şi a lui T.J.? l-am îmboldit pe Erik, înainte ca Damien să le dea gemenelor replica, ocazie cu care, pentru a mia oară, i-am simţit lipsa lui Stevie Rae. Ea era o mediatoare mult mai pricepută decât mine.

— Nu, ne gândeam cu toţii că ar fi meseriaş ca Shaunee, Erin şi cu tine - m-a strâns pe după umeri - să mergeţi mâine seară cu noi la IMAX.

— Noi, adică tu, Cole şi T.J.? a întrebat Shaunee.

—Mda. Sigur, sunt invitaţi şi Damien şi Jack.

— Ce film e? a întrebat Jack.

Erik a făcut o pauză, vizând un efect teatral, după care a continuat:

—Cu ocazia sărbătorilor, la IMAX se dă în reluare 300 - Eroii de la Termopile.

Acum era rândul lui Jack să-şi facă vânt cu mâna.

Damien a zâmbit larg:

— Mergem.

— Şi noi, a spus Shaunee, în timp ce Erin dădea aşa de tare din cap, încât părul lung şi blond i se agita frenetic, amintind de o majoretă exaltată.

— Cred că 300 poate fi numit filmul perfect. Are de toate pentru toţi, am spus eu. Sâni masculini pentru cei cărora le plac astfel de lucruri şi sâni feminini pentru cei interesaţi. Asta pe lângă o mare doză de acţiune eroică stropită cu testosteron, şi cui nu-i place aşa ceva?

— Şi un film într-o sală IMAX, noaptea târziu, pentru cei cărora nu le place lumina zilei, a adăugat Erik.

— Perfecţiunea întruchipată, a decis Damien.

— De acord cu tine, au zis gemenele într-un glas.

Eu stăteam şi zâmbeam larg. Eram moartă după ei, după fiecare dintre cei cinci în parte. Încă mi-era dor de Stevie Rae fără încetare, dar pentru prima oară de o lună încoace mă simţeam din nou eu însămi, mulţumită, fericită chiar.

— Rămâne stabilit? a întrebat Erik.

Toţi s-au grăbit să aprobe.

— Haideţi în cameră! N-aş vrea să fiu prins pe tărâmul sacru al fetelor după ora stingerii, ne-a tachinat el.

— Mda, hai să mergem, a spus şi Damien.

— La mulţi ani încă o dată, Zoey, mi-a urat Jack.

„Dumnezeule, ce băiat dulce!“ I-am zâmbit larg.

— Mulţumesc, dragule. Apoi mi-am privit şi ceilalţi prieteni, îmi pare rău că am fost aşa de nesuferită mai devreme. Chiar îmi plac cadourile.

— Adică o să porţi ce ţi-am luat? a întrebat Shaunee, mijindu-şi ochii vii, ciocolatii.

— Exact, adică o să porţi cizmele alea dementiale pe care am dat 295 de dolari şi 52 de cenţi? a adăugat Erin.

—Am rămas cu gura căscată. Părinţii lui Shaunee şi ai lui Erin aveau bani. Eu, în schimb, nu eram deloc obişnuită să am cizme de 300 de dolari. De fapt, acum, realizând cât de scumpe erau, începeau să-mi placă din ce în ce mai mult.

—Mda. O să port cizmele alea „dementiale”, am imitat-o

eu pe Shaunee.

— Nici fularul nu a fost tocmai ieftin, a declarat Damien cu un aer de superioritate. Oare v-am mai spus că e caşmir sută la sută?

— Numai de vreo mie de ori, a mormăit Erin.

— Mă dau în vânt după caşmir, l-am asigurat eu.

Jack privea încruntat în pământ.

— Globul meu de sticlă n-a fost chiar aşa de scump.

— Dar este drăguţ şi se încadrează perfect în tema omului de zăpadă şi se potriveşte de minune cu superbul meu colier cu omuleţ de zăpadă, pe care n-am să-i mai dau niciodată jos de la gât, am spus şi i-am zâmbit lui Erik.

— Nici măcar vara? a întrebat el.

— Nici măcar vara, i-am răspuns eu.

— Mersi, Z, a şoptit el şi m-a sărutat uşor.

— Iar simt cum mi se face greaţă, a început Shaunee.

— Iar eu aproape că vomit, a continuat şi Erin.

Erik m-a mai îmbrăţişat o dată înainte să li se alăture în grabă lui Jack şi lui Damien, care se îndepărtau deja. A strigat peste umăr:

— Şi atunci ce să le spun lui Cole şi lui T.J., că nu sunteţi amatoare de pupăceală?

— N-ai decât, dacă vrei să-ţi luăm gâtul, a strigat Shaunee după el, cu drăgălăşenie.

— Şi să-l dăm la câini, a spus şi Erin la fel de drăgălaş.

Am râs şi eu, asemenea lui Erik care se îndepărta, mi-am luat ghiveciul, am strâns cartea cu Dracula la piept şi am intrat în dormitor împreună cu prietenele mele. Şi m-am trezit gândind că poate chiar am să găsesc o soluţie la problema lui Stevie Rae, ca să fim din nou împreună cu toţii.

Din nefericire, gândul ăsta s-a dovedit pe cât de naiv, pe atât de imposibil.

Capitolul 7

Sâmbăta seara, echivalentă de fapt pentru noi cu sâmbăta dimineaţa, este un moment de relaxare. Fetele umblă prin dormitor în pijamale şi cu părul ciufulit, nepieptănat, mâncând adormite cereale din boluri sau floricele de porumb şi cască

ochii la reluările oferite de televizoarele cu ecran lat din sala principală a dormitorului. Aşa că nu e de mirare că Shaunee şi Erin m-au privit nedumerite, încruntate şi ameţite atunci când m-au văzut înşfăcând un baton de musli şi o cutie de cola, nu light, că nu pot s-o sufăr, şi făcându-mi apariţia sub privirile lor goale, aţintite asupra televizorului.

— Ce e? m-a întrebat Erin.

— Z, de ce eşti în halul ăsta de trează? a zis şi Shaunee.

— Exact, nu face bine să fii atât de zglobie la ora asta, a continuat Erin.

— Mi-ai luat vorba din gură, geamăno! Fiecare om are o cantitate limitată de veselie. Dacă şi-o iroseşte dimineaţa devreme, i se termină şi apoi nu mai rămâne decât cu posomoreala, a declarat Shaunee.

— Nu sunt zglobie, numai că am treabă. Din fericire, cu asta le-am închis gura. Mă duc la bibliotecă, să citesc câte ceva despre ritualuri.

Nu minţeam. Ele au presupus că vorbeam despre Ritualul Lunii Pline care se apropia, când eu de fapt vorbeam despre vreun ritual prin care s-o transform pe Stevie Rae din zombi în ne-zombi.

— Între timp, vă rog să-i căutaţi pe Damien şi pe Erik şi să le spuneţi că ne întâlnim la copacul de lângă zid la..., mi-am privit ceasul. Acum e cinci şi jumătate. Cred că termin ce am de căutat pe la vreo şapte. Aşa că, ce ziceţi să ne întâlnim la şapte şi un sfert?

— Bine, au încuviinţat gemenele.

— Dar de ce ne întâlnim? a întrebat Erin.

— A, scuze! Erik o să reprezinte pământul mâine.

Am înghiţit în sec, sperând să-mi dispară nodul care mi se pusese brusc în gât. Amândouă gemenele arătau la fel de triste. Era evident că niciunul dintre noi nu îşi revenise de fapt după moartea lui Stevie Rae, nici chiar cei care credeau că e moartă.

— Erik crede că ar fi o idee bună să formăm un cerc de probă înainte de ritualul propriu-zis. Ştiţi, e din cauză că noi, ceilalţi, avem o afinitate faţă de elemente, iar el nu. Şi eu cred că e o idee bună.

—Mda... nu e rău..., au mormăit gemenele.

— Stevie Rae n-ar vrea să stricăm ritualul pentru că ne e dor de ea, am spus eu. Ar zice: „Mai bine puneţi mâna pe treabă

şi nu mai tândăliţi“, am continuat cu accent de Oklahoma, ceea ce le-a făcut pe gemene să zâmbească.

— O să venim, Z, a spus Shaunee.

—Bun, apoi mergem să vedem 300, le-am amintit eu.

Cuvintele mele le-au făcut să zâmbească cu gura până la urechi.

— A, şi vreţi voi să vă asiguraţi că avem toate lumânările necesare?

— OK, Z! a spus Erin.

— Mersi, fetelor.

— Auzi, Z, m-a strigat Shaunee din partea cealaltă a încăperii, tocmai când eram gata să ies pe uşă.

M-am oprit şi m-am uitat iar spre ele.

— Ce cizme faine! a remarcat Erin.

Am rânjit şi am ridicat un picior. Aveam blugi pe mine, dar erau genul ăla până sub genunchi, deci toată lumea putea să vadă brăduţii strălucitori care le împodobeau părţile laterale. De asemenea, îmi etalam şi fularul cu omul de zăpadă de la Damien, care era tare moale, ca un vis de caşmir. Două fete care stăteau pe o canapea micuţă, de două persoane, aflată în apropierea uşii au scos sunete admirative la vederea cizmelor mele şi le-am zărit pe gemene schimbând priviri şmechereşti, de genul „ţi-am zis eu?“

— Mersi, mi le-au luat gemenele de ziua mea, am spus eu destul de tare încât să audă Shaunee şi Erin. Pe când ieşeam pe uşă, mi-au trimis bezele din vârful buzelor.

Mi-am crănţănit batonul de musli şi am luat-o spre centrul multimedia din clădirea principală a şcolii. Spre surprinderea mea, mă simţeam bine în legătură cu Ritualul Lunii Pline. Normal că era ciudat să nu fie Stevie Rae cea care reprezintă pământul, dar aveam să fiu cu prietenii mei. Tot noi eram, deşi cu unul mai puţin.

Şcoala părea acum şi mai pustie decât în ultima lună, dar era logic să fie aşa. Era Crăciunul şi, deşi novicii trebuie să fie în contact fizic cu vampirii adulţi, avem voie să fim plecaţi din campus cam o zi întreagă. (Vampirii secretă un soi de feromon care controlează într-o oarecare măsură Transformarea fizică din organismul nostru şi care ne permite să ne metamorfozăm în vampiri adulţi, sau măcar unora dintre noi, celor care supravieţuim.) Prin urmare, mulţi dintre novici îşi petreceau

Crăciunul cu familiile lor.

După cum mă aşteptam, biblioteca era pustie. Nu trebuia să-mi fac griji că ar fi putut fi încuiată şi cu alarma pusă, ca într-o şcoală normală. Vampirii, cu calităţile lor fizice şi mentale, nu aveau nevoie de încuietori ca să ne facă să ne comportăm cum trebuie. Nu prea ştiam eu bine ce se întâmplă când un novice face ceva stupid, tipic adolescentin. Umbla zvonul că vampirii îl alungă pe ignobil (hi, hi, „ignobil", un cuvânt din vocabularul lui Damien) pentru diferite perioade de timp. Asta înseamnă că vinovatul se poate îmbolnăvi foarte tare, adică se îneacă cu propriile ţesuturi în descompunere şi moare.

Una peste alta, era mai bine să nu îi superi pe vampiri. Desigur, mi-o făcusem duşman pe cea mai puternică Mare Preoteasă din şcoala noastră. Uneori mă simţeam bine în pielea mea, de exemplu când mă sărutam cu Erik sau când umblam cu prietenii mei, dar, în general, să fii în pielea mea implica mult stres şi nelinişte.

Am căutat printre cărţile cu miros greu din secţia de metafizică a bibliotecii. După cum va imaginaţi probabil, în biblioteca asta secţia respectivă este mare. Mergea greu, pentru că mă hotărâsem să nu caut în catalog folosind motorul de căutare. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să las urme care să zbiere în gura mare că Zoey Redbird încearcă să găsească informaţii despre novici care mor şi care apoi sunt înviaţi sub forma unor monştri însetaţi de sânge de către o

Mare Preoteasă rea şi obsedată să controleze tot, care cine ştie ce planuri are. Nu! Până şi eu ştiam că nu era o idee bună.

Mă aflam aici de mai bine de o oră şi începea să mă deprime ritmul de melc în care avansam. Chiar mi-aş fi dorit să îi pot cere ajutorul lui Damien. Nu numai că era isteţ şi citea repede, dar se mai şi pricepea să investigheze. Înşfăcasem Ritualuri pentru vindecarea trupului şi a spiritului şi încercam să iau de pe raftul de sus un exemplar dintr-o carte veche de când lumea, legată în piele, intitulată Cum să alungi răul prin descântece şi ritualuri, când, deodată, un braţ puternic s-a întins până sus şi a scos-o cu uşurinţă de deasupra capului meu. M-am întors şi mai că m-am ciocnit ca o nătăfleaţă de Loren Blake.

— Cum să alungi răul...? Interesantă alegere pentru lectură.

Prezenţa lui atât de aproape de mine nu prea mă ajuta să mă calmez.

— Doar mă ştii! - Total fals. - îmi place să fiu pregătită.

A ridicat nedumerit din sprâncene.

— Aştepţi vreun atac al spiritelor malefice?

— Da’ de unde? am răspuns eu mult prea repede. Aşa că am râs şi am încercat un ton vesel, nonşalant, dar sunt convinsă că a sunat fals. Acum câteva luni, nimeni nu se aştepta ca Afrodita să scape din mână o gaşcă de spirite ale unor vampiri însetaţi de sânge, dar aşa s-a întâmplat. M-am gândit că paza bună trece primejdia rea.

Doamne, ce dobitoacă sunt!

— Presupun că ai dreptate. Deci nu te pregăteşti pentru nimic anume?

I-am citit mirată în priviri un interes viu.

— Nu, am spus cu nonşalanţă. Încerc doar să fiu un bun lider al Fiicelor întunericului.

A aruncat o privire spre cartea de ritualuri pe care o ţineam în mână.

— Ştii că ritualurile astea sunt doar pentru vampirii adulţi, nu? Când novicii se îmbolnăvesc, din nefericire, există un singur motiv. Corpul lor respinge Transformarea şi mor. Apoi a adăugat pe un ton mai blând: - Te simţi cumva rău?

— A, Dumnezeule, nu! am spus în grabă. Mă simt bine. Numai că, ăă... am şovăit, încercând să inventez o scuză. Cuprinsă brusc de inspiraţie am izbucnit: - Mi-e jenă să recunosc, dar m-am gândit să învăţ în plus, pentru când o să fiu Mare Preoteasă.

Loren mi-a zâmbit.

— De ce să-ţi fie jenă să recunoşti? Nu pari să fii ca femeile alea prostuţe care cred că este ruşinos să citească şi să se instruiască.

Am simţit că obrajii încep să-mi ardă; îmi zisese „femeie", ceea ce era mult mai bine decât dacă mi-ar fi zis novice sau puştoaică. Întotdeauna mă făcea să mă simt atât de matură, de femeie.

— A, nu, nu e asta! E jenant pentru că e o probă de îngâmfare să presupun că o să ajung cu adevărat să fiu Mare Preoteasă într-o bună zi.

— Eu cred că o astfel de presupunere este de bun-simţ şi

dovedeşte o încredere în sine justificată. Zâmbetul lui a devenit din ce în ce mai cald şi jur că aproape i-am simţit arşiţa pe piele. Întotdeauna m-am simţit atras de femeile încrezătoare în sine.

Dumnezeule, am simţit fiori în degetele de la picioare!

— Tu chiar nu ştii că eşti deosebită, nu-i aşa, Zoey? Eşti unică. Nu eşti ca ceilalţi novici. Eşti o zeiţă printre cei care se cred semizei. Când mâna lui a pornit să-mi mângâie obrajii, insistând pe desenele care îmi încadrau ochii, am crezut că am să mă topesc printre rafturile de cărţi.

Aşa-i de te visez, lumină sacră
tu, decât iadul infinit mai neagră

— Din ce este?

Atingerea lui mi-a făcut trupul să vibreze, iar capul mi se învârtea, dar chiar şi aşa am reuşit să recunosc ritmul apăsat pe care îl căpăta glasul lui când recita poezii.

— Shakespeare, mi-a şoptit, iar degetul lui mare a urmat alene conturul desenului care îmi împodobea obrazul. Unul dintre sonetele dedicate doamnei Brune, adevărata lui iubire. Ştim, desigur, că a fost vampir. Dar se crede că adevărata sa iubire a fost o fată care fusese însemnată şi care a murit la vârsta noviciatului, fără să apuce să-şi desăvârşească Transformarea.

— Eu credeam că vampirii adulţi nu trebuie să aibă relaţii cu novicii.

Eram aşa de aproape unul de celălalt, încât era suficient să şoptesc ca să mă audă.

— Aşa e, nu trebuie. Este chiar foarte nepotrivit. Dar uneori există o asemenea atracţie între doi oameni, care depăşeşte hotarul dintre un vampir şi un novice sau hotarul vârstei şi al cuviinţei. Tu crezi într-o asemenea atracţie, Zoey?

Vorbea despre noi! Ne priveam adânc în ochi şi m-am rătăcit în fiinţa lui. Desenele lui erau formate din nişte linii frânte, îngroşate, care dădeau impresia unor fulgere şi care se potriveau de minune cu părul lui brunet şi cu ochii negri. Era aiuritor de frumos şi cu mult mai mare decât mine, şi mă făcea să mă simt în acelaşi timp teribil de atrasă de el, dar şi speriată de moarte că mă jucam cu ceva atât de inaccesibil mie până acum, încât aş fi putut cu uşurinţă să pierd controlul. Dar atracţia exista şi, dacă avea dreptate, ea depăşea cu siguranţă

hotarul dintre vampiri şi novici. Şi exista într-o asemenea măsură încât chiar şi Erik remarcase felul în care mă privea Loren.

Erik... M-a cuprins un sentiment de vină. Ar muri să vadă ce se petrece între mine şi Loren. Prin minte mi s-a insinuat un gând diabolic: „Erik nu este aici să mă vadă“. Am tras adânc, dar anevoie aer în piept şi m-am trezit spunând:

— Da, cred într-o astfel de atracţie. Tu crezi?

— Acum, da. A zâmbit trist. Dintr-odată a căpătat un aer atât de adolescentin, de atrăgător şi de vulnerabil, încât sentimentul de vină a dispărut ca prin farmec. Îmi venea să-i iau pe Loren în braţe şi să-i spun că totul o să fie bine. Tocmai când îmi făceam curaj să mă apropii şi mai mult de el, a rostit nişte cuvinte care m-au surprins atât de tare, încât am uitat de zâmbetul lui de băieţel rătăcit: M-am întors ieri pentru că ştiam că e ziua ta.

Am clipit uimită peste poate.

— Ştiai?

A încuviinţat din cap, dezmierdându-mi încă obrazul cu degetul.

— Te căutam atunci când am dat peste tine şi Erik. Privirea s-a întunecat, iar glasul i-a devenit mai grav şi mai aspru. Nu mi-a plăcut să-l văd cu mâinile pe tine.

Am şovăit, neştiind cum să răspund la aşa ceva. Eram jenată ca naiba că mă văzuse giugiulindu-mă cu Erik. Totuşi, deşi era jenant ce mă văzuse făcând cu el, nu era nimic rău în asta. În fond, Erik era prietenul meu, iar ce făceam eu cu el nu era treaba lui Loren. Dar acum, privindu-l în ochi, mi-am dat seama că poate vreau totuşi să fie treaba lui.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, şi-a luat mâna de pe faţa mea şi şi-a întors privirea de la mine.

— Ştiu, nu am dreptul să fiu supărat pe tine că eşti cu Erik. Nici măcar nu e treaba mea.

— I-am atins uşor bărbia şi i-am întors din nou faţa spre mine.

— Ai vrea să fie treaba ta?

— Mai mult decât pot să mărturisesc, a spus el.

Apoi a dat drumul cărţii pe care o ţinuse în mână până atunci şi mi-a cuprins faţa cu mâinile, în aşa fel încât degetele lui mari mi se odihneau în apropierea buzelor, iar celelalte erau

răsfirate prin părul meu, la ceafă.

— Cred că e rândul meu să primesc un sărut de la sărbătorită.

Mi-a pecetluit buzele cu un sărut şi în acelaşi timp am simţit că mi-a pecetluit şi trupul, şi sufletul. Recunosc, Erik săruta foarte bine. Şi mă sărutasem cu Heath încă de când eram în clasa a treia, iar el într-a patra, aşa că sărutările lui îmi erau cunoscute şi plăcute. Dar Loren era bărbat. Atunci când mă săruta el, nu simţeam şovăielile neîndemânatice cu care eram obişnuită. Buzele şi limba lui îmi spuneau că ştia exact ce voia şi mai ales cum să obţină. Şi atunci mi s-a întâmplat ceva ciudat şi magic. Nu mai eram doar o puştoaică atunci când i-am înapoiat sărutările. Eram o femeie coaptă şi puternică şi ştiam şi eu ce vreau şi cum să obţin.

Când sărutul nostru s-a sfârşit, amândoi respiram greu. Loren îmi ţinea încă faţa în palme, dar ne îndepărtaserăm unul de celălalt ca să ne putem privi din nou în ochi.

— Nu ar fi trebuit să fac asta, a rostit el.

— Aşa este, am zis, dar asta nu m-a împiedicat să-l privesc cu îndrăzneală. Încă mai ţineam strâns într-o mână cartea aia cretină cu ritualuri de vindecare şi descântece, dar cealaltă mână mi se odihnea pe pieptul lui. Mi-am strecurat uşor degetele pe sub gulerul cămăşii lui deschise la nasturi, ca să-i ating pielea goală. S-a înfiorat, iar acel fior l-am resimţit şi eu undeva în adâncul meu.

— O să fie complicat, a spus el.

— Aşa este, am repetat.

— Dar nu vreau să mă opresc.

— Nici eu, am zis.

— Nu trebuie să afle nimeni despre noi. Cel puţin deocamdată.

— Bine.

Am dat din cap, nesigură de ceea ce ar fi trebuit să se afle despre noi, dar, când am înţeles, gândul că îmi cerea să ne ascundem mi-a pus un nod ciudat în capul pieptului. M-a sărutat din nou. De data asta buzele lui erau dulci şi calde şi foarte, foarte tandre şi am simţit nodul risipindu-se.

— Era să uit, a şoptit cu buzele lipite de ale mele. Am ceva pentru tine.

Mi-a mai dat un sărut grăbit şi s-a căutat în buzunarul

pantalonilor. A zâmbit şi a scos de acolo o cutiuţă mică, aurie, de bijuterii. Mi-a întins-o şi a zis:

— La mulţi ani, Zoey!

Inima mi se zbătea nebuneşte în piept când am deschis cutiuţa şi am exclamat:

— Dumnezeule! Sunt superbi!

Nişte cercei cu diamante scăpărau ca un vis frumos, prins în frâu. Nu erau mari şi de prost gust, ci micuţi şi eleganţi şi atât de limpezi şi de strălucitori, încât mai că m-au durut ochii de la lumina lor. Preţ de o clipă am văzut zâmbetul dulce al lui Erik atunci când mi-a dat colierul cu omul de zăpadă şi apoi mi-a răsunat în minte glasul bunicii, care îmi spunea să nu accept un cadou atât de scump de la un bărbat, însă vocea lui Loren a umbrit şi imaginea lui Erik, şi avertismentul bunicii.

— Când i-am văzut, mi-au amintit de tine, perfecţi, rafinaţi şi focoşi.

— O, Loren! Nu am avut niciodată ceva atât de frumos.

M-am apropiat de el şi mi-am ridicat faţa, iar el s-a aplecat şi m-a cuprins cu braţele şi m-a sărutat până am simţit că-mi explodează capul.

— Hai, puneţi-i, mi-a şoptit Loren în timp ce eu încercam să-mi recapăt suflul.

Nu-mi pusesem cercei când m-am trezit, aşa că mi-a luat doar o clipă să mi-i pun.

— Este o oglindă veche în zona pentru lectură. Hai să-i vezi!

Am pus cărţile la loc pe raft, iar Loren m-a prins de mână şi m-a condus spre spaţiul confortabil din centrul multimedia, în care se afla o canapea mare şi umflată şi două scaune comode de aceeaşi culoare. Pe peretele din spatele lor se afla o oglindă mare, cu aspect antic şi cu ramă aurie. Loren stătea în urma mea cu mâinile sprijinite pe umerii mei, astfel încât ne vedeam amândoi în oglindă. Mi-am dat părul gros pe după urechi şi am mişcat capul într-o parte şi în cealaltă. Lumina tremurătoare a lămpilor s-a reflectat în faţetele diamantelor, răspândind scântei orbitoare.

— Sunt frumoşi, am spus eu.

Loren m-a strâns uşor de umeri şi m-a tras din nou aproape de el.

— Da, eşti frumoasă, a afirmat şi el.

Apoi, în timp ce eu aveam încă privirea aţintită în oglindă, s-a aplecat şi şi-a frecat nasul de lobul urechii mele împodobit cu diamante şi mi-a şoptit:

— Cred că ai studiat destul pentru astăzi. Hai să mergem la mine în cameră!

Mi-am văzut pleoapele îngreunându-se pe când el mă săruta pe gât, urmând calea desenelor mele, în jos, pe umăr. Apoi am realizat ce anume îmi cerea şi am simţit cum frica îmi ţâşneşte în corp. Îmi spunea să merg cu el în camera lui să facem sex! Nu voiam să fac asta! Mă rog, poate că voiam, cel puţin teoretic. Dar chiar să-mi pierd virginitatea cu acest bărbat al naibii de sexy şi de experimentat tocmai acum? Azi? Am tras zgomotos aer în piept şi m-am îndepărtat un pic cam stângace din braţele lui.

— Nu... nu pot.

În timp ce neuronii mei căutau înnebuniţi ce altceva aş putea spune şi să nu pară idiot şi infantil, spre uşurarea mea, pendula care trona în spatele canapelei a bătut de şapte ori.

— Nu pot, trebuie să mă întâlnesc cu Shaunee şi Erin şi cu ceilalţi din Consiliul Monitorilor la şapte şi un sfert, ca să ne pregătim pentru ritualul de mâine noapte.

Loren mi-a zâmbit.

— Eşti un lider al Fiicelor întunericului tare silitor, nu-i aşa? Atunci va trebui s-o lăsăm pe altă dată.

S-a apropiat de mine şi am crezut că are să mă sărute din nou. Însă el mi-a atins faţa şi mi-a mângâiat în treacăt desenele. Atingerea lui mi-a dat fiori şi mi-a tăiat respiraţia.

— Dacă te răzgândeşti, mă găseşti în colţul poetului. Ştii unde este, nu?

Am încuviinţat din cap, pentru că mi-era prea greu să vorbesc. Toată lumea ştia că poetul laureat invitat avea la dispoziţie tot etajul trei al clădirii în care erau dormitoarele profesorilor. Le auzisem de nu ştiu câte ori pe gemene visând cu ochii deschişi cum se deghizează ele în cadouri uriaşe şi se trimit în cuibuşorul de nebunii, după cum îl numeau ele.

— Bine. Să ştii că o să mă gândesc la tine, chiar dacă n-o să te hotărăşti să vii şi să pui capăt suferinţei mele.

Se întorsese deja şi se îndepărta când mi-a revenit glasul.

— Chiar nu pot să vin. Dar când te mai văd?

M-a privit peste umăr şi mi-a aruncat un zâmbet sexy, plin

de subînţeles.

— Nu-ţi face griji, micuţa mea Mare Preoteasă, am să vin eu la tine.

După ce a plecat, m-am prăbuşit pe canapea. Parcă aveam picioare de gumă, iar inima îmi bătea aşa de tare, încât aproape că mă durea. Cu o mână tremurândă, mi-am atins unul dintre cerceii cu diamant. Era rece, nu ca perla în formă de omuleţ de zăpadă care îmi stătea acuzatoare în jurul gâtului sau ca brăţara de argint de la mână. Pe acestea le simţeam fierbinţi. Mi-am pus faţa în palme şi am şoptit cu tristeţe:

— Cred că mă transform într-o târfuliţă.

Capitolul 8

Erau deja cu toţii acolo când am ajuns şi eu într-un suflet. Venise până şi Nala. Jur că m-a privit cu nişte ochi care spuneau că ştia cu ce mă îndeletnicisem eu în bibliotecă. Apoi a lansat un „miorl-aau“ în direcţia mea, a strănutat şi s-a îndepărtat fără zgomot. Doamne, cât mă bucur că nu poate să vorbească.

Dintr-odată m-am trezit înconjurată de braţele lui Erik. M-a sărutat iute şi m-a îmbrăţişat şoptindu-mi la ureche:

— Toată ziua am fost nerăbdător să te văd.

— Ei, am fost la bibliotecă.

Am realizat că vorbisem pe un ton mult prea aspru şi urâcios, pe scurt, vinovat, atunci când el s-a retras şi mi-a zâmbit dulce, dar încurcat.

— Da, ne-au spus gemenele.

L-am privit în ochi, simţindu-mă ca un rahat. Cum de-mi permiteam să risc să-i pierd? Nu ar fi trebuit să-i las niciodată pe Loren să mă sărute. Nu era bine. Ştiam că nu era bine şi...

— Hei, Zoey, fain fular! a exclamat Damien şi a tras de partea de jos a unuia dintre oamenii de zăpadă, întrerupându-mi astfel şuvoiul interior de vinovăţie.

— Mersi, îl am de la prietenul meu, am încercat eu o şicană prostească, dar ştiam că suna ciudat şi excesiv de entuziast.

— Vrea să spună că îl are de la un prieten de sex masculin, a spus Shaunee şi şi-a dat ochii peste cap.

— Mda, nu-l stresa pe Jack, a zis şi Erin. Nu intră el,

Damien, în tagma hetero!

— Nu cumva mie ar trebui să-mi spui să nu mă stresez? a întrebat Erik pe un ton glumeţ.

— Nu, dulceaţă, i-a răspuns Erin.

— Dacă Z îţi dă papucii pentru don’şoara Damien, te ajutăm noi să te vindeci, a continuat Shaunee.

Apoi gemenele au executat împreună o serie de mişcări improvizate care sugerau sex sălbatic, avându-l drept ţintă pe Erik. În ciuda sentimentului de vină care mă încerca, mi-a venit să râd şi i-am acoperit ochii lui Erik.

Damien s-a încruntat făţiş la gemene, iar apoi şi-a dres glasul:

— Sunteţi incorigibile.

— Geamăno, oare ce înseamnă „incorigibil"? a întrebat Shaunee.

— Cred că înseamnă că suntem mai tari şi mai sexy decât o întreagă gaşcă de corigibile, i-a răspuns Erin, dând încă din toate cele.

— Sunteţi nişte netoate, ceea ce înseamnă că aveţi foarte puţină minte, a mai spus Damien, dar nici măcar el nu se putea abţine să râdă, mai ales când Jack s-a alăturat şi el gemenelor, chicotind, în mişcările lor sexoase.

— Mă rog, a continuat el, voiam să vin şi eu la bibliotecă, dar am prins nişte reluări din serialul Will şi Grace şi am pierdut noţiunea timpului. Când mai vrei să investighezi ceva, spune-mi şi mie şi te ajut cu mare plăcere.

— E un şoricel de bibliotecă, a spus Jack şi l-a împuns ghiduş în umăr.

Damien a roşit. Gemenele s-au prefăcut că icnesc, în timp ce Erik râdea, iar mie îmi venea să vomit de-a dreptul.

— A, nu-i nimic! Căutam nişte, ăă, chestii, am spus eu.

— Iar „chestii"? a întrebat Erik şi mi-a zâmbit.

Nu puteam să sufăr că părea atât de înţelegător şi gata să mă sprijine. Dacă ar şti el în ce constau chestiile pe care le investigasem eu, şi anume că mă giugiulisem cu Loren Blake... O, Doamne! Nu! Nu trebuie să afle niciodată!

Da, ştiu că era cam uşuratic din partea mea că numai cu câteva momente înainte de asta mă mozolisem cu Loren şi că mă simţisem excitată, dar acum aproape că mă înecam într-o mare de vină.

— E limpede, aveam nevoie de ajutor specializat.

— Bun, aţi adus lumânările? le-am întrebat pe gemene, hotărâtă să las problema cu Loren pe mai târziu.

— Sigur, a răspuns Erin.

— Zău aşa, e o nimica toată, a spus şi Shaunee. Le-am pus chiar pe fiecare la locul ei, a continuat ea şi a arătat spre o zonă frumoasă şi netedă, sub bolta unui stejar uriaş. Cele patru lumânări care simbolizau elementele erau la locurile lor, iar a cincea, cea care simboliza spiritul, era aşezată în mijlocul cercului.

— Am adus chibriturile, a spus Jack debordând de entuziasm.

— Bun. Haideţi să-i dăm drumul!

Am pornit fiecare spre lumânarea sa. Damien m-a luat prin surprindere când a rămas puţin în urma celorlalţi şi mi-a şoptit:

— Dacă vrei să plece Jack, spune-mi şi mă ocup eu.

— Nu, am spus pe negândite, însă abia apoi mi-a prins şi mintea gura din urmă şi am adăugat: Nu, Damien. Nu are nimic dacă este şi el aici. E şi el unul de-ai noştri.

— Damien mi-a zâmbit recunoscător şi i-a făcut lui Jack semn să-mi aducă chibriturile. Acesta a venit cu pas zglobiu spre mine în mijlocul cercului.

— Era să iau o brichetă, dar apoi m-am gândit mai bine şi nu mi s-a părut potrivit. - S-a lansat într-o explicaţie foarte serioasă: Cred că e mai bine să foloseşti lemn adevărat. Mă înţelegi, chibrituri adevărate. Bricheta este ceva prea sofisticat pentru un ritual străvechi. Aşa că am adus astea. Mi-a arătat plin de mândrie o chestie lungă, de formă cilindrică. Când m-am uitat la ea ca o... netoată, a scos capacul şi mi-a dat mie partea de jos.

— Uite, chibrituri pentru şemineu, lungi şi foarte şic. Le-am luat din camera de zi din dormitorul nostru, de lângă şemineu.

Am luat chibriturile. Erau lungi şi fine, de un violet drăguţ şi cu gămălie roşie.

— Sunt perfecte, am spus eu, bucuroasă că pot să fac pe cineva fericit. Să le aduci şi mâine la ritual. Am să le folosesc în locul brichetei pe care o avem de obicei.

— Minunat! s-a repezit el entuziast, iar apoi, lansându-i lui Damien un zâmbet plin de încântare, a ieşit în grabă din cerc şi

s-a aşezat confortabil la rădăcina stejarului, cu spatele sprijinit de trunchi.

— Bun, sunteţi gata cu toţii?

Cei trei prieteni ai mei şi iubitul meu (din fericire, numai unul dintre cei trei iubiţi ai mei era de faţă) au încuviinţat într-un glas.

— Haideţi să repetăm doar lucrurile mai simple, fără prea multe complicaţii. Voi o să vă luaţi locurile în cerc alături de restul Fiicelor şi Fiilor întunericului. Apoi Jack o să dea drumul la muzică şi atunci intru eu, exact ca luna trecută.

— Profesorul Blake o să recite din nou vreo poezie? a întrebat Damien.

— Hm, dragule, eu sper că da, a spus Shaunee.

— Vampirul ăla e aşa de meseriaş, încât aproape că devine şi poezia interesantă, a adăugat Erin.

— Nu! i-am repezit eu.

Când mi-au aruncat cu toţii priviri ciudate (presupun că toţi mi-au aruncat priviri ciudate, şi gemenele, şi Damien, pentru că pe Erik am evitat să-i privesc), am continuat cu o voce mai puţin isterică:

— Adică nu cred că o să recite ceva. Nu că aş fi vorbit cu el despre asta, dar, mă rog, am spus eu cu o nonşalanţă de zile mari, iar apoi am continuat în grabă: Bun, deci apoi intru eu şi mă mişc în jurul cercului pe muzică, cu sau fără poezie, până ajung la locul meu, în mijloc. Formez cercul, îi cer lui Nyx să ne dea binecuvântarea ei acum, la începutul noului an, mă plimb cu pocalul cu vin prin cerc, apoi închid cercul şi mergem să mâncăm. I-am aruncat o privire lui Damien. Te-ai ocupat tu de mâncare, nu?

— Sigur, bucătăreasa-şefă s-a întors din vacanţa de iarnă şi ieri am hotărât împreună meniul. O să avem un milion de reţete cu chili. Şi - a adăugat cu o voce care trăda că el se credea prin asta teribil de ştrengar - o să avem şi bere din import.

— Sună interesant, i-am zâmbit apreciativ.

Aşa este, sună ciudat şi oarecum ilegal ca minorii să bea bere cu ocazia unui eveniment ţinut, chipurile, la încurajarea şcolii. Adevărul e că, datorită Transformării fiziologice care avea loc în organismul nostru, alcoolul pur şi simplu nu ne mai afecta sau cel puţin nu în aşa măsură încât să ne determine să ne

comportăm ca nişte adolescenţi tipici, cu alte cuvinte, să ne facem praştie şi să ne folosim de asta ca pretext să ne-o punem.

— Auzi, Z, nu urma să anunţi la ritualul ăsta pe cine numeşti în Consiliul Monitorilor pentru anul viitor? m-a întrebat Erik.

— Ai dreptate. Uitasem că trebuie să fac asta, am oftat. Bun, atunci, înainte de închiderea cercului, am să-i anunţ pe cei doi novici pe care îi numesc.

— Pe cine o să numeşti? a întrebat Damien.

— Hm, încă nu am redus lista la două persoane. În seara asta am să iau decizia finală, am minţit eu.

Să fiu sinceră, încă nu mă gândisem la niciun nume. Nici măcar nu voisem să mă gândesc la asta, pentru că unul dintre cei doi avea s-o înlocuiască pe Stevie Rae în Consiliu. Apoi mi-am amintit că trebuia să hotărăsc împreună cu restul Consiliului ce membri noi aveam să alegem.

— Auziţi, cred că ne putem întâlni mâine înainte de ritual, să analizăm împreună.

— Z, nu-ţi face griji, a spus Erik. Alege tu două persoane. Noi n-o să avem nimic împotrivă.

M-am simţit atât de uşurată!

— Sunteţi siguri?

Prietenii mei au strigat în cor „da“ şi „e o idee bună“. Fiecare dintre ei părea să aibă mare încredere în mine. Of!

— Bine. Deci sunteţi cu toţii de acord cu ordinea etapelor ritualului? am întrebat.

Au încuviinţat din cap.

— Bine. Acum haideţi să formăm cercul!

Ca întotdeauna, nu conta cu cât stres şi cu câte aberaţii mă confruntam în viaţa mea. Când venea vorba de formarea cercului şi de invocarea celor cinci elemente cu care am o legătură specială, sau o afinitate cum i se spune aici, entuziasmul şi plăcerea pe care, din fericire, mi le oferă harul meu, umbreau toate celelalte probleme. Când m-am apropiat de Damien, am simţit cum stresul mi se destramă, în timp ce spiritul meu se înălţa. Am luat un băţ lung şi subţire de chibrit şi l-am aprins pe hârtia aspră din partea inferioară a cilindrului. A început să ardă, în vreme ce eu spuneam:

— Te invoc pe tine, aer, în cercul nostru. Este prezent din primele clipe ale vieţii noastre, deci este normal să fie primul

element invocat. Revarsă-te asupră-ne, aer!

Am apropiat băţul de chibrit de lumânarea galbenă pe care o ţinea Damien în mână, iar aceasta s-a aprins şi n-a mai stins-o nici măcar vântul furios care se învârtejea în jurul meu şi al lui Damien, de parcă am fi fost prinşi în mijlocul unei mini-tornade îmblânzite şi jucăuşe.

Damien şi cu mine ne-am zâmbit larg.

— Întotdeauna o să mă surprindă cât este de uimitor, a spus el încet.

— Şi pe mine, am şoptit eu şi am stins băţul de chibrit a cărui flacără tremura nebuneşte. Apoi mi-am continuat drumul în sensul acelor de ceasornic, sau în direcţia soarelui, prin cerc până la Shaunee şi la lumânarea roşie pe care o avea în mână. Am auzit-o zumzăind ceva încet şi am recunoscut melodia aia veche a lui Jim Morrison, „Light My Fire“, timp în care eu am am scos încă un băţ de chibrit şi i-am zâmbit:

— Focul ne încălzeşte cu flacăra sa pătimaşă. Te invoc pe tine, foc, în cercul nostru!

Ca de obicei, abia dacă a fost nevoie să ating băţul aprins de lumânarea lui Shaunee. Aceasta s-a aprins pe dată, răspândindu-ne pe piele lumina şi căldura sa.

— Nici dacă aş fi în flăcări nu aş simţi mai multă fierbinţeală, s-a auzit Shaunee.

— Sunt convisă că Nyx ţi-a dat elementul potrivit, i-am răspuns eu.

Apoi am mers spre Erin, care efectiv vibra de entuziasm. Aveam încă băţul aprins, aşa că doar i-am zâmbit şi am spus:

— Apa conferă focului echilibrul perfect, aşa cum Erin este geamăna perfectă pentru Shaunee. Aşadar, invoc apa în acest cerc!

Am atins băţul de chibrit de lumânarea albastră şi am fost imediat împresurată de aromele şi de muzica mării. Jur că simţeam apa caldă a tropicelor dezmierdându-mi picioarele şi răcorind ceea ce focul tocmai pârjolise.

— Ah, ce-mi place apa, a strigat Erin cu veselie.

Apoi am inspirat adânc, ca să mă revigorez, am avut grijă să-mi zugrăvesc pe faţă un zâmbet detaşat şi m-am îndreptat spre Erik. Stătea în capătul cercului şi ţinea lumânarea verde, simbolul celui de-al patrulea element, pământul.

— Eşti pregătit? l-am întrebat.

Erik părea un pic palid, dar a încuviinţat din cap, iar vocea i-a sunat puternică şi sigură atunci când a răspuns:

— Da, sunt pregătit.

Am ridicat băţul de chibrit care încă ardea şi...

— Ah! Rahat!

Am scăpat din mână chibritul pe care îl lăsasem să ardă prea mult şi a cărui flacără îmi ajunsese la degete, cu sentimentul că sunt mai degrabă o mare fraieră decât o Mare Preoteasă în devenire şi singura novice din toate timpurile cu o afinitate faţă de toate cele cinci elemente.

L-am privit stânjenită pe Erik, iar apoi pe ceilalţi din cercul pe care aproape îl încheiasem.

— Scuze!

Aceştia au ridicat veseli din umeri, indiferenţi la idioţenia de care dădusem dovadă. Tocmai mă întorceam la loc spre Erik şi scormoneam în cilindru după încă un băţ de chibrit, când, deodată, am văzut, mai exact nu am văzut, ceva care mi-a reţinut atenţia.

Nu era nici o şuviţă de lumină care să-i unească pe Damien, pe Shaunee şi pe Erin. Lumânările lor erau aprinse, elementele lor se manifestaseră, dar legătura simţită atunci când formaserăm toţi cinci primul nostru cerc, care fusese atât de puternic încât aceasta devenise vizibilă sub forma unei şuviţe frumoase de lumină între noi, lipsea de data asta cu desăvârşire. Neştiind ce să fac, am înălţat în tăcere o rugăciune către Nyx: „Te rog, zeiţă, arată-mi ce trebuie să fac ca să pun cercul pe picioare fără Stevie Rae!“ Apoi am aprins băţul de chibrit şi i-am zâmbit încurajator lui Erik.

— Pământul ne susţine şi ne hrăneşte. Invoc cel de-al patrulea element, pământul, în acest cerc!

Am luat băţul lung şi l-am apropiat de mucul lumânării verzi. Reacţia lui Erik a fost instantanee. A strigat cuprins de durere atunci când lumânarea verde i-a zburat din mână, departe de cerc, în întunericul dens din spatele copacului. Erik îşi freca mâna şi mormăia că simţise ca şi cum l-ar fi înţepat ceva, moment în care din întuneric a răzbătut un şuvoi de înjurături, provenind, pare-se, de la cineva tare supărat care se îndrepta spre noi.

La dracu’! Ah! Rahat! Ce mama dracu’...?

Afrodita s-a desprins din întuneric ţinând în mână lumânarea

verde neaprinsă şi frecându-şi un punct roşiatic de pe frunte, care deja începea să se umfle.

— E tot ce-mi doream! Ar fi trebuit să-mi dau seama, în mama mă-sii! Mi se spune să vin aici în... - s-a oprit o clipă, s-a uitat înjur la copac şi la iarbă, după care şi-a încreţit năsucul ei perfect - sălbăticie, în plină natură şi peste ce dau, în afară de gângănii şi de pământ? Peste gaşca de tocilari care aruncă cu rahaturi în mine, a spus ea.

— Dacă îmi venea mie ideea asta...! a spus Erin cu glas mieros.

— Afrodita, eşti o cotoroanţă odioasă şi infernală, a spus şi Shaunee, la fel de mieroasă.

— Nu vreau să vă aud, idioatelor!

Fără să bag în seamă ciondăneala lor, am întrebat:

— Cine ţi-a spus să vii aici?

Afrodita m-a privit şi mi-a răspuns:

— Nyx.

— Haide, mă...

— Ai vrea tu!

— Vezi să nu! au strigat Damien şi gemenele în cor. Am remarcat că Erik rămăsese suspicios de tăcut. Am ridicat mâna.

— Gata! am izbucnit, reducându-i pe toţi la tăcere.

— De ce ţi-a spus Nyx să vii aici? am întrebat-o pe Afrodita.

Cu ochii aţintiţi încă asupra mea, s-a apropiat de mine. Abia aruncând o privire spre Erik, a strigat:

— Dă-te la o parte, fost prieten de tot râsul.

Spre surprinderea mea, Erik chiar s-a dat la o parte, iar ea a ocupat locul elementului pământ în faţa mea.

— Invocă pământul, aprinde-o şi ai să vezi, a spus Afrodita.

Înainte să aud proteste, mi-am urmat instinctul, având deja un presentiment în legătură cu ceea ce urma să se întâmple.

— Pământul ne susţine şi ne hrăneşte. Invoc al patrulea element, pământul, în acest cerc! am repetat şi apoi am atins băţul de chibrit abia aprins de lumânarea verde. S-a aprins pe dată, învăluindu-ne pe mine şi pe Afrodita în aroma şi muzica unei pajişti înverzite, în floare, în mijlocul verii.

Afrodita a vorbit domol.

— Nyx a hotărât că nu am parte totuşi de destule porcării în prezent, aşa că am acum o afinitate faţă de pământ. E suficient de ironic pentru gustul tău?

Capitolul 9

— Nici nu mă gândesc! a strigat Shaunee.

— De acord cu tine! Cu o singură obiecţie: La dracu', nici nu mă gândesc! a completat-o Erin.

— Nu pot să cred că e corect să fie aşa! a spus Damien.

— Ar fi bine să crezi, am zis, cu spatele întors încă la restul cercului şi continuând s-o privesc cu atenţie pe Afrodita. Înainte ca prietenii mei să se urce şi mai rău pe pereţi, am adăugat:

— Uitaţi-vă la cerc!

Nici nu era nevoie să mă uit la el. Ştiam deja ce aveam să văd, iar sunetele pe care le-au scos mi-au oferit confirmarea. Totuşi, m-am întors uşor, copleşită din nou de frumuseţea şuviţei de lumină dăruite de zeiţă, care îi unea pe cei patru.

— Spune adevărul. Nyx a trimis-o aici. Afrodita are o afinitate faţă de pământ.

Muţi de uimire, prietenii mei m-au privit fix, în timp ce eu m-am îndreptat spre mijlocul cercului şi am ridicat lumânarea purpurie a spiritului.

— Spiritul este cel care ne face unici, este ceea ce ne dă curaj şi forţă şi dăinuie după ce trupurile noastre trec în nefiinţă. Vino la mine, tu, spirit!

Atunci când spiritul s-a revărsat asupra mea, am fost înghiţită de toate cele patru elemente, care m-au umplut de pace şi de bucurie. M-am plimbat în jurul cercului sub privirile nedumerite, supărate, ale prietenilor mei, încercând să-i ajut să înţeleagă ceva ce nici eu nu prea înţelegeam, dar simţeam că era într-adevăr voia lui Nyx.

— Nu pretind să o înţeleg pe Nyx. Căile zeiţei sunt nebănuite şi uneori ne cere lucruri foarte dificile. Acesta este unul dintre ele. Ne place sau nu, Nyx ne-a dat clar de înţeles că Afrodita ar trebui să-i ia locul lui Stevie Rae în cercul nostru.

Am privit-o pe Afrodita.

— Cred că nici ea nu e prea încântată.

E puţin spus, a mormăit Afrodita.

Am continuat:

— Dar putem alege. Nyx nu ne forţează mâna. Trebuie să ne punem cu toţii de acord dacă o acceptăm pe Afrodita sau...

Am ezitat, neştiind cum să închei. Încercaserăm să formăm cercul cu altcineva, însă lui Erik nu i se permisese să reprezinte pământul. Poate că zeiţa nu-i voia pe Erik în cercul nostru, dar mi se părea greu de crezut. Nu numai că Erik era băiat bun şi membru al Consiliului, dar instinctul îmi spunea că ideea nu era că Nyx nu-i voia pe Erik, ci că o voia anume pe Afrodita. Am oftat şi am continuat:

— Sau, dacă nu, presupun că putem încerca cu mai mulţi alţii, ca să vedem dacă vreunul dintre ei poate să stârnească elementul pământ. Am privit în afara cercului şi am prins privirea întunecată a lui Erik. Eu nu cred că Erik este problema.

Mi-a zâmbit, dar zâmbetul a fost doar de faţadă, căci nu s-a reflectat în priviri sau pe chip.

— Cred că trebuie să ne supunem voinţei lui Nyx.

— Chiar dacă nu ne place, a spus Damien.

— Shaunee, am strigat întorcându-mă spre ea. Cum votezi?

Shaunee şi Erin au făcut un schimb rapid de priviri şi jur că, oricât de ciudat ar părea, aproape am văzut cuvintele plutind între ele.

— Ce să facem, o lăsăm pe cotoroanţă să ni se alăture, a fost Shaunee de acord.

— Dar numai pentru că aşa vrea Nyx, a zis Erin.

— Dar vrem să fie clar că nu înţelegem o iotă din ce are Nyx de gând să facă, a adăugat Shaunee, aprobată în tăcere de Erin.

— Or să continue să-mi zică cotoroanţă? a intervenit Afrodita.

— Ai murit cumva între timp? a întrebat-o Shaunee.

— Ei, atunci, dacă n-ai murit, încă eşti o cotoroanţă, a completat-o Erin.

— Deci, aşa o să-ţi zicem, a încheiat Shaunee.

— Nu, am spus eu cu hotărâre, iar gemenele şi-au întors spre mine privirile tăioase. Fetelor, nu trebuie să vă placă! Nici măcar nu trebuie să vă placă faptul că Nyx vrea ca ea să fie aici. Dar, dacă o acceptăm pe Afrodita, atunci chiar o acceptăm. Asta înseamnă că trebuie să încetaţi cu poreclele.

Gemenele au tras aer în piept, pregătindu-se, probabil, să mă contrazică, aşa că am continuat iute:

— Priviţi în adâncul vostru, mai ales acum, după ce v-aţi stârnit fiecare propriul element. Ce vă spune conştiinţa? am spus şi am aşteptat, ţinându-mi respiraţia.

Gemenele au făcut o pauză.

— Mda, bine, a răspuns Erin posomorâtă.

— Ai dreptate. Numai că nu ne place deloc situaţia asta, a bombănit Shaunee.

— Şi cu ea cum rămâne? Noi nu-i mai zicem cotoroanţă şi toate cele, dar ea are voie să se mai poarte cum i-e felul? a întrebat Erin.

— Aici Erin are dreptate, a intervenit Damien.

Am privit-o pe Afrodita. După expresie arăta plictisită, dar am remarcat că mai inspira încă profund şi părea să nu se mai sature de mirosul pajiştii pe care pământul o adusese parcă aievea în jurul ei. Din când în când, am observat că îşi plimba degetele în jos în jurul ei, de parcă şi le-ar fi trecut printre ierburile înalte şi înmiresmate. Era limpede că nu o lăsa chiar indiferentă ceea ce se petrecuse acum câteva clipe, cum pretindea ea.

— O să facă şi Afrodita exact ce aţi făcut şi voi. O să-şi asculte conştiinţa şi apoi o să facă ce trebuie.

Afrodita a privit batjocoritoare împrejur, de parcă ar fi căutat ceva ascuns în noapte. Apoi a ridicat din umeri.

— Ca să vezi! Se pare că nu am conştiinţă.

— Încetează! am izbucnit eu şi energia pe care o stârnisem în cerc a fremătat în aerul dintre mine şi Afrodita, strecurându-se şerpuitoare şi periculoasă în jurul ei. Forţa mi-a amplificat glasul, făcând-o pe scorpie să-şi caşte ochii albaştri de uimire amestecată cu frică.

— Nu aici, nu în acest cerc. Nu vreau să mai minţi şi să te mai prefaci. Trebuie să te hotărăşti acum. Şi tu poţi alege. Ştiu că ai mai nesocotit-o pe Nyx. Poţi alege s-o nesocoteşti din nou, însă, dacă te hotărăşti să rămâi şi să împlineşti voia zeiţei, trebuie să renunţi la minciuni şi la ură.

Am crezut că o să rupă cercul şi o să plece. Mai că îmi doream să se întâmple aşa. Ar fi mai simplu să nu avem pe nimeni care să reprezinte pământul. Puteam să aprind chiar eu lumânarea şi s-o pun pe pământ. Sau ceva de genul ăsta. Însă

Afrodita m-a surprins şi nu avea să fie decât prima dintr-un şir lung de surprize pe care mi le pregătea Nyx.

— OK, rămân.

— Bine, am spus şi am privit împrejur spre prietenii mei. Bine?

— Mda, bine, au mormăit ei.

— Bun. Aşadar avem cercul complet, am recapitulat eu.

Înainte să se mai petreacă şi alte ciudăţenii, m-am plimbat în jurul cercului în sensul invers acelor de ceasornic, luându-mi rămas-bun de la fiecare element în parte. Şuviţa argintie de energie s-a făcut nevăzută, lăsând în urma ei o briză călduţă, cu miresme de ocean şi de flori de câmp. Toată lumea tăcea, iar tăcerea apăsătoare a continuat să se adâncească până ce aproape a început să-mi fie milă de Afrodita. Însă, ca de obicei, a deschis gura şi orice posibil sentiment de milă pe care ar fi putut să-i încerce cineva faţă de ea s-a destrămat.

— Nu vă faceţi griji. Plec, ca să puteţi să vă întoarceţi la sesiunea voastră de jocuri de strategie, sau mai ştiu eu ce, a mârâit Afrodita.

— Nu jucăm niciun joc de strategie! s-a auzit deodată Jack.

— Haideţi, avem timp să mergem la IHOP să mâncăm ceva înainte să înceapă filmul, a spus Damien şi tot grupul a ignorat-o complet pe Afrodita, îndepărtându-se şi discutând cu înflăcărare ce tari sunt spartanii şi că de data asta or să fie atenţi să vadă câţi actori vampiri joacă în 300.

Se îndepărtaseră deja câţiva paşi înainte ca Erik să observe că nu eram şi eu cu ei.

— Zoey, m-a strigat el.

S-a oprit şi restul găştii şi s-a uitat înapoi la mine, surprinşi să ne vadă pe mine şi pe Afrodita stând încă în cercul destrămat de-acum.

— Nu vii?

Vocea lui suna voit neutră, dar îi vedeam maxilarul crispat din cauza unui soi de amestec de iritare şi de îngrijorare.

— Luaţi-o înainte! Ne vedem la film. Trebuie să stau de vorbă cu Afrodita.

Mă aşteptam ca Afrodita să facă un comentariu obraznic, dar nu a fost aşa. M-am uitat pieziş spre ea; privea fix în noapte, fără să ne bage în seamă pe mine sau pe prietenii mei.

— Z, o să ratezi clătitele cu fulgi de ciocolată, a strigat

Jack.

I-am zâmbit.

— Nu-i nimic. Am mâncat aseară, de ziua mea.

— Trebuie să stea de vorbă, aşa că hai să mergem, a decis Erik.

Nu îmi plăcuse tonul vocii lui, care trăda nepăsare, dar înainte să apuc să mai spun ceva, deja se îndepărtase. Rahat! Trebuia să mă împac cu el.

— Lui Erik îi place ca lucrurile să iasă cum vrea el. Şi îi mai place să aibă o prietenă care să-l pună pe el pe primul loc. Presupun că abia acum descoperi cum stau lucrurile, mi-a spus Afrodita.

— Nu am de gând să discut cu tine despre Erik. Vreau doar să ştiu ce ţi-a arătat Nyx că vrea.

— N-ar trebui să ştii deja ce doreşte Nyx, de vreme ce, vezi Doamne, tu eşti aleasa ei?

— Afrodita, mă doare capul îngrozitor. Mi-ar face mare plăcere să fiu cu prietenii mei în momentul ăsta şi să mănânc clătite cu fulgi de ciocolată. Apoi vreau să mă duc să văd 300 cu prietenul meu. Aşa că sunt sătulă de veşnica ta atitudine de scorpie. Uite cum stă treaba: răspunde-mi la întrebare şi apoi fiecare dintre noi poate să se întoarcă la treburile ei.

— Mi-am frecat tâmplele. Bomba pe care mi-a aruncat-o era ultimul lucru la care m-aş fi aşteptat vreodată:

— De fapt, vrei să-ţi răspund la întrebare pentru ca să poţi să te întâlneşti apoi cu creatura aia care a devenit Stevie Rae, nu?

Am simţit cum mi se opreşte sângele în vine.

— Ce naiba vrei să spui, Afrodita?

— Hai cu mine, a zis ea şi a luat-o pe lângă zidul enorm de piatră care împrejmuia şcoala.

— Nu, Afrodita, am spus şi am apucat-o de braţ. Spune-mi ce ştii!

— Uite ce e, mi-e greu să stau pe loc după ce tocmai am avut o viziune, iar cea pe care am avut-o şi care m-a făcut să vin aici nu era ca viziunile mele obişnuite.

Afrodita s-a eliberat din strânsoarea mea şi şi-a trecut mâna peste frunte, ca şi când ar fi avut şi ea o durere de cap. Pentru prima oară am remarcat că îi tremurau mâinile, de fapt, că tot corpul îi tremura şi părea anormal de palidă.

— Bine, hai să ne plimbăm puţin.

A rămas un răstimp în tăcere şi m-am străduit să nu mă înfig în ea şi s-o scutur ca s-o oblig să-mi spună de unde ştia de Stevie Rae. Când în sfârşit a început să vorbească, nici nu m-a privit măcar. Părea mai degrabă să-i vorbească nopţii decât mie.

— Viziunile mele nu mai sunt cum erau. Totul a început cu cea pe care am avut-o despre copiii ăia din specia umană care erau ucişi. Înainte reuşeam să văd totul ca şi când eu aş fi fost doar un observator. Vedeam ce se întâmplă, dar pe mine nu mă afecta. Tot ce vedeam, lucruri şi oameni, era clar, uşor de înţeles. Cu băieţii ăia a fost diferit. Nu mai eram detaşată, eram una dintre ei. Am simţit că muream şi eu odată cu ei. A făcut o pauză şi s-a cutremurat. În acelaşi timp, nu mai vedeam clar. Totul a devenit un amestec de frică, panică şi sentimente nebuneşti. Am străfulgerări despre nişte lucruri pe care le recunosc şi le înţeleg, ca atunci când ţi-am spus că trebuie să-i scoţi pe Heath din tunel, că, dacă nu, moare. Dar în general sunt speriată şi nedumerită, iar apoi mă simt îngrozitor. - Afrodita mi-a aruncat o privire de parcă tocmai şi-ar fi amintit că sunt şi eu acolo. - Ca atunci când am avut viziunea aia cu bunica ta care se îneca. Chiar eram bunica ta şi am avut mare noroc că am zărit podul şi am ştiut în ce loc era.

Am încuviinţat din cap.

— Ţin minte că nu puteai să-mi spui prea multe. Crezusem că mai degrabă nu vrei decât că nu poţi să-mi spui.

Mi-a zâmbit sarcastic.

— Da, ştiu. Nu că mi-ar păsa ce ai crezut tu!

— Treci la partea cu Stevie Rae.

Doamne, ce nesuferită era!

— N-am mai avut viziuni de o lună. Un lucru bun de altfel, pentru că părinţii mei mă tot bat la cap să mă duc la ei în vizită în vacanţa de iarnă.

Grimasa ei sugera că vizita la părinţi nu era tocmai un lucru bun. De altfel, ştiam asta. Cu ocazia ultimei nopţi de vizită a părinţilor, fusesem martoră fără voie la o scenă de coşmar între Afrodita şi părinţii ei. Tatăl ei este primarul oraşului Tulsa, iar mama ei, un diavol în toată regulă. Pe scurt, pe lângă ei, ai mei păreau familia Brady (ei, bine, da, sunt cam prostuţă şi mă uit la reluările de pe Nickelodeon).

— Şi eu am avut un circ ieri cu ai mei de ziua mea!

— Tatăl tău vitreg e un ţăcănit din ăla de la Oamenii Credinţei, nu?

— Exact. Bunica mea i-a zis „agarici“.

A izbucnit în râs, un râs din toată inima. Am privit uimită cum chipul ei se putea transforma, din rece şi drăguţ, în cald şi frumos.

— Mda, îi urăsc pe ai mei, am spus eu.

— Cine nu-şi urăşte părinţii? mi-a replicat ea.

— Stevie Rae. Sau, cel puţin, nu înainte...

Vocea mi s-a gâtuit şi a trebuit să mă străduiesc din toate puterile să nu izbucnesc, spre ruşinea mea, în lacrimi.

— Deci, partea asta a viziunii pe care am avut-o s-a împlinit deja. Stevie Rae s-a transformat într-un monstru.

— Nu este un monstru! Pur şi simplu, este altfel decât înainte.

Afrodita a ridicat din sprâncenele ei perfecte şi blonde.

— Aş fi spus că este o îmbunătăţire dacă n-aş fi văzut în ce s-a tranformat.

— Spune-mi ce-ai văzut.

— Am văzut vampiri care erau ucişi. Oribil!

Afrodita a trebuit să facă o pauză, înghiţind în sec, de parcă s-ar fi străduit să nu vomite.

— Stevie Rae îi ucidea? am chiţăit.

— Nu, asta e altă viziune.

— Sunt cam în ceaţă.

— Să vezi cum e să ai viziunile alea sau cel puţin viziunile pe care le am mai nou! Ceaţa e caracteristica lor de bază. Şi suferinţa, şi frica. Sunt chiar naşpa!

— Deci, Stevie Rae nu apare în aia în care mor vampirii?

A clătinat din cap.

— Nu, dar astea două par să meargă împreună. - Afrodita a oftat. - Am văzut-o pe Stevie Rae. Era oribilă. Foarte murdară şi slăbănoagă şi cu nişte ochi ciudaţi, roşii. Şi ai fi uimită să vezi cum era îmbrăcată! Nu că ar fi fost vreodată eleganţa întruchipată!

— Da, bine, am înţeles. Deci ai văzut-o aşa, zombi?

— E zombi, nu? A devenit ca vampirii tipici, oribili, monstruoşi, cum ne consideră fiinţele umane de secole.

— Nu toate fiinţele umane. Ştii, cred că ar trebui să-ţi schimbi atitudinea asta complet aiurea faţă de fiinţele umane, în

fond, şi tu ai fost una, i-am spus eu.

— Mă rog, aşa am fost şi îndrăgostită de Sean William Scott. Nimic nou sub soare. - Şi-a dat părul pe spate. - Oricum, ideea e că am văzut-o pe Stevie Rae când a murit. Din nou, dar de data asta pe bune. Şi am înţeles că, dacă viziunea o să se împlinească, asta presupune că vampirii chiar or să moară. Aşa că trebuie să vedem cum să o salvăm pe Stevie Rae, pentru că Nyx nu vrea deloc să fie ucişi o gaşcă de vampiri.

— Cum a murit Stevie Rae?

— Neferet a ucis-o. A împins-o în lumina soarelui şi a ars de vie.

Capitolul 10

— Rahat! Atunci chiar că nu poate să stea la lumina soarelui, am comentat eu.

— Nu ştiai? m-a întrebat Afrodita.

— Nu a fost tocmai uşor de stat de vorbă cu Stevie Rae de când a... murit.

— Dar ai văzut-o şi ai stat de vorbă cu ea?

M-am oprit din mers şi m-am aşezat în faţa Afroditei, ca să mă privească în faţă.

— Nu trebuie să afle nimeni despre Stevie Rae.

— Serios? Eu mă gândisem să public povestea asta în revista şcolii...

Afrodita, eu vorbesc serios.

— Nu te mai purta de parcă aş fi o proastă. Dacă mai află altcineva despre Stevie Rae în afară de noi două, o să afle şi Neferet. Sigur află, pentru că, practic, poate citi gândurile tuturor. Hm, mai puţin pe ale noastre.

— Nici ţie nu-ţi poate citi gândurile?

Afrodita a zâmbit mândră de sine şi răutăcioasă.

— Niciodată n-a putut. Cum crezi că am reuşit să fac ce-a vrut muşchiul meu atâta timp?

— Foarte drăguţ!

Mi-am adus aminte ce scârbă nenorocită fusese Afrodita când era liderul Fiicelor întunericului. De fapt, încă de când o cunoscusem fusese o creatură egoistă, răutăcioasă şi al naibii de odioasă. E adevărat că viziunile ei mă ajutaseră să-i salvez

pe bunica şi pe Heath, dar spusese foarte clar că nu prea o interesa să-i salveze pe vreunul dintre ei şi că mă ajuta doar pentru că avea interes s-o facă. Am mijit ochii la ea.

— Va trebui să-mi explici de ce te deranjezi să-mi spui toate astea. Ţie ce-ţi iese la afacerea asta?

Afrodita a făcut ochii mari, cu falsă inocenţă, şi a zis cu un accent ridicol, de coniţă sudistă:

— Vai, dar ce insinuezi? Te ajut pentru că tu şi prietenii tăi aţi fost întotdeauna atât de drăguţi cu mine.

— Termină cu porcăriile, Afrodita.

A căpătat o expresie neutră, iar vocea i-a revenit la normal.

— Să zicem că trebuie să mă revanşez.

— Faţă de Stevie Rae?

— Faţă de Nyx. Şi-a întors privirea de la mine. Poate că tu, perfecţiunea întruchipată, atotputernică datorită harurilor de la Nyx, nu ai cum să înţelegi, dar când o să le ai de ceva timp, poate o să descoperi că nu e întotdeauna uşor să faci ce trebuie. Îţi stau în cale alte lucruri sau alte persoane. Ai să faci greşeli. - Afrodita a căpătat un aer dispreţuitor. - Sau, mai ştii, poate că tu nu. Dar eu, una, am făcut. Poate că nu dau doi bani pe tine, pe Stevie Rae sau pe oricine altcineva din şcoala asta, dar de Nyx chiar îmi pasă, a spus ea cu o voce tremurătoare. Ştiu cum e să ai sentimentul că zeiţa şi-a întors faţa de la tine şi nu vreau să mai simt niciodată lucrul ăsta.

Am întins mâna şi am atins-o pe braţ.

— Bine, dar Nyx nu şi-a întors faţa de la tine. Nu erau decât minciuni de-ale lui Neferet, ca să nu mai dea nimeni crezare viziunilor tale. Doar ştii că Neferet se află în spatele transformării pe care a suferit-o Stevie Rae, nu?

— Ştiu de când am avut viziunea aia în care l-am văzut pe Heath murind. A râs forţat.

— Slavă Domnului că nouă nu ne poate citi gândurile. Nu ştiu ce ar fi în stare să-i facă unui novice care ar şti ce îngrozitoare este.

— Ştie că eu ştiu.

— Pe bune?

— Mă rog, ştie că eu am citit-o. Am ezitat, dar apoi mi-am spus, ce mama naibii! Oricât de ciudat ar părea, se dovedea că Afrodita, alias cotoroanţa infernală, era singurul om de pe lume

cu care puteam să vorbesc. Neferet a încercat să-mi şteargă din memorie întâmplările din noaptea în care l-am salvat pe Heath de puştii ăia zombi. O vreme a mers, dar mi-am dat imediat seama că ceva nu e în ordine. M-am folosit de forţa elementelor pentru a-mi recăpăta memoria şi i-am cam spus lui Neferet că îmi amintesc ce s-a întâmplat.

— I-ai „cam“ spus?

M-am foit stânjenită.

— Chestia e că m-a ameninţat. A zis că nimeni n-o să mă creadă dacă spun ceva despre ea. Doamne, ce m-a enervat! Aşa că i-am spus că nu contează dacă n-o să mă creadă niciun vampir sau novice, pentru că Nyx mă crede.

Afrodita a zâmbit.

— Pun pariu că i s-a pus pata!

— Cred că da. - De fapt, mă lua cu leşin când mă gândeam cât de tare i se pusese probabil pata lui Neferet. - Dar imediat după asta a plecat în vacanţa de iarnă şi de atunci n-am mai văzut-o.

— O să se întoarcă în curând.

— Îmi dau seama.

— Ţi-e frică? m-a întrebat Afrodita.

— Nici nu-ţi închipui, i-am răspuns eu.

— Nu te condamn. Un lucru ştiu sigur din viziunile mele. Trebuie s-o punem pe Stevie Rae la adăpost, departe de creaturile alea, şi asta cât mai curând posibil, înainte să se întoarcă Neferet. Există o legătură între ele. Nu înţeleg de ce natură e, dar ştiu că există şi că e ceva aiurea în asta. - Afrodita s-a strâmbat de parcă ar fi ronţăit un gândac. - De fapt, toată chestia asta cu monştrii-zombi e complet aiurea, că tot veni vorba de creaturi dezgustătoare.

— Stevie Rae nu e aşa.

Afrodita mi-a aruncat o privire în care i-am citit neîncrederea.

— Ia gândeşte-te un pic. De ce i-ar fi dat Nyx unei novice aşa un dar puternic precum afinitatea faţă de pământ pentru ca mai apoi s-o lase să moară? Iar apoi s-o facă zombi.

Am făcut o pauză, străduindu-mă să găsesc o cale prin care s-o fac să înţeleagă.

— Cred că Stevie Rae şi-a păstrat ceva din umanitate tocmai datorită legăturii ei cu pământul şi eu chiar cred că, dacă

pot... vreau să spun, dacă putem s-o ajutăm, o să-şi revină pe deplin. Sau poate găsim o cale s-o vindecăm, s-o transformăm din nou în novice sau poate într-un vampir adult. Şi, poate, dacă o vindecăm pe Stevie Rae, există o şansă şi pentru ceilalţi.

— Şi, ia zi, ai idee cum s-o vindecăm?

— Nu. Nici cea mai mică idee. Dar acum mă ajută o novice care are viziuni şi o afinitate faţă de pământ, am zâmbit eu.

— Minunat! Acum mă simt mult mai bine.

Nu voiam să recunosc faţă de Afrodita, dar adevărul era că faptul că puteam să vorbesc cu ea despre Stevie Rae şi că mă ajuta să înţeleg ce aveam de făcut chiar mă făcea să mă simt mai bine. Mult mai bine.

— În orice caz, a spus Afrodita, cum dăm de Stevie Rae? Şi-a ţuguiat buzele. Nu-mi spune că ai pretenţia să mă târăsc cu tine prin mai ştiu eu ce tunel împuţit.

— De fapt, a spus că vine să ne întâlnim la foişorul din curtea muzeului Philbrook în noaptea asta pe la trei.

— Crezi că o să vină?

Mi-am muşcat buza.

— Am mituit-o cu haine cu motive rustice, deci eu cred că o să vină.

Afrodita a clătinat din cap.

— Carevasăzică moare, se face zombi, şi tot mai are gusturi de rahat în materie de haine!

— Aşa se pare.

— E tare trist!

— Mda, am oftat eu.

Ţineam foarte mult la Stevie Rae, dar chiar şi eu trebuia să recunosc faptul că îi plăcea să se îmbrace ca o ţărăncuţă.

— Şi unde o duci după ce îi dai hainele?

Nu credeam că era necesar să menţionez că mi-ar plăcea s-o bag direct într-o cadă plină cu apă caldă.

— Nu ştiu, nu m-am gândit la prea multe în afară de haine şi ăă, sânge.

— Sânge!

— Trebuie să bea. Sânge uman. Altfel o ia razna.

— Nu e deja destul de razna?

— Nu, pur şi simplu are probleme.

— Probleme?

— O grămadă de probleme, am spus eu cu hotărâre.

— Bine. Mă rog. Trebuie să te hotărăşti unde ai s-o duci. Nu poate să stea cu restul creaturilor ălora. N-o să-i fie de prea mare ajutor, a spus Afrodita.

— Eu voiam să încerc s-o conving să vină înapoi aici. M-am gândit că aş putea s-o ascund fără prea mare greutate cât timp sunt plecaţi majoritatea vampirilor.

— Nu poţi s-o aduci aici, a pălit Afrodita. Aici am văzut-o murind încă o dată.

— Rahat! Atunci nu ştiu ce naiba am să mă fac, am recunoscut eu.

— Cred că poţi s-o duci acasă la ai mei, a sugerat ea.

— Sigur, la ce părinţi înţelegători ai tu... Pare o idee excelentă, Afrodita.

Şi-a dat ochii peste cap.

— Părinţii mei sunt plecaţi. Au plecat azi de dimineaţă devreme la Breckenridge, la schi, pentru trei săptămâni. Şi n-o să stea în casă. Părinţii mei locuiesc într-una dintre vilele alea construite cu bani câştigaţi din petrol, imediat după muzeul Philbrook. Au un soi de apartament amenajat în garaj, pe care înainte îl ţineau pe post de apartament pentru servitori. Nu îl mai foloseşte nimeni, doar bunica mea când vine în vizită. Dar mama a internat-o într-o casă din aia de bătrâni de nivel ultraînalt, ultrasecurizată şi ultrausturătoare la buzunar, aşa că nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta. Şi cred că merg toate acolo, adică apa, curentul etcetera.

— Crezi că o să-i fie bine acolo?

Afrodita a înălţat din umeri.

— Oricum, o să-i fie mai bine decât aici.

— Bine, atunci o ducem acolo.

— O să fie de acord?

— Da, am minţit eu. Am să-i spun că are sânge la discreţie în frigider. Am oftat. Deşi nu ştiu de unde naiba să-i fac rost de un pahar măcar, darămite cât să umpli un frigider.

— Găseşti în bucătărie.

— La tine acasă?

Mă băgase în ceaţă de tot.

— Dumnezeule, nu. Concentrează-te. Aici. Într-o cameră frigorifică imensă, din oţel inoxidabil, în bucătărie. E pentru vampiri. Primesc mereu sânge proaspăt de la donatori umani. Toţi cei din clasele mai mari ştiu despre asta. Uneori folosim şi

la ritualuri.

— O să meargă, mai ales că nu prea e nimeni pe aici acum. Cred că pot să intru în bucătărie şi să iau nişte sânge fără să mă prindă nimeni. M-am încruntat. Te rog, spune-mi că nu stă pur şi simplu într-un urcior din plastic sau în ceva de genul ăsta, dar la fel de zguduitor.

Recunosc, deşi aveam o mare poftă să beau sânge, eram în continuare complet scârbită de idee. Ştiu, am nevoie de ajutor specializat. Din nou.

— E în pungi, ca la spital, nu-ţi face griji.

Pe negândite, o luaserăm deja la dreapta şi mergeam fără o ţintă precisă, în direcţia dormitoarelor.

— Trebuie să mergi cu mine, i-am spus brusc.

— În bucătărie?

— Nu, la Stevie Rae. Trebuie să ne arăţi casa ta şi cum să intrăm în apartament şi aşa mai departe.

— N-o să vrea să mă vadă, a spus Afrodita.

— Ştiu, dar va trebui să depăşească momentul. Ştie că viziunea ta a salvat-o pe bunică-mea. Când o să-i spun că ai avut o viziune în care apărea şi ea, pur şi simplu va trebui să creadă. Mă bucuram că păream sigură pe mine, pentru că în niciun caz nu mă simţeam aşa. Dar mai bine te ascunzi şi aştepţi să vorbesc puţin cu ea înainte să te vadă şi pe tine.

— Uite care e chestia, vreau să fiu corectă, dar n-am de gând să mă ascund de o puştoaică pe care am folosit-o pe post de „frigider”.

— Nu-i mai spune aşa! am izbucnit. Te-ai gândit vreodată că mare parte din problema pe care o ai şi motivul pentru care ţi s-au întâmplat aşa de multe lucruri nasoale nu ţin de Neferet şi de toate rahaturile pe care le pune la cale, ci de faptul că ai o atitudine de rahat?

Afrodita a ridicat din sprâncene şi şi-a înclinat capul, ca o pasăre blondă.

— Mda, m-am gândit la asta, dar eu nu sunt ca tine. Eu nu sunt genul Fecioara Maria, una care vede numai jumătatea plină a paharului. Ia spune-mi, tu crezi că oamenii sunt buni prin natura lor, nu?

Întrebarea ei m-a surprins, dar am ridicat din umeri şi am dat din cap.

— Da, cred că da.

— Ei, bine, eu nu. Eu cred că majoritatea oamenilor, şi aici îi includ şi pe vampiri, şi pe fiinţele umane, sunt de căcat. Se prefac tot timpul. Se prefac că sunt lapte şi miere, dar, de fapt, sunt gata în orice clipă să-şi dea în vileag scârboşenia.

— E deprimant să-ţi trăieşti viaţa în felul ăsta, am zis eu.

— Ţi s-o părea ţie deprimant, dar mie mi se pare realist.

— Cum poţi să ai vreodată încredere în cineva?

Afrodita mi-a evitat privirea.

— Nu am. E mai simplu aşa. Ai să vezi tu! M-a privit din nou, dar nu am reuşit să descifrez expresia ciudată pe care o căpătaseră ochii ei. Puterea schimbă oamenii.

— Eu n-am să mă schimb.

Aş fi vrut să spun mai multe, dar apoi m-am gândit că, dacă numai cu câteva luni în urmă mi-ar fi spus cineva că am să mă giugiulesc cu un bărbat în toată firea în timp ce am nu unul, ci doi iubiţi, aş fi spus „nici într-o mie de ani“. Oare asta nu însemna că mă schimbasem?

Afrodita a zâmbit, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Nu vorbeam despre tine, ci despre oamenii din jurul tău.

— A, am făcut eu. Afrodita, nu vreau să fiu rea, dar cred că eu mă pricep mai bine decât tine să-mi aleg prietenii.

— Mai vedem! Apropo de asta, n-ar trebui să te duci la film, să te întâlneşti cu prietenii tăi?

Am oftat.

— Ba da, dar n-am cum să mă duc. Trebuie să merg să iau sânge pentru Stevie Rae, să-i strâng hainele şi vreau să trec şi pe la Wal-Mart, să iau un mobil cu cartelă. M-am gândit că ar fi o idee bună să i-l dau lui Stevie Rae, ca să mă poată suna.

— Bine. Vii să mă iei din faţa uşii secrete din zidul estic pe la două şi jumătate? Avem timp suficient să ajungem la muzeu înaintea lui Stevie Rae.

— E o idee bună. Mă duc numai până la mine în cameră, îmi iau geanta şi nişte haine de-ale ei şi apoi plec.

— Bine, dar intru eu prima în dormitor.

— Poftim? am făcut eu.

Afrodita mi-a aruncat o privire care trăda faptul că mă crede idioată.

— N-ar trebui să fim văzute împreună. Lumea o să creadă că suntem prietene sau mai ştiu eu ce absurditate de genul

ăsta.

— Afrodita, mie nu-mi pasă ce crede lumea.

Şi-a dat ochii peste cap.

— Mie îmi pasă, a spus ea şi a luat-o grăbită înaintea mea spre dormitoare.

— Auzi? am strigat, iar ea m-a privit peste umăr. Mersi pentru ajutor.

Afrodita s-a încruntat.

— N-ai pentru ce, dar chestia asta trebuie să rămână între noi, s-a înţeles?

Apoi a scuturat uşor din cap şi a luat-o în grabă spre dormitorul fetelor.

Capitolul 11

Am găsit pandantivul în formă de inimioară pe când răscoleam sertarul lui Stevie Rae după haine. Eram alături de ea în noaptea în care a murit, iar până să mă întorc în cameră, armata de vampiri responsabili cu curăţenia (sau cum le-o zice) trecuseră deja pe acolo şi îi săltaseră toate lucrurile. Lucrul ăsta m-a enervat. Rău de tot. M-am dus şi le-am spus cu hotărâre să pună la loc câteva dintre lucrurile ei, pentru că voiam să le păstrez ca amintire. Aşa că Anastasia, profesoara de descântece şi ritualuri - o tipă de treabă, soţia Dragonului Lankford, instructorul de scrimă -, m-a dus într-un depozit de coşmar, unde am îndesat într-o geantă câteva dintre lucrurile lui Stevie Rae, pe care le-am aruncat apoi la loc în fostul ei dulap. Ţin minte că Anastasia a fost drăguţă cu mine, dar era clar că nu prea era de acord să ţin lucruri de-ale lui Stevie Rae ca amintire.

Atunci când moare un novice, vampirii pretind să-i uităm şi să ne vedem în continuare de viaţa noastră. Şi cu asta basta!

Mie, una, nu mi se pare în ordine. Nu aveam de gând s-o uit pe cea mai bună prietenă a mea, şi asta chiar înainte să descopăr că, de fapt, se transformase în zombi.

Mă rog, îi înşfăcasem blugii, când am simţit că pică ceva din buzunar. Era un plic mototolit pe care Stevie Rae scrisese „Zoey“ cu scrisul ei dezordonat. L-am deschis şi am simţit cum mi se strânge stomacul. Înăuntru era o felicitare pentru ziua mea de naştere, una din aia cam stupidă, cu o pisicuţă

încruntată, care semăna foarte tare cu Nala şi care purta pe creştet un coif din ăla de sărbătoare. În interior scria: „La mulţi ani! Mă rog, nu că mi-ar păsa, că doar sunt o pisicuţă.“ Stevie Rae desenase o inimă mare şi scrisese: „Cu drag, Stevie Rae şi morocănoasa de Nala.“ Pe fundul plicului aluneca de colo-colo un lănţişor de argint. L-am ridicat şi am văzut o inimioară delicată de argint care atârna de el. Cu degete tremurânde, am deschis inimioara şi din ea a căzut o fotografie împăturită şi răsîmpăturită. Am îndreptat-o cu grijă şi, cu un oftat, am recunoscut o fotografie pe care ne-o făcusem singure întinzând aparatul înainte, lipindu-ne feţele una de cealaltă şi apăsând pe buton. Mi-am şters ochii, am împăturit fotografia, am pus-o la loc în inimioară şi mi-am prins lănţişorul la gât. Era scurt, aşa că inimioara îmi ajungea până la baza gâtului.

Nu ştiu cum se face, dar mă simţeam mai puternică acum, că găsisem pandantivul. În plus, a fost cu mult mai simplu să iau sânge din bucătărie decât mă gândisem eu. În loc de gentuţa mea obişnuită de firmă, din blăniţă sintetică roz, o nebunie, pe care o găsisem anul trecut într-un magazin din Utica Square, mi-am luat geanta aia enormă în care îmi căram cărţile când eram la liceul South Intermediate din Broken Arrow, înainte să fiu însemnată şi înainte ca viaţa mea să devină un haos total. Ideea e că în geanta aia încăpea lejer un copil rotofei, cu condiţia să fie şi bondoc, aşa că n-a fost nici o greutate să înghesui blugii demodaţi marca Roper, ai lui Stevie Rae, un tricou, cizmele ei negre de cowboy (îhh!) şi ceva lenjerie şi a mai rămas o grămadă de loc pentru cele cinci pungi de sânge. Recunosc, erau scârboase, dar mai că-mi venea să înfig un pai în ele şi să sug sângele ca pe sucul la cutie. Da, bine, sunt dezgustătoare!

Cantina era închisă, la fel şi bucătăria, şi nu se zărea nici ţipenie de om. Dar, uşile ca orice altceva din şcoala asta, nu erau încuiate. Am intrat cu uşurinţă în bucătărie, la fel am şi ieşit, cu geanta încărcată cu pungi de sânge, încercând să afişez un aer detaşat şi inocent. Trebuie să spun că nu sunt o hoaţă prea dibace.

Îmi făceam griji ca nu cumva să dau peste Loren, de care încercam din răsputeri să uit, nu chiar atât de „din răsputeri" încât să-mi dau jos cerceii cu diamante de la el, dar totuşi.

Singura persoană pe care am văzut-o a fost un puştan de clasa a treia, pe nume Ian Bowser. E tâmpiţel şi costeliv, dar e

un tip amuzant. Am făcut împreună cursul de artă teatrală şi era atât de îndrăgostit de profesoara Noian, încât ne stârnea râsul. De fapt, pe ea o căuta şi s-a ciocnit efectiv de mine pe când ieşeam din cantină.

— O, scuză-mă, Zoey, scuză-mă! a spus Ian şi mi-a adresat salutul respectuos al vampirilor, grăbit şi agitat, cu mâna strânsă pumn la inimă. N-am... n-am vrut să te lovesc.

— Nu-ţi face griji, am spus eu.

Nu puteam să sufăr să-i văd pe ceilalţi agitaţi şi speriaţi când eram eu prin preajmă, de parcă le era teamă să nu-i transform cumva în vreo creatură scârboasă. Hai să fim serioşi! Asta e Casa Nopţii, nu Hogwarts. (Ei bine, da, citesc cărţile cu Harry Potter şi îmi plac la nebunie şi filmele, o dovadă în plus că sunt cam ciudăţică).

— N-ai văzut-o cumva pe profesoara Noian?

— Nu. Nici nu ştiam că s-a întors din vacanţă, i-am spus.

— Ba da, s-a întors ieri. Trebuia să ne întâlnim acum vreo jumătate de oră. - A rânjit şi s-a îmbujorat la faţă. - Vreau să câştig finala concursului de monologuri din Shakespeare de anul viitor şi am rugat-o să mă îndrume.

— A, foarte bine!

Bietul de el! Nu ajunge el în finala concursului ăluia demenţial de monologuri dacă nu învaţă sa-şi stăpânească vocea.

— Dacă o vezi pe profesoara Noian, vrei să-i spui că o caut?

— Bine, i-am răspuns.

Ian s-a îndepărtat în grabă. Mi-am strâns geanta aproape şi am luat-o drept spre parcare, iar apoi spre Wal-Mart.

A fost o nimica toată să cumpăr mobilul cu cartelă şi nişte săpun, o periuţă de dinţi şi un CD cu Kenny Chesney. Mai complicat a fost cu apelul pe care l-am primit de la Erik.

— Zoey? Unde eşti?

— Sunt încă la şcoală, i-am răspuns.

Şi nu era chiar o minciună. În momentul ăla opream deja pe marginea drumului, chiar lângă zidul estic în care se afla uşa „secretă" care dădea în spatele şcolii. Îi ziceau toţi „secretă", dar ştiau de existenţa ei o mulţime de novici şi probabil toţi vampirii adulţi. Era o practică frecventă, dar neoficială în şcoală ca novicii să se mai furişeze din când în când afară din campus,

ca să ţină ritualuri şi să facă vreo năzbâtie.

— Eşti încă la şcoală? a repetat el cu glas iritat. Dar filmul e pe sfârşite.

— Ştiu, îmi pare rău.

— E totul în ordine? Ştii că nu trebuie să bagi în seamă porcăriile pe care le spune Afrodita.

— Da, ştiu. Dar n-a spus nimic de tine. Sau cel puţin nu prea multe. Treaba e că sunt foarte stresată acum şi trebuie să mă gândesc la nişte chestii.

— Iar „chestii"?

Nu păruse prea vesel.

— Îmi pare foarte rău, Erik.

— Bine, mă rog. Nu-i nimic. Ne vedem mâine sau cine ştie când. Pa.

Şi a închis.

— Rahat, am urlat eu în telefonul mort.

Afrodita a bătut cu degetul în geamul de la uşa din dreapta şi m-a făcut să tresar. Am lăsat telefonul deoparte şi m-am aplecat să-i deschid.

— Pun pariu că i s-a pus pata, a început ea.

— Chiar ai auzul suspect de bun!

— Da’ de unde? Doar capacitatea suspect de bună de a ghici. Pe lângă asta, îl cunosc prea bine pe băiatul nostru, Erik. I-ai tras ţeapă în seara asta, deci e ofticat.

— În primul rând, nu e băiatul nostru, ci al meu. În al doilea rând, nu i-am tras ţeapă. Şi în al treilea rând, n-am să discut despre Erik cu tine! Amatoare de bucurii orale ce eşti!

În loc să sâsâie la mine şi să mă scuipe cum mă aşteptam eu, Afrodita a râs.

— Da, mă rog. Dar nu dispreţui ceva înainte să încerci şi tu, creatură angelică!

— Îhh, am făcut eu. Ca să schimbăm subiectul, m-am gândit cum să procedăm cu Stevie Rae. Nici eu nu cred că ar trebui să te ascunzi. Aşa că arată-mi cum să ajung acasă la ai tăi. Te las pe tine acolo şi apoi mă duc după Stevie Rae.

— Vrei să plec de acolo înainte să te întorci cu ea?

Mă gândisem şi eu la varianta asta. Mă tenta, dar adevărul era că, după cum se conturau lucrurile, va trebui să colaborez cu Afrodita ca să o vindec pe Stevie Rae. Aşa că cea mai bună prietenă a mea, deşi zombi, va trebui să se obişnuiască cu

prezenţa Afroditei. În plus, mă ascundeam deja destul în momentul de faţă. Nu mai rezistam să mă ascund şi de fata pentru care mă ascundeam de toată lumea. Dacă are vreun sens ce spun eu aici.

— Nu. Stevie Rae va trebui să se obişnuiască cu tine. I-am aruncat o privire Afroditei când am oprit la un stop şi am adăugat cu veselie: Sau, mai ştii, poate că ne face tuturor o favoare şi te mănâncă.

— O, ce drăguţ că întotdeauna priveşti partea pozitivă a lucrurilor, mi-a replicat Afrodita sarcastică. Hai, coteşte aici! Apoi, când ajungi la Peoria, fă la stânga şi mergi preţ de câteva cvartale, până la indicatorul ăla din cărămidă care semnalizează străduţa spre muzeul Philbrook.

Am făcut ce mi-a spus ea. N-am mai avut nici o conversaţie, dar atmosfera nu mai era apăsătoare şi jenantă. De fapt, era ciudat cât de normal mă simţeam în prezenţa Afroditei. Asta nu înseamnă că nu mai era nesuferită, dar pot să spun că îmi plăcea. Sau poate că ăsta era doar un alt semn că aveam mare nevoie de ajutor specializat şi m-am întrebat într-o doară dacă Prozacul sau Lexapro-ul, sau oricare alt antidepresiv adorabil, aveau efect şi asupra novicilor.

Când am văzut indicatorul spre muzeul Philbrook am cotit la stânga, iar Afrodita mi-a spus:

— Hai că aproape am ajuns. Este a cincea casă pe dreapta. Nu o lua pe prima alee, ci pe a doua. Asta merge în jurul casei până în spate, la apartamentul amenajat în garaj.

Am ajuns la locul cu pricina, dar nu am fost în stare decât să clatin din cap.

— Aici stai tu?

— Aici am stat eu, a spus ea.

— Ăsta e un palat dat naibii!

Cu asta voiam să spun că era meseriaş. În ceva de genul ăsta îmi imaginam eu că trăiesc bogătanii din Italia.

— Ba a fost pârnaia dracului şi încă mai e!

Mă pregăteam să spun ceva semiprofund despre faptul că acum era liberă, de vreme ce fusese însemnată, şi devenise o minoră cu drepturi în faţa legii, aşa că, dacă voia, putea să le spună alor ei să plimbe ursul, cam cum făcusem şi eu, dar ce a spus ea în continuare, cu o îngâmfare rară, m-a făcut să uit de gândul drăguţ pe care voiam să i-l împărtăşesc.

— Şi să ştii că e tare enervant că eşti atât de pură încât nu poţi să înjuri. Nu mori dacă zici „dracu“. Nici măcar nu înseamnă că nu mai eşti o creatură virginală.

— Ba, înjur şi eu. Zic „naiba“, „rahat“ şi chiar şi „fir-ar să fie“. Foarte mult!

Oare de ce simţisem brusc nevoia să mă justific pentru faptul că nu înjur?

— Cum spui tu, a zis ea, amuzându-se evident pe seama mea.

— Şi nu e nimic rău în a fi virgină. E mai bine decât să fii o jartea.

Afrodita râdea încă.

— Ai multe de învăţat, Z. A arătat apoi spre o clădire care era copia în miniatură a căsoaiei. - Dă ocol pe acolo, prin spate. Apartamentul are o ieşire în spate şi n-o să ţi se vadă maşina din stradă.

Am oprit în spatele garajului al naibii de meseriaş şi am ieşit din broscuţă. Afrodita a descuiat cu cheia ei uşa, care dădea spre o scară. Am urcat în spatele ei până la apartament.

— Măiculiţă, cred că trăiau tare bine servitorii pe vremuri, am mormăit şi mi-am aruncat privirea împrejur, la podelele închise la culoare şi lucioase, la mobila cu tapiţerie de piele şi la bucătăria curată lună. Nu era decorat cu grămezi de zorzoane care să dăuneze aspectului general, ci se puteau vedea lumânări şi vaze vădit scumpe. Am remarcat că dormitorul şi baia se aflau la capătul celălalt al apartamentului şi am reuşit doar să trag cu ochiul şi să văd un pat enorm, cu pilote pufoase şi perne. Aveam o bănuială că până şi baia bătea la fund dormitorul alor mei.

— Crezi că e totul în ordine? m-a întrebat Afrodita.

M-am dus la una dintre ferestre.

— Hm, draperii, ăsta e un lucru bun!

— Are şi jaluzele. Uite, se închid de aici, mi-a arătat Afrodita.

Am dat din cap spre televizorul cu ecran plat.

— Ai şi cablu?

— Normal, mi-a răspuns ea. Sunt şi o grămadă de DVD-uri pe aici pe undeva.

— Perfect, am spus şi am luat-o spre bucătărie. Mă duc să bag în frigider pungile astea cu sânge. Una o ţin cu mine şi mă

duc s-o iau pe Stevie Rae.

— Bine. Eu mă uit la reluările la Real World, a spus Afrodita.

— OK, i-am răspuns eu.

Dar în loc să plec, mi-am dres glasul stânjenită. Afrodita s-a oprit din butonatul televizorului şi şi-a înălţat privirea spre mine.

— Ce e?

Stevie Rae nu prea mai arată şi se poartă ca înainte.

— Pe bune? Muream proastă dacă nu mă luminai tu. Se ştie că majoritatea oamenilor care mor şi apoi reînvie sub forma unor monştri însetaţi de sânge arată şi se poartă exact la fel ca înainte!

Vorbesc serios.

— Zoey, am văzut-o pe Stevie Rae şi pe celelalte creaturi în viziunea mea. Sunt vomitive. Şi cu asta am spus tot.

În realitate, e mai rău de atât.

— Nici nu mă mir, a spus ea.

— Să nu-i zici nimic lui Stevie Rae, i-am spus.

— Ca, de exemplu, că e moartă etc? Sau că e vomitivă?

— Nici una, nici alta. Nu vreau să se sperie. Şi nici nu ţin în mod deosebit să sară la tine şi să-ţi smulgă beregata. Eu cred că pot s-o împiedic, dar nu sunt sută la sută sigură. Pe lângă faptul că ar fi dezgustător şi greu de explicat, chiar nu vreau să mă gândesc cum ar arăta apartamentul ăsta meseriaş dacă ar fi împroşcat cu sânge.

— O, ce drăguţ din partea ta.

— Auzi, Afrodita, ce-ar fi să încerci ceva nou? De exemplu, să fii drăguţă, i-am sugerat eu.

— Ce-ar fi, mai bine, să nu spun nimic?

— Şi asta merge, am aprobat îndreptându-mă spre uşă. Încerc să mă întorc repede.

— Auzi, a strigat Afrodita. Chiar ar putea să-mi smulgă beregata?

— Categoric, am zis eu şi am închis uşa în urma mea.

Capitolul 12

Ştiam că Stevie Rae ajunsese înaintea mea la foişor. N-o

vedeam, dar îi simţeam mirosul. Îhh! Pe bune, îhh! Trăgeam nădejde că o baie şi un pic de şampon aveau să o scape de duhoarea aia, dar mă cam îndoiam. În fond era, hm, moartă!

— Stevie Rae, ştiu că eşti aici, am strigat cât de încet am putut.

Da, vampirii au capacitatea de a se deplasa în linişte şi de a crea un soi de aură de invizibilitate în jurul lor. Şi novicii au capacitatea asta, dar numai parţial. Fiind o novice ciudat de dotată, eu pot să mă deplasez destul de bine fără să fiu văzută de nimeni care ar putea să caşte ochii la fereastră la trei dimineaţa, de exemplu, vreun paznic al muzeului. Aşa că aveam destulă încredere că pot să trec neobservată în locul ăsta de basm, scăldat în semiîntuneric, din apropierea muzeului, dar habar n-aveam dacă puteam să-mi extind această capacitate şi asupra lui Stevie Rae. Pe scurt, trebuia s-o iau de acolo şi s-o întindem.

— Haide, ieşi! Ţi-am adus haine, nişte sânge şi ultimul album al lui Kenny Chesney.

Ultima parte am adăugat-o pe post de mită neruşinată. Stevie Rae fusese amorezată, oricât de ridicol ar suna, de Kenny Chesney. Nu, nici eu nu înţeleg cum era posibil.

— Sângele!

O voce care i-ar fi putut aparţine unei Stevie Rae răcite cobză şi complet ţicnite a şuierat dinspre boscheţii de la baza foişorului, de undeva din spatele lui.

Am dat ocol foişorului până în spate şi am privit furiş spre frunzişul bogat, dar bine tuns.

— Stevie Rae.

Cu ochii strălucitori, de un roşu-ruginiu îngrozitor, a ieşit greoaie din boscheţi şi a venit spre mine clătinându-se.

— Dă-mi sângele!

Dumnezeule, arăta ca o smintită! Am căutat iute în geantă, am scos punga de sânge în doi timpi şi trei mişcări şi i-am dat-o.

— Stai un pic, că am nişte foarfece pe aici pe undeva şi...

Cu un mârâit de-a dreptul scârbos, Stevie Rae a rupt punga la un capăt cu dinţii, mai bine spus cu colţii, a ridicat-o şi a înghiţit sângele până la ultima picătură. După ce a golit punga, i-a dat drumul pe jos. Când în sfârşit şi-a înălţat privirea spre mine, respira de parcă ar fi alergat la 100 de metri garduri.

— Nu e prea mişto, hă?

I-am zâmbit şi m-am străduit din răsputeri să nu bag în seamă oroarea care mă stăpânea.

— Hm, bunica mea are o vorbă, că un limbaj îngrijit şi bunele maniere fac omul să pară mult mai atrăgător, aşa că mai bine ai renunţa la cuvântul „mişto“ şi data viitoare încearcă să spui şi „mersi“.

— Mai am nevoie de sânge.

— Ţi-am mai adus încă patru pungi. Sunt în frigider, în locul în care o să stai. Vrei să te schimbi aici sau aştepţi până ajungem acolo şi faci un duş? E un pic mai jos.

— Ce tot spui? Dă-mi odată hainele şi sângele.

Nu numai că avea ochii roşii şi lucitori, dar părea încă rea şi smintită. Era şi mai slabă, şi mai palidă decât în noaptea de dinainte. Am inspirat adânc.

— Stevie Rae, trebuie să încetezi cu astea.

— Aşa sunt eu acum, iar lucrul ăsta n-o să se schimbe. Eu n-am să mă schimb. A arătat spre semiluna conturată pe fruntea ei. N-o să se coloreze niciodată până la capăt şi am să fiu moartă pentru totdeauna.

M-am uitat la conturul semilunii ei. Oare era mai palid? Chiar mi se părea mai deschis la culoare sau cel puţin mai şters, ceea ce nu putea fi un semn bun. Chestia asta m-a zguduit pe bune.

— Nu eşti moartă, au fost singurele vorbele care mi-au trecut prin cap.

— Eu chiar mă simt moartă.

— Ei, bine, ce-i drept, cam arăţi a moartă. Eu ştiu că, atunci când arăt ca naiba, de obicei mă şi simt aşa. Poate că de-aia te şi simţi aiurea. Am băgat mâna în geantă şi am scos o cizmă de cowboy. Ia uite ce ţi-am adus.

— Încălţămintea nu poate să facă lumea mai bună.

Stevie Rae se mai contrazisese cu gemenele pe tema asta, iar vocea ei încă mai păstra ceva din exasperarea de atunci.

— Gemenele n-ar fi de acord cu tine.

Tonul bine cunoscut al vocii ei a devenit neutru, lipsit de expresie şi distant.

— Ce-ar spune gemenele dacă m-ar vedea acum?

Am privit-o pe Stevie Rae în ochii ei roşii.

— Ar spune că trebuie să faci baie şi să-ţi schimbi atitudinea, dar în acelaşi timp ar fi extraordinar de bucuroase că eşti vie.

— Nu sunt vie. Asta tot încerc să te fac să înţelegi.

— Stevie Rae, nu e nimic de înţeles atâta timp cât umbli şi vorbeşti. Eu nu cred că eşti nici pe departe moartă, ci doar în transformare. Nu în sensul în care mă Transform eu, în ceea ce numim un vampir adult. Tu te-ai Transformat în alt sens şi cred că este mult mai dificil decât în cazul meu. De aceea treci prin toate astea. Vrei, te rog, să-mi dai şansa să te ajut? N-ai putea să încerci să crezi că totul o să fie bine?

— Nu ştiu cum de eşti tu aşa de sigură de asta, a spus ea.

I-am dat răspunsul care mocnea în adâncul sufletului meu şi în clipa în care l-am rostit, am simţit că era adevărat.

— Ştiu că o să fie bine pentru că sunt sigură că Nyx te iubeşte încă şi că are ea motivele ei pentru care a permis să ţi se întâmple asta.

M-a întristat raza de speranţă care i-a înseninat privirea lui Stevie Rae.

— Chiar crezi că Nyx nu m-a abandonat?

— Nu, Nyx nu te-a abandonat, şi nici eu.

Nu i-am băgat în seamă mirosul şi am strâns-o tare în braţe. Nu m-a strâns şi ea, dar nici nu s-a îndepărtat de mine şi nici nu m-a muşcat de gât, de unde am dedus că suntem pe drumul cel bun.

— Haide! Locul în care o să stai e un pic mai jos.

Am pornit, convinsă că avea să mă urmeze, lucru pe care l-a şi făcut după o clipă de ezitare. Am luat-o iute pe marginea pajiştii care împrejmuia muzeul şi am ieşit în Rockford Road, strada care trece prin faţa lui. Strada 27, cea pe care se află vila Afroditei, de fapt a ţăcăniţilor de părinţi ai ei, dă exact în Rockford Road. Uşor ameţită, ca într-un vis, am luat-o pe mijlocul străzii cufundate în întuneric, concentrată să creez un halou de linişte şi de invizibilitate în jurul nostru, cu Stevie Rae la doar câţiva paşi în urma mea. Era întuneric şi o linişte aproape supranaturală. Mi-am aruncat privirea deasupra mea, printre crengile iernatice ale uriaşilor copaci seculari care se înşirau de-a lungul străzii. Ar fi trebuit să pot vedea luna aproape întreagă, dar norii se prelinseseră pe cer umbrind totul, cu excepţia unei pete palide de lumină acolo unde ar fi trebuit

să fie luna. Se făcuse frig şi m-am bucurat că metabolismul meu în schimbare mă proteja de vântul biciuitor. M-am întrebat dacă schimbările vremii o afectau pe Stevie Rae şi tocmai mă pregăteam s-o întreb, când, dintr-odată, a început să vorbească.

— Neferet n-o să fie prea încântată.

— La ce te referi?

— La faptul că sunt cu tine în loc să fiu cu ceilalţi, a spus Stevie Rae vădit agitată, frământându-şi neliniştită mâinile.

— Nu-ţi face griji, Neferet n-o să afle că eşti cu mine, cel puţin nu înainte să vrem noi să afle, i-am spus eu.

— Ba o să afle imediat ce se întoarce şi vede că nu sunt împreună de restul.

— Nu, o să ştie doar că eşti plecată. Putea să ţi se întâmple orice. - Dintr-odată m-a străfulgerat un gând atât de uimitor, încât am îngheţat pe loc, de parcă aş fi dat cu capul într-un zid. - Stevie Rae! Nu e nevoie să te afli printre vampiri adulţi ca să fii în siguranţă!

— Ăă?

— Asta dovedeşte că te-ai Transformat! Nu mai tuşeşti, nu eşti pe moarte!

— Zoey, deja am trecut prin asta.

— Nuu! Nu la asta mă refer. Am prins-o de braţ, fără să dau importanţă faptului că imediat şi l-a smuls din strânsoarea mea şi s-a dat un pas înapoi. Poţi să trăieşti şi fără vampiri. Numai un vampir adult poate. Deci, e cum am spus eu. Te-ai Transformat, numai că este un alt fel de Transformare!

— Şi asta e bine?

— Îhî!

Nu eram chiar atât de sigură pe cât păream, dar eram hotărâtă să am o atitudine pozitivă faţă de Stevie Rae. În plus, nu arăta prea bine. Cu asta vreau să spun că arăta mai rău decât de obicei.

— Ce ai păţit?

— Am nevoie de sânge! Şi-a trecut o mână tremurândă peste faţa murdară. - Punguţa aia n-a fost suficientă. Ieri nu m-ai lăsat să mă hrănesc, aşa că de ieri n-am mai pus nimic în gură. Şi e foarte rău când nu mă hrănesc. A dat ciudat din cap, de parcă ar fi ascultat un glas purtat de vânt. Le aud sângele şoptind prin vene.

— Ale cui vene? am spus, deopotrivă intrigată şi scârbită.

— A măturat aerul cu braţul, cu un gest sălbatic şi graţios.

— Ale oamenilor care dorm prin preajmă. Vocea îi devenise abia un murmur gutural. Ceva din tonul ei m-a făcut să vreau să mă apropii de ea, deşi ochii i-au scăpărat din nou, roşu aprins, şi mirosea atât de urât, încât îmi venea să vărs. Unul dintre ei este treaz. A arătat spre vila enormă din dreapta noastră. E o fată... o adolescentă... este singură în camera ei...

Glasul lui Stevie Rae era monoton şi ispititor. Inima a început să-mi bată tare în piept.

— De unde ştii? am întrebat în şoaptă.

Şi-a întors privirea pârjolitoare spre mine.

— Ştiu atât de multe lucruri... Ştiu că îţi doreşti să bei sânge. Simt asta. Nu ai de ce să nu te laşi pradă dorinţei. Am putea intra în casă, am putea merge la ea în cameră şi să ne înfruptăm amândouă din ea. Aş împărţi-o cu tine, Zoey.

Preţ de o clipă m-am pierdut în tulburarea care înflăcăra ochii lui Stevie Rae şi în propria mea dorinţă. Nu mai băusem sânge uman de când gustasem din sângele lui Heath, acum mai bine de o lună. Amintirea acelei licori fine îmi stăruia în trup asemenea unui secret amăgitor. Complet hipnotizată, am ascultat-o pe Stevie Rae, care mă prindea ca pe un cocon în păienjenişul ei întunecos, ispititor şi vâscos.

— Îţi arăt eu cum să intri în casă. Simt căile secrete. Ai putea s-o convingi pe fată să mă invite; acum nu mai pot să intru în casa cuiva fără să fiu invitată mai întâi. Dar odată ce intru..., a râs Stevie Rae.

Râsul ei a fost cel care m-a readus la realitate. Înainte, râsul lui Stevie Rae era cel mai frumos din lume. Era vesel, copilăresc şi trăda o dragoste curată de viaţă. Acum, sunetul pe care îl scosese era ecoul strâmb, încărcat de răutate, al veseliei ei apuse.

— Apartamentul se află la două case mai jos. Avem sânge în frigider.

M-am întors şi am luat-o iute în josul străzii.

— Nu este nici cald, nici proaspăt, a comentat ea cu un glas iritat, dar m-a urmat.

— E destul de proaspăt şi ai cuptor cu microunde acolo. Poţi să-i încălzeşti.

N-a mai spus nimic tot drumul, iar în numai câteva minute am ajuns la vilă. Am ocolit până la apartamentul amenajat în

garaj, am deschis uşa de la intrare şi am intrat. Când am ajuns la jumătatea scărilor mi-am dat seama că Stevie Rae nu mai era în urma mea. Am luat-o iute înapoi pe scări până la uşă şi am văzut-o stând afară în întuneric. Nu i se vedea decât roşeaţa ochilor.

— Trebuie să mă inviţi, a spus ea.

— O, scuză-mă. Nu reţinusem ce-mi spusese înainte, iar cuvintele ei dovedeau o dată în plus cât de mult se schimbase, lucru care m-a umplut de uimire. Haide, intră, am spus iute.

Stevie Rae a înaintat şi s-a lovit de o barieră invizibilă. A scos un scâncet care s-a transformat apoi în mârâit. Ochii ei scăpărători s-au înălţat spre mine.

— Cred că planul tău dă greş. Nu pot să intru.

— Credeam că ai spus că trebuie să fii invitată.

— De către cineva care locuieşte în casă, iar tu nu locuieşti aici.

Deasupra mea s-a auzit vocea Afroditei, de o politeţe rece, care mi-a amintit în mod neplăcut de cea a mamei ei.

— Eu locuiesc aici. Intră.

Stevie Rae a trecut pragul fără nici o dificultate.

A început să urce scările şi ajunsese aproape în dreptul meu când cred că a realizat cui îi aparţinea glasul care o invitase înăuntru. Expresia feţei ei a devenit încruntată şi periculoasă.

— M-ai adus în casa ăsteia! mi-a spus Stevie Rae cu privirea aţintită asupra Afroditei.

— Da, şi explicaţia e foarte simplă.

Mi-a trecut prin minte să o prind în cazul în care dădea să ţâşnească afară, dar apoi mi-am amintit ce puternică devenise, aşa că am început să mă concentrez şi m-am întrebat dacă mă puteam folosi de afinitatea mea faţă de vânt pentru a stârni o briză care să trântească uşa înainte ca ea să aibă timp să fugă.

— Cum ai putea oare să-mi explici? Doar ştii că o urăsc pe Afrodita. Apoi m-a privit atent. Adică eu mor şi tu te împrieteneşti cu ea?

Deschisesem gura să o asigur pe Stevie Rae că eu şi Afrodita nu eram tocmai prietene, când, dintr-odată, vocea plină de aroganţă a acesteia din urmă m-a întrerupt:

— Bagă-ţi minţile în cap! Zoey şi cu mine nu suntem prietene. Gaşca ta de tocilari este neprihănită. Singurul motiv

pentru care m-am implicat este acela că Nyx are un simţ al umorului tare ciudat. Aşa că intră odată sau du-te de aici învârtindu-te! D-aia nu mai pot eu...

Vocea ei s-a stins puţin câte puţin, pe măsură ce se afunda în apartament cu paşi apăsaţi.

— Ai încredere în mine? am întrebat-o pe Stevie Rae.

M-a privit îndelung, mi s-a părut mie, şi apoi mi-a răspuns:

— Da.

— Atunci intră.

Am continuat să urc scările, iar ea m-a urmat cu îndărătnicie.

Afrodita zăcea pe canapea şi se prefăcea că se uită la MTV. Când am intrat în cameră a strâmbat din nas şi a spus:

— Ce e duhoarea asta? Miroase de parcă ar fi o mortăciune aici şi... Şi-a înălţat privirea şi a zărit-o pe Stevie Rae. A făcut ochii mari. Nu contează. Baia e acolo, a spus ea şi a arătat spre fundul apartamentului.

I-am dat lui Stevie Rae geanta mea.

— Ţine! Vorbim când ieşi.

— Mai întâi sângele, a spus Stevie Rae.

— Mergi în spate şi-ţi aduc eu o pungă.

Stevie Rae se uita la Afrodita, care căsca ochii la televizor.

— Adu două, aproape a şuierat ea.

Fără să mai scoată un cuvânt, Stevie Rae a ieşit din încăpere. Am urmărit-o pe când se îndepărta pe hol cu un mers ciudat, de fiară.

— Fată! E scârboasă, ameninţătoare şi îmi dă fiori, mi-a şoptit Afrodita. Nu puteai să spui şi tu dinainte?

— Am încercat. Dar credeai că le ştii pe toate, nu mai ţii minte? i-am şoptit şi eu. Apoi m-am dus în grabă în bucătăria mică şi am luat pungile cu sânge. Şi ai mai spus şi că o să fii drăguţă.

Am ciocănit în uşa băii, care era închisă. Stevie Rae n-a răspuns, aşa că am deschis-o încet şi am tras cu ochiul înăuntru. Stătea în picioare în mijlocul băii - care era foarte drăguţă, trebuie să recunosc -, ţinea blugii, tricoul şi cizmele în mână şi se uita fix la ele. Era oarecum cu spatele la mine şi, deşi nu eram sigură, am avut totuşi impresia că plângea.

— Ţi-am adus sângele, am spus uşurel.

Stevie Rae s-a scuturat, şi-a trecut mâna peste faţă şi apoi

a aruncat hainele şi cizmele pe blatul de marmură din baie, lângă chiuvetă. A întins mâna să ia pungile. I le-am dat împreună cu nişte foarfece pe care le luasem din bucătărie.

— E ceva ce nu găseşti, ca să te ajut eu? am întrebat-o.

Stevie Rae a clătinat din cap. Fără să mă privească, a spus:

— Mai stai pe aici pentru că eşti curioasă să vezi cum arăt goală sau pentru că vrei şi tu să guşti din sânge?

— Nici una, nici alta. Mi-am stăpânit vocea, ca să sune normal, refuzând să mă enervez pe ea într-un moment în care era evident că încerca să mă provoace. Mă găseşti în sufragerie. Poţi să laşi hainele alea vechi pe hol, o să le arunc eu.

Am închis cu hotărâre uşa în urma mea.

Când m-am întors, Afrodita clătină din cap.

— Tu crezi că poţi să vindeci aşa ceva?

— Vorbeşte mai încet! i-am şoptit. Apoi m-am prăbuşit la capătul celălalt al canapelei. - Şi nu, nu cred că pot s-o vindec eu singură, ci numai cu ajutorul tău şi al lui Nyx.

Afrodita s-a cutremurat.

— Miroase şi arată îngrozitor.

— Ştiu asta la fel de bine ca şi ea.

— Doamne, ce stresantă eşti, ziceam şi eu aşa.

— Poţi să zici ce vrei, dar nu de faţă cu Stevie Rae.

— Îţi spun ca să ştii că fata asta nu mi se pare deloc inofensivă, a continuat Afrodita şi a ridicat mâna de parcă ar fi făcut un jurământ. Aş descri-o în trei cuvinte: bombă cu ceas. Cred că ar băga în sperieţi până şi gaşca ta de tocilari.

— N-ai vrea să încetezi să le mai zici aşa? am întrebat-o eu iritată.

Doamne, eram frântă de oboseală.

— Voi sunteţi ăia care petreceţi geekenduri, a spus ea.

— Ăă?

Habar n-aveam despre ce vorbeşte.

— Mă refer la weekendurile în care vă strângeţi toată gaşca şi vă uitaţi nonstop la Războiul Stelelor şi la Stăpânul Inelelor.

— Aşa, şi?

Afrodita şi-a dat ochii peste cap cu un aer patetic.

— Faptul că nu înţelegi cât este de tipic pentru ciudăţei dovedeşte că am dreptate. Sunteţi, fără cel mai mic dubiu, o

gaşcă de tocilari.

Am auzit uşa de la baie deschizându-se şi apoi închizându-se, aşa că nu m-am deranjat să-i spun Afroditei că aşa e, îmi dau foarte bine seama că trebuie să fii un pic ciudăţei ca să te uiţi la astfel de filme, dar că în acelaşi timp este distractiv, mai ales când „ciudăţeşti“ alături de toţi prietenii tăi, mănânci floricele şi discuţi despre cât de meseriaşi sunt Anakin şi Aragom. (Mie îmi cam place şi Legolas, dar gemenele spun că e mult prea gay pentru gustul lor. Cum era de aşteptat, Damien îl adoră.)

Am înşfăcat o pungă de gunoi de sub chiuveta din bucătărie şi am înghesuit în ea hainele scârboase ale lui Stevie Rae, apoi am legat-o la gură, am deschis uşa apartamentului şi am aruncat-o jos pe scări.

— E vomitivă, a spus Afrodita.

M-am trântit pe canapea, am ignorat-o şi am început să casc ochii la televizor, fără să văd nimic de fapt.

— Noi chiar nu vorbim despre chestia aia? a spus Afrodita şi a dat din cap spre baie.

— Stevie Rae nu e o chestie, ci o fată.

— De mirosit, miroase ca o chestie.

— Şi, ca să-ţi răspund la întrebare, nu vorbim până nu vine şi ea aici, am spus cu eu fermitate.

Capitolul 13

Refuzând s-o bârfesc pe Stevie Rae cu Afrodita, mi-am reluat holbatul la televizor, dar după ceva timp n-am mai avut astâmpăr, aşa că m-am ridicat şi am trecut pe la fiecare fereastră în parte, am coborât jaluzelele şi am tras draperiile. Nu mi-a luat prea mult, aşa că m-am dus apoi la bucătărie şi m-am apucat să scotocesc prin dulapuri. Observasem în frigider un pachet cu şase sticle de apă minerală Perrier, câteva sticle de vin alb şi câteva bucăţi de brânză din aia scumpă, din import, care miroase a picioare nespălate. În congelator erau şi câteva pachete de carne ambalată în hârtie de la măcelărie, peşte şi cuburi de gheaţă, dar atâta tot. În dulapuri am găsit o grămadă de chestii, dar erau mâncăruri de bogătani. Ştiţi la ce mă refer, la conserve de peşte din alea din import, în care peştele e cu tot cu cap, stridii afumate (îhh!), alt soi de carne ciudată, murături

şi nişte cutii lungi cu ceva pe care scria „biscuiţi dietetici". Nu găseai şi tu nici o cutie de cola mai de Doamne-ajută!

— Va trebui să mergem la supermarket, am spus.

— Dacă reuşeşti s-o ţii pe Mută-nasu' în dormitor, poţi să intri în contul online al părinţilor mei de la magazinul Petty's Foods. Alege ce vrei, îţi livrează ei cumpărăturile şi plătesc ai mei.

— Şi nu turbează când văd factura?

— Nici n-or să observe, a spus ea. Plăteşte banca direct. Nu e mare brânză.

— Serios? Eram uimită să aflu că există oameni care chiar trăiesc în felul ăsta. Voi chiar sunteţi bogaţi!

Afrodita a înălţat din umeri.

— Mda, mă rog.

— Stevie Rae şi-a dres glasul, ceea ce ne-a făcut pe mine şi pe Afrodita să tresărim. Când am văzut-o, mi s-a strâns inima. Părul ei blond şi scurt era ud şi cârlionţii bine cunoscuţi îi atârnau de jur împrejurul feţei. Ochii îi erau în continuare injectaţi şi avea faţa palidă şi suptă, dar măcar era curată. Hainele îi veneau largi, dar semăna din nou cu Stevie Rae.

— Bună, i-am spus cu blândeţe. Te simţi mai bine?

Părea stânjenită, dar a încuviinţat din cap.

— Miroşi mai bine, a spus Afrodita.

Am fulgerat-o cu privirea.

— Ce e? I-am spus ceva drăguţ.

Am oftat şi i-am aruncat o privire încărcată de reproş.

— Bun, acum ce-ar fi să plănuim ce avem de făcut?

Formulasem o întrebare retorică, dar Afrodita a răspuns imediat.

— Ce ar trebui să plănuim? Eu ştiu că Stevie Rae are... ăă... probleme rar întâlnite, dar nu ştiu ce crezi că se poate face în privinţa asta. E moartă. Sau, mai bine zis, zombi. I-a aruncat o privire lui Stevie Rae. Nu vreau să fiu răutăcioasă, dar...

— Nu e nici o răutate în asta, e adevărul, a întrerupt-o Stevie Rae. Aşa că nu te preface că acum îţi pasă cum mă simt eu mai mult decât înainte să mor.

— Încercam să fiu drăguţă, a izbucnit Afrodita deloc drăguţă.

— Mai străduieşte-te, i-am spus, apoi am continuat: Stai jos, Stevie Rae.

S-a aşezat pe scaunul pufos de piele de lângă canapea. Am trecut peste durerea de cap care mă încerca şi m-am aşezat pe canapea.

— Bun, uitaţi ce ştiu eu, am spus şi am enumerat pe degete: în primul rând, Stevie Rae nu mai e obligată să trăiască în preajma vampirilor adulţi, asta înseamnă că a suferit o Transformare. - Afrodita a dat să deschidă gura, dar am continuat în grabă. - În al doilea rând, trebuie să bea sânge chiar mai des decât vampirii adulţi normali. Mi-am mutat privirea de la Stevie Rae la Afrodita. Ştie vreuna dintre voi dacă vampirii adulţi o iau razna când nu beau sânge în mod regulat?

— La cursul avansat de sociologie vampirească am învăţat că adulţii trebuie să bea sânge în mod regulat ca să fie sănătoşi. Şi mă refer şi la trup, şi la minte. Afrodita a ridicat din umeri. Neferet predă cursul ăsta şi n-a spus niciodată că vampirii ar lua-o razna dacă nu beau. Dar poate că ăsta e unul dintre lucrurile pe care ni le spun abia după ce ne Transformăm.

— Eu, una, n-am ştiut nimic despre asta înainte să mor, a spus Stevie Rae.

— Poate să fie sânge de la orice mamifer sau trebuie să fie doar sânge uman?

— Sânge uman.

O întrebasem pe Stevie Rae, dar mi-au răspuns amândouă în acelaşi timp.

— Bun, în afară de faptul că trebuie să bea sânge şi că nu e obligatoriu să fie în preajma vampirilor adulţi, Stevie Rae nu poate intra neinvitată în casa cuiva.

— Decât dacă o invită cineva care locuieşte acolo, a adăugat Stevie Rae. Dar asta nu e chiar aşa o problemă.

— Ce vrei să spui? am întrebat-o.

Stevie Rae şi-a întors ochii injectaţi spre mine.

— Pot să-i determin pe oameni să facă lucruri pe care nu vor să le facă.

Cu un oarecare efort am reuşit să nu mă înfior.

— Nu e nimic şocant în asta, a spus Afrodita. O mulţime de vampiri adulţi au o personalitate atât de puternică, încât pot fi foarte convingători cu oamenii. Ăsta e unul dintre motivele pentru care oamenii sunt atât de speriaţi de noi. Tu ar trebui să ştii asta, Zoey.

— Ăă?

Afrodita a ridicat din sprâncene.

— Tu l-ai Impregnat pe prietenul tău din specia umană. Cât de greu ţi-a fost să-l convingi să te lase să sugi un pic? A făcut o pauză şi a zâmbit răutăcios. De sânge, vreau să zic.

Am trecut peste faptul că fusese iar o scârbă.

— Bun, ăsta este un alt lucru pe care Stevie Rae îl are în comun cu vampirii Transformaţi. Dar vampirii nu au nevoie de invitaţie să intre în casa cuiva, nu?

— N-am auzit niciodată de aşa ceva, a spus Afrodita.

— E din cauză că nu am suflet, a rostit Stevie Rae cu o voce complet lipsită de simţire.

— Ba ai suflet, am spus pe negândite.

— Te înşeli. Am murit, iar Neferet a găsit o cale prin care să-mi recupereze corpul, dar nu şi umanitatea. Sufletul meu este încă mort.

Nici măcar nu suportam să mă gândesc că ce spune ea ar putea fi posibil şi mă pregăteam să o contrazic, dar Afrodita mi-a luat-o înainte.

— E posibil. Ăsta e motivul pentru care nu poţi intra în casa unui om în viaţă fără să fii invitată. Poate că tot din cauza asta iei şi foc dacă ieşi la soare. Neavând suflet, nu poţi ieşi la lumină.

— De unde ştii asta? a întrebat Stevie Rae.

— Eu sunt aia cu viziunile, ai uitat?

— Credeam că Nyx te-a abandonat şi ţi-a luat şi capacitatea de a avea viziuni, i-a spus Stevie Rae cu cruzime.

— Asta vrea Neferet să creadă lumea, pentru că Afrodita a avut viziuni şi cu ea... şi cu tine, am accentuat eu. Dar Nyx nu a abandonat-o, cum nu te-a abandonat nici pe tine.

— Şi tu de ce o ajuţi pe Zoey? a întrebat-o brusc Stevie Rae pe Afrodita. Şi nu-mi spune iar porcăria aia cu simţul umorului al lui Nyx. Care e adevăratul motiv?

— Nu te priveşte pe tine de ce o ajut, a spus Afrodita printre dinţi.

Stevie Rae a sărit în picioare şi a traversat camera cu o asemenea viteză, încât i-am văzut mişcările ca prin ceaţă, într-o clipită şi-a înfipt mâinile în gâtul Afroditei şi şi-a apropiat faţa de a ei.

— Te înşeli, chiar mă priveşte, pentru că sunt aici şi tu m-ai invitat, îţi aminteşti?

— Stevie Rae, dă-i drumul.

Mi-am păstrat calmul din voce, dar inima îmi bătea nebuneşte. Stevie Rae părea periculoasă şi nebună de-a dreptul.

— Niciodată n-am plăcut-o, Zoey. Ştii prea bine. Ţi-am zis de o mie de ori că e o nenorocită şi că ar trebui să te fereşti de ea. Nu văd de ce nu i-aş suci gâtul ca la găină.

Începeam să-mi fac griji, pentru că Afroditei i se bulbucau ochii şi se înroşea la faţă. Încerca să scape din mâinile lui Stevie Rae, dar era ca un copil care încearcă să se elibereze din strânsoarea unui adult rău. „Ajută-mă să ajung la Stevie Rae“, m-am rugat eu în gând la zeiţă şi am început să mă concentrez, ca să pot atrage puterea elementelor. Apoi am auzit în minte şoapte pe care le-am repetat iute.

— N-ar trebui să-i suceşti gâtul ca la găină pentru că nu eşti un monstru.

Nu i-a dat drumul Afroditei, dar a întors capul spre mine.

— De unde ştii?

Am răspuns fără să şovăi.

— Pentru că eu cred în zeiţa noastră şi cred în partea aceea din tine care este încă cea mai bună prietenă a mea.

Stevie Rae i-a dat drumul Afroditei, care a început să tuşească şi să-şi frece gâtul.

— Spune-i că-ţi pare rău, i-am cerut lui Stevie Rae. Ochii ei injectaţi m-au străfulgerat, dar mi-am înălţat capul şi am privit-o şi eu drept în faţă. Spune-i Afroditei că-ţi pare rău, am repetat.

— Nu-mi pare rău, a spus Stevie Rae îndreptându-se din nou spre scaun, dar cu o viteză normală de data asta.

— Nyx i-a dat Afroditei afinitatea faţă de pământ, am spus brusc. Stevie Rae a tresărit de parcă i-aş fi dat o palmă. Aşa că, dacă o ataci pe ea, o ataci de fapt pe Nyx.

— Nyx o lasă să-mi ia locul!

— Ba nu, Nyx îi dă puterea să te ajute. Nu pot să găsesc singură o soluţie, Stevie Rae. Nu le pot spune niciunuia dintre prietenii noştri, pentru că astfel Neferet o să afle imediat tot ce ştiu ei şi, deşi nu am prea multe certitudini, ştiu sigur că Neferet a luat-o pe căi greşite. Aşa că se poate spune că ne confruntăm cu o Mare Preoteasă malefică. Afrodita este singura novice în afară de mine căreia Neferet nu-i poate citi gândurile. Avem nevoie de ajutorul ei.

— Stevie Rae a mijit ochii la Afrodita, care tot îşi mai freca

gâtul şi îşi trăgea sufletul.

— Eu tot vreau să aflu de ce s-ar deranja ea să ne ajute. Niciodată nu i-a plăcut niciuna dintre noi. Este o mincinoasă, o manipulatoare şi o mare scârbă.

— Din căinţă, a reuşit Afrodita să îngaime.

— Ce? a spus Stevie Rae.

Afrodita a străfulgerat-o cu privirea. Avea vocea răguşită, dar era evident că îşi recăpăta suflul şi că trecuse de la teamă la iritare.

— Care-i problema? E un cuvânt prea complicat pentru tine? C-Ă-I-N-Ţ-Ă, a spus ea pe litere. Înseamnă că trebuie să-mi răscumpăr greşelile din trecut. Multele greşeli, de fapt. Aşa că trebuie să procedez altfel decât în trecut, adică să mă supun voinţei lui Nyx. A făcut o pauză şi şi-a dres glasul cu o grimasă de durere. Nici mie nu-mi place. Şi apropo, încă duhneşti, iar hainele tale nasoale de ţărancă sunt stupide.

— Afrodita ţi-a răspuns la întrebare, i-am spus lui Stevie Rae. Ar fi putut să fie mai drăguţă, dar tocmai ai încercat s-o strângi de gât. Acum cere-ţi scuze.

Am privit-o fix pe Stevie Rae în timp ce în gând am invocat energia spiritului. Am văzut-o tresărind şi în sfârşit şi-a plecat privirea.

— Îmi pare rău, a mormăit ea.

— N-am auzit-o, a spus Afrodita.

— Vă purtaţi amândouă ca nişte copii! E prea mult pentru mine! am izbucnit. Stevie Rae, cere-ţi scuze ca un om normal, nu ca un copil răzgâiat.

— Îmi pare rău, a zis din nou Stevie Rae, privind-o încruntată pe Afrodita.

— Bun, uitaţi cum stă treaba, am spus eu. Trebuie să încetăm toate trei ostilităţile. Nu vreau să-mi fie teamă că, dacă întorc capul, o să încercaţi să vă omorâţi una pe cealaltă.

— Pe mine nu ar avea cum să mă omoare, a spus Stevie Rae ţuguindu-şi total neatractiv buzele.

— Asta pentru că eşti deja moartă sau pentru că nu vreau eu să mă apropii prea mult de hoitul tău ca să te iau la şuturi? a răspuns Afrodita cu o voce scârbos de mieroasă.

— La asta mă refer! am strigat. Încetaţi! Dacă nu putem să ne înţelegem, cum naiba credeţi că o să găsim o cale prin care să o înfruntăm pe Neferet şi să desfacem ce i s-a întâmplat

lui Stevie Rae?

— Trebuie să o înfruntăm pe Neferet? a întrebat Afrodita.

— De ce trebuie să o înfruntăm? s-a auzit şi Stevie Rae.

— Pentru că nenorocita aia e de-a dreptul diabolică, futu-i! am strigat.

— Ai spus „futu-i“, a remarcat Stevie Rae.

— Da, şi nu te-a lovit niciun fulger, nu te-ai topit sau mai ştiu eu ce altă aiureală de genul ăsta, m-a ironizat Afrodita veselită.

— Nici măcar n-a părut normal să-ţi iasă ţie aşa ceva pe gură, Z, a spus Stevie Rae.

Nu m-am putut abţine să nu-i zâmbesc. Dintr-odată semăna aşa de tare cu cea pe care o ştiam eu, încât m-a umplut de speranţă. Încă mai era acolo, înăuntru. Dar trebuia să găsesc o cale prin care s-o pun în legătură cu...

— Gata! am sărit entuziasmată.

— Te-ai luat de înjurat? Nu-mi vine să cred, Z. Tu nu erai aşa, a insistat Stevie Rae.

— Cred că ai avut dreptate când ai spus că nu mai ai suflet, Stevie Rae. Sau cel puţin o parte din el.

— Vorbeşti de parcă ar fi un lucru bun. Nu te înţeleg, a spus Afrodita.

— Nu pot să sufăr să fiu de acord cu ea, dar aşa e, de ce e un lucru bun că nu mai am eu suflet? m-a întrebat Stevie Rae.

— Pentru că aşa putem să te vindecăm! Mi-au aruncat priviri goale şi nătânge, iar eu mi-am dat ochii peste cap. Trebuie doar să vedem cum să-ţi redăm sufletul dintr-o bucată şi atunci ai să fii întreagă. E posibil să nu mai fii ca înainte. Evident, ai trecut printr-o Transformare care nu este tocmai normală.

— Evident, a mormăit Afrodita.

— Însă dacă îţi vindecăm sufletul, îţi recapeţi umanitatea, îţi revii la normal. Şi ăsta e lucrul cel mai important. Celelalte - am făcut un gest vag spre ea -, ştii tu, ochii ciudaţi, nevoia de a bea sânge că altfel o iei razna, toate astea se rezolvă dacă redevii tu.

— Asistăm oare la o nouă prelegere de rahat pe tema „sufletul contează mai mult decât aspectul exterior”?

— Da şi, Afrodita, mă calci pe nervi în ultimul hal cu atitudinea ta negativă, i-am replicat.

— Cred că ai nevoie şi de un pesimist în gaşca ta, a zis ea cu un aer mohorât.

— Tu nu eşti din gaşca ei, a strigat Stevie Rae.

— Nici tu nu eşti în momentul de faţă, Mută-nasu', nu s-a lăsat Afrodita mai prejos.

— Cotoroanţă urâcioasă! Să nu te prind...

— De-ajuns!

Am întins mâinile înainte spre amândouă, timp în care m-am concentrat asupra faptului că amândouă trebuiau ciufulite un pic. Vântul mi-a dat ascultare şi o vijelie uşoară s-a stârnit în jurul lor şi le-a aşezat înapoi cu forţa.

— Gata, poţi să te opreşti, am spus iute. Vântul s-a domolit imediat. Hm, scuze. Mi-am ieşit din fire.

Afrodita şi-a trecut imediat mâinile prin părul răvăşit.

— Te-ai ţăcănit, Dumnezeule! a bombănit.

Realizasem şi eu că era posibil să aibă dreptate, dar nu voiam s-o recunosc. M-am uitat la ceas şi am constatat cu uimire că era ora şapte. Mi-am dat seama că eram obosită.

— Ştiţi ce?! Suntem toate obosite. Haideţi să mergem la culcare şi să ne întâlnim din nou aici după Ritualul Lunii Pline. Am să mă mai interesez, să văd dacă găsesc ceva despre sufletele dispărute sau frânte şi cum se pot repara.

Acum cel puţin aveam pe ce mă concentra, în loc să umblu aiurea prin bibliotecă. Mai exact, dacă nu mă giugiuleam cu Loren. La naiba! Uitasem de el.

— Cred că tocmai ne-ai expus un plan. Eu sunt gata de plecare, a spus Afrodita şi s-a ridicat. Părinţii mei lipsesc timp de trei săptămâni, aşa că n-ai de ce să-ţi faci griji că s-ar putea întoarce acasă. De două ori pe săptămână vin nişte îngrijitori, dar vin în timpul zilei, iar tu, a, să nu uit, dacă ieşi ziua din casă iei foc, aşa că nu cred să fie vreo problemă că ar putea să te vadă ei pe tine. O dată pe săptămână, de obicei vine cineva să ne facă curăţenie cât sunt ai mei plecaţi, ca să arate totul lună în casă, dar aici ajunge numai când e bunica la noi în vizită, aşa că nici asta nu e o problemă.

— Mamă! E putred de bogată! mi-a spus Stevie Rae.

— Aşa se pare, i-am răspuns eu.

— Ai televiziune prin cablu? a întrebat-o Stevie Rae pe Afrodita.

— Normal, i-a răspuns ea.

— Meseriaş, a spus Stevie Rae, părând mai veselă decât fusese vreodată de când murise.

— Bun, atunci hai să mergem, am decis eu şi m-am dus spre uşă, lângă Afrodita. A, Stevie Rae, ţi-am luat un telefon mobil cu cartelă. E în geantă. Dacă ai nevoie de ceva, mă suni pe mobil. N-am să uit să-i iau la mine şi să-l şi pornesc.

Am făcut o pauză. Mi-era ciudat de aiurea s-o las singură.

— Hai, fugi, ne vedem mai încolo, a încheiat Stevie Rae. Nu-ţi face griji în privinţa mea. Sunt deja moartă. Ce mi se mai poate întâmpla?

— Aici are dreptate, a zis Afrodita.

— Bine, hai. Ne vedem curând, am spus şi eu în cele din urmă.

N-am vrut să recunosc că are dreptate pentru că ar fi părut că o caut cu lumânarea. Era zombi, un lucru destul de naşpa. Dar mai erau şi alte lucruri care puteau merge aiurea. Gândul ăsta mi-a dat fiori pe şira spinării, dar, din nefericire, nu l-am băgat în seamă şi m-am îndreptat cu poticneli spre viitor. Nici nu bănuiam în ce grozăvie mă avântam orbeşte.

Capitolul 14

— Lasă-mă înapoi lângă zid, la uşa secretă. Încă mai cred că e o idee proastă ca lumea să ne vadă umblând împreună, a spus Afrodita.

Am cotit la dreapta pe strada Peoria şi am luat-o înapoi spre şcoală.

— Mă mir că-ţi pasă aşa de mult de ceea ce cred oamenii.

— Nu-mi pasă. Îmi pasă de ceea ce poate să afle Neferet. Dacă o să creadă că suntem prietene sau măcar că nu ne duşmănim, o să-şi dea seama că am făcut schimb de informaţii despre ea.

— Iar ăsta ar fi într-adevăr un lucru foarte rău, am încheiat eu în locul ei.

— Absolut, a mai zis Afrodita.

— Dar din când în când tot o să ne vadă împreună, pentru că o să invoci pământul în cercurile pe care le formez.

Afrodita mi-a aruncat o privire uimită.

— Ba nu.

— Afrodita, Nyx ţi-a dat afinitatea faţă de pământ. Locul tău este în cerc. Asta dacă nu cumva vrei să nesocoteşti voinţa lui Nyx.

Nu am adăugat şi cuvântul „iar“, dar acesta a părut să plutească în aerul din jurul nostru.

— Am spus deja că am să fac ce vrea Nyx, a zis ea printre dinţi.

— Ceea ce presupune că o să participi la Ritualul Lunii Pline din seara asta, am continuat eu.

— O să fie un pic complicat, dat fiind că nu mai sunt membră a Fiicelor întunericului.

Rahat! Uitasem de asta!

— Păi, atunci o să trebuiască să te alături din nou Fiicelor Întunericului. A dat să spună ceva, dar am ridicat vocea ca s-o acopăr şi am continuat să vorbesc. Ceea ce presupune să juri că o să te supui noilor reguli.

— Jenante, a mormăit ea.

— Iar ai atitudinea aia, am remarcat eu. O să juri?

Am văzut-o muşcându-şi buzele. Am aşteptat în tăcere şi am continuat să conduc. Era un lucru pe care Afrodita trebuia să-i hotărască singură. Spusese că se căia pentru tâmpeniile pe care le făcuse şi că voia să se supună voinţei zeiţei. Dar nu e acelaşi lucru să vrei şi să şi faci efectiv. Afrodita fusese rea şi egoistă o grămadă de vreme. Din când în când vedeam o uşoară schimbare, dar în general era fata pe care gemenele o numeau „cotoroanţa infernală”.

— Mda, mă rog.

— Poftim?

— Am spus mda. O să jur să respect noile tale reguli de toată jena.

— Afrodita, să juri presupune că nu crezi că regulile sunt de toată jena.

— Pardon, nimic din jurământ nu spune că nu pot să cred că sunt de toată jena. Trebuie doar să spun că am să fiu cinstită cu aerul, credincioasă focului, înţeleaptă cu apa, înţelegătoare cu pământul şi sinceră cu spiritul. Şi acum îţi spun pe bune că eu cred că noile tale reguli sunt de toată jena.

— Dacă tu asta crezi, atunci de ce le-ai învăţat pe de rost?

— Cunoaşte-ţi duşmanul, a citat ea.

— Cine a spus asta?

A ridicat din umeri.

— Unul de mai de mult, că ăia vorbeau în dictoane.

Mi-am zis că are numai rahat în cap, dar nu voiam să spun nimic cu voce tare, mai ales că făcuse băşcălie de mine că ziceam „rahat” în loc de cuvântul ăla urât care începe cu „c“.

— Gata, am ajuns.

Am oprit pe marginea drumului. Din fericire, norii care se strânseseră noaptea târziu se înmulţiseră, iar dimineaţa era întunecoasă şi posomorâtă. Afrodita nu trebuia decât să traverseze porţiunea aia mică acoperită cu iarbă dintre drum şi zidul care împrejmuia şcoala, să intre pe uşa secretă şi apoi s-o ia pe porţiunea scurtă de trotuar până la dormitoare. Cum ar spune gemenele, o nimica toată. Am privit spre cer cu ochii mijiţi, meditând dacă ar trebui să încerc să-i cer vântului să sufle mai mulţi nori, ca să fie şi mai întuneric, dar o privire spre faţa posacă a Afroditei m-a convins că se descurcă ea cu lumina soarelui.

— Deci, vii deseară la ritual, nu? i-am reamintit eu, întrebându-mă de ce nu cobora odată din maşină.

— Mda, o să vin.

Părea să fie cu gândul aiurea. Mă rog. În anumite momente fata asta părea de-a dreptul ciudată.

— Bine, pa, am încheiat eu.

— Mda, pa, a mormăit ea, a deschis în sfârşit portiera şi a ieşit.

Dar înainte s-o închidă, s-a aplecat şi mi-a zis:

— Simt ceva ciudat. Tu nu simţi?

M-am gândit un pic la asta.

— Habar n-am. Eu mă simt neliniştită şi stresată, dar poate să fie din cauză că cea mai bună prietenă a mea e moartă, adică zombi. Apoi am privit-o mai atent. Eşti pe cale să ai o viziune?

— Nu ştiu. Nu îmi dau niciodată seama când o să am o viziune. Uneori am unele presentimente, dar cu toate astea nu urmează neapărat o viziune de-adevăratelea.

Părea foarte palidă şi chiar puţin năduşită, lucru total neobişnuit la Afrodita.

— Poate că ar trebui să intri din nou în maşină. Oricum nu e nimeni treaz, să ne vadă intrând împreună.

Afrodita era o mare pacoste, dar văzusem cu ochii mei ce

aer neajutorat şi bolnăvicios căpăta atunci când avea o viziune şi chiar nu-mi plăcea gândul că ar putea avea una la lumina zilei, de una singură.

S-a scuturat, amintindu-mi de o pisică pe care a prins-o ploaia.

— N-am nimic. Probabil că imaginaţia îmi joacă feste. Ne vedem diseară.

Am privit-o îndreptându-se în grabă spre zidul gros de piatră şi cărămidă care împrejmuia şcoala. De-a lungul lui se înşiruiau stejari uriaşi, seculari, care îl cufundau în întuneric, dar părea dintr-odată neobişnuit de sinistru. Dumnezeule, acum cui îi juca imaginaţia feste? Ţineam mâna pe schimbătorul de viteze şi tocmai băgăm în viteză întâi, să pornesc, când am auzit-o pe Afrodita ţipând.

Uneori nici nu apuc să gândesc. Corpul meu preia iniţiativa şi acţionează. Iar acum era una din acele situaţii. Ieşisem din maşină şi alergam spre Afrodita chiar înainte să mă gândesc la asta. Când am ajuns la ea, am realizat două lucruri deodată. Primul, simţeam un miros superb, cunoscut, dar parcă altfel. Indiferent ce era, mirosul pusese stăpânire pe împrejurimi ca o ceaţă delicioasă şi am tras adânc aer în piept. Al doilea lucru era că Afrodita, aplecată de mijloc, vomita şi sufletul din ea şi plângea în acelaşi timp, lucru nu prea plăcut de privit sau de făcut. Eram prea preocupată să o privesc pe ea şi să încerc să înţeleg ce se întâmplă şi în acelaşi timp prea distrasă de mirosul ademenitor ca să-mi dau seama. Asta la început.

— Zoey! a scâncit Afrodita printre icnete. Du-te după cineva, repede!

— Ce e? Ai o viziune? Ce se întâmplă?

Am prins-o de umeri şi am încercat s-o calmez, timp în care ea continua să vomite.

— Nu! în spatele meu! Pe zid... A icnit, dar nu mai avea ce vomita. E îngrozitor!

Fără voia mea, privirea mi s-a înălţat instantaneu, în spatele ei, pe zidul întunecat al şcolii.

Era cel mai cumplit lucru pe care îl văzusem vreodată. La început nici nu am realizat ce văd. Mai târziu m-am gândit că trebuie să se fi declanşat automat vreun mecanism de apărare. Din nefericire, nu a durat mult. Am clipit şi mi-am încordat privirea în întuneric. Era ceva care părea lunecos, ud şi...

Atunci mi-am dat seama ce era cu mirosul acela dulce şi ademenitor. M-am străduit să nu cad în genunchi şi să nu vomit şi eu lângă Afrodita. Era miros de sânge. Nu sânge obişnuit, uman, delicios. Mirosul acesta provenea de la un vampir în toată firea care pierduse o cantitate letală de sânge.

Corpul ei era ţintuit în mod cutremurător de o cruce improvizată de lemn, care era sprijinită de zid. Nu-i bătuseră în cuie doar încheieturile şi gleznele, ci îi mai înfipseseră şi un ţăruş gros în inimă. Pe piept avea un soi de hârtie prinsă cu ţăruşul acela înfiorător. Vedeam că era scris ceva pe ea, dar nu reuşeam să mă concentrez suficient încât să pot citi ce anume scria.

îi tăiaseră şi capul. Capul profesoarei Noian. Ştiam că era ea pentru că îi înfipseseră capul într-un par, lângă corp. O pală de vânt îi răscolea uşor părul lung şi negru, cu o graţie dezgustătoare. Avea gura deschisă, crispată, dar ochii îi erau închişi.

Am prins-o pe Afrodita de cot şi am ridicat-o în picioare.

— Haide! Trebuie să mergem după ajutoare.

Am mers împleticindu-ne, sprijinite una de cealaltă, până la maşină. Nu ştiu cum am reuşit să pornesc broscuţa şi să mă îndepărtez de bordură.

— Cred... că mi se face iar rău.

Afroditei îi clănţăneau aşa de tare dinţi, încât abia mai putea vorbi.

— Ba nu! Nu puteam să cred ce calmă fusesem. Respiră adânc. Concentrează-te. Ia energie de la pământ! Mi-am dat seama că făceam automat ce îi spuneam ei să facă, numai că eu luam energie de la toate cele cinci elemente. Te simţi bine, i-am spus şi am canalizat energia de la vânt, foc, apă, pământ şi spirit pentru a reprima criza de isterie şi de groază căreia îmi venea să mă las pradă. Ne simţim bine!

— Ne simţim bine... ne simţim bine..., repeta Afrodita întruna.

Tremura atât de tare, încât am întins instantaneu mâna şi am înşfăcat hanoracul pe care îl ţineam pe bancheta din spate.

— Pune-l pe tine. Aproape am ajuns.

— Dar sunt plecaţi cu toţii. Cui o să-i spunem?

— Nu sunt plecaţi cu toţii. Mi-am scotocit prin minte. Lenobia nu-şi lasă niciodată caii prea mult timp. Probabil că s-a

întors deja. - Apoi m-am agăţat de un licăr de speranţă nedesluşită, dar ispititoare. - Şi l-am văzut pe Loren Blake ieri. El ştie cu siguranţă ce e de făcut.

— Bine... bine..., a şoptit Afrodita.

— Ascultă-mă, Afrodita, i-am spus cu seriozitate. Ea şi-a întors spre mine ochii măriţi şi stăpâniţi de groază. Or să vrea să ştie de ce eram împreună şi mai ales de ce te lăsam lângă zid ca să te poţi furişa înapoi.

— Şi ce spunem?

— Spunem că nu am fost cu tine şi că nu te lăsam acolo. Eu am fost în vizita la bunica, iar tu... - am făcut o pauză, încercând să-mi forţez mintea amorţită să gândească. Tu ai fost acasă. Te-am văzut când te întorceai la şcoală şi te-am luat cu maşina. Când am trecut pe lângă zid, ai simţit că ceva nu era în ordine şi ne-am oprit să ne uităm. Aşa am dat peste ea.

— Bine. Bine. Asta pot să spun.

— O să ţii minte?

A inspirat adânc şi anevoie.

— O să ţin minte.

Nu m-am mai deranjat să parchez unde trebuie. Am oprit maşina cu scârţâit de roţi cât mai aproape posibil de aripa din clădirea principală în care se aflau dormitoarele profesorilor invitaţi. Am întârziat numai cât să o prind din nou pe Afrodita de mână şi împreună am luat-o la fugă pe trotuar până la uşile vechi de la intrare, asemănătoare porţilor unui castel.

Am mulţumit în gând zeiţei pentru politica şcolii care nu prevedea încuierea uşilor, am împins uşa cu forţă şi m-am năpustit înăuntru chiar înaintea Afroditei.

Am dat nas în nas cu Neferet.

— Neferet! Vino repede! Te rog, e îngrozitor! am hohotit eu şi m-am aruncat în braţele ei. Nu mă puteam abţine. Ştiam că făcuse lucruri îngrozitoare, dar, până acum o lună, Neferet îmi fusese ca o mamă. Nu, de fapt devenise mama pe care mi-aş fi dorit să o am şi, în panica ce mă cuprinsese, un sentiment incredibil de uşurare m-a invadat la vederea ei.

— Zoey? Afrodita?

Afrodita se prăbuşise lângă peretele din apropierea noastră şi o auzeam plângând întretăiat, în hohote. Mi-am dat seama că începusem să tremur atât de tare, încât, dacă Neferet nu m-ar fi cuprins cu braţele ei puternice, cred că n-aş fi fost în

stare să rămân în picioare. Marea Preotească mă ţinea cu blândeţe, dar şi cu fermitate la distanţă de ea, ca să mă poată privi în faţă.

— Spune-mi, Zoey. Ce s-a întâmplat?

Tremuratul mi s-a înteţit. Mi-am plecat capul, am scrâşnit din dinţi şi am încercat din nou să mă stăpânesc şi să-mi iau suficientă energie de la elemente încât să pot vorbi.

— Am auzit ceva şi... - Am recunoscut pe hol glasul puternic şi limpede al profesoarei noastre de echitaţie, care se apropia de noi cu paşi hotărâţi. - Pentru numele zeiţei! - Cu coada ochiului am văzut-o alergând către Afrodita şi încercând s-o susţină.

— Neferet? Ce s-a întâmplat?

Mi-am înălţat brusc capul când am auzit glasul familiar şi l-am văzut pe Loren, cu părul răvăşit de parcă acum s-ar fi trezit din somn, venind pe scările care dădeau spre apartamentul său şi trăgând pe el un tricou vechi cu Casa Nopţii. Ne-am privit în ochi unul pe celălalt şi, nu ştiu cum, am reuşit să găsesc forţa de a vorbi.

— Profesoara Noian - am spus eu şi m-am mirat cât de clară şi de puternică îmi fusese vocea, în timp ce trupul meu parcă se spărgea în mii de bucăţi. Este lângă uşa secretă din zidul estic. A fost ucisă.

Capitolul 15

După aceea, totul s-a derulat cu repeziciune, dar eu aveam sentimentul că i se întâmplă altcuiva, care pusese stăpânire peste corpul meu pentru un răstimp. Neferet a preluat imediat conducerea. Ne-a evaluat pe mine şi pe Afrodita şi a decis, din nefericire, că eu eram încă suficient de stăpână pe mine încât să mă pot întoarce cu ei la locul în care zăcea cadavrul. L-a chemat pe Dragonul Lankford, care şi-a făcut apariţia înarmat. Am auzit-o pe Neferet discutând cu el ce războinici reveniseră deja din vacanţa de iarnă. Parcă numai câteva clipe mai târziu, doi vampiri adulţi, înalţi şi bine clădiţi, şi-au şi făcut apariţia. I-am recunoscut oarecum. Erau întotdeauna mai mulţi vampiri adulţi care veneau şi plecau din şcoală. Aflasem mai de mult că societatea vampirilor era în

mare măsură matriarhală, ceea ce presupune că femeile sunt la conducere. Asta nu înseamnă că vampirii masculi nu sunt respectaţi. Chiar sunt. Numai că, de regulă, darurile lor sunt mai degrabă de natură fizică, iar ale femeilor sunt mai degrabă de natură intelectuală şi intuitivă. În concluzie, vampirii masculi sunt nişte războinici extraordinari şi ocrotitori. Cei doi, alături de Dragon şi de Loren, m-au făcut să mă simt dintr-odată de un milion de ori mai în siguranţă.

Asta nu însemna totuşi că mă înnebuneam să-i conduc la locul în care descoperisem cadavrul profesoarei Noian. Am intrat într-una dintre maşinile SUV ale şcolii şi am refăcut drumul spre zid. Am întins o mână tremurătoare şi am arătat spre locul în care oprisem, pe marginea drumului. Dragonul a parcat SUV-ul.

— Treceam prin apropiere şi aici Afrodita a spus că simte că ceva nu e în ordine, am lansat eu marea noastră minciună. Nu vedeam mare lucru de aici. Mi-am aruncat privirea spre porţiunea întunecată din apropierea uşii secrete din zid. Mă simţeam şi eu ciudat, aşa că ne-am hotărât să mergem să vedem ce se întâmplă. Am tras anevoie aer în piept. Cred că m-am gândit că vreo puştoaică încerca, poate, să se furişeze înapoi în dormitor, dar nu mai găsea uşa secretă. - Am înghiţit, să mi se ducă nodul din gât. - În timp ce ne apropiam de zid, ne-am dat seama că era ceva acolo. Ceva îngrozitor. Şi... şi apoi am simţit mirosul sângelui. Când ne-am dat seama ce era, că era profesoara Noian, am venit direct la tine.

— Poţi merge din nou până acolo sau ai vrea să rămâi aici şi să ne aştepţi?

În vocea lui Neferet se simţea bunătate şi înţelegere şi mi-am dorit din răsputeri să fie încă o tipă de treabă.

— Nu vreau să rămân singură, am decis eu.

— Atunci vino cu mine, a spus ea. Războinicii ne vor proteja. Nu ai de ce să te temi, Zoey.

Am dat din cap şi am ieşit din maşină. Cei doi războinici, Dragonul şi Loren ne flancau pe mine şi pe Neferet. A părut să ne ia numai câteva secunde să traversăm porţiunea cu iarbă şi să ne apropiem la o distanţă suficientă încât să simţim şi să vedem cadavrul crucificat. Am realizat că-mi tremură genunchii revăzând imaginea cumplită care mă şocase mai devreme.

— O, mărită zeiţă! a icnit Neferet cu spaimă în glas.

S-a apropiat încet de capul înfipt în par. Am privit-o în timp

ce-i dădea profesoarei Noian părul pe spate, iar apoi punându-şi mâna pe fruntea moartei.

— Să te odihneşti în pace, prietenă! Să te odihneşti pe pajiştile înverzite ale zeiţei noastre. Cândva ne vom revedea acolo.

Exact când simţeam că genunchii îmi cedează, o mână puternică m-a prins de cot şi m-a susţinut.

— Stai liniştită. O să treacă.

Mi-am înălţat privirea spre Loren şi a trebuit să clipesc cu putere ca să mă pot concentra asupra lui. A continuat să mă susţină şi a scos din buzunar o batistă din aia demodată din in. Numai atunci mi-am dat seama că plângeam.

— Loren, du-o pe Zoey înapoi în dormitor. Nu ne mai este de folos aici. De îndată ce vom fi în siguranţă, am să sun la poliţie, a spus Neferet şi şi-a întors privirea pătrunzătoare către Dragon. - Cheamă-i înapoi şi pe ceilalţi războinici. - Dragonul şi-a deschis mobilul şi a început să dea telefoane. Apoi Neferet şi-a întors atenţia către mine. - Ştiu că a fost o imagine înspăimântătoare pentru tine, dar sunt mândră că ai reuşit să-ţi păstrezi cumpătul.

N-am putut să spun nimic, aşa că am dat numai din cap.

— Hai să mergem acasă, Zoey, mi-a şoptit Loren.

În timp ce Loren mă ajuta să intru în maşină, o ploaie rece şi domoală a început să cadă în jurul nostru. Am privit înapoi peste umăr şi am văzut cum aceasta curăţa sângele de pe trupul profesoarei Noian, de parcă zeiţa însăşi îşi jelea pierderea.

Pe drumul înapoi spre şcoală, Loren mi-a vorbit întruna. Nu îmi mai amintesc ce spunea. Ştiu doar că vocea lui frumoasă şi delicată mă asigura că totul o să fie bine. O simţeam învăluindu-mă, caldă ca un pled. A parcat şi m-a condus prin incinta şcolii, ţinându-mă cu putere de braţ. Când a cotit şi a luat-o spre sala de mese în loc s-o ia spre dormitoare, l-am privit întrebătoare.

— Trebuie să mănânci şi să bei ceva. Apoi trebuie să dormi. Am să mă asigur că asta o să fie ordinea. A făcut o pauză şi mi-a zâmbit trist. Chiar dacă pari gata-gata să cazi din picioare.

— Nu prea mi-e foame, i-am spus.

— Îmi dau seama, dar, după ce mănânci ceva, o să te

simţi mai bine. Şi-a coborât uşor mâna de pe cotul meu şi m-a prins de mână. Lasă-mă să-ţi pregătesc ceva de mâncare, Zoey.

M-am lăsat purtată în bucătărie. Mâna lui era caldă şi puternică şi am simţit că-mi alungă amorţeala care pusese stăpânire pe mine.

— Ştii să găteşti? l-am întrebat, agăţându-mă de orice alt subiect decât moartea şi groaza.

— Da, dar nu prea bine, a zâmbit el larg, cu un aer de băieţel sexy.

— Atunci nu sună prea promiţător, i-am spus eu.

Am simţit că zâmbesc, dar faţa îmi părea încă împietrită şi aiurea, ca şi când aş fi uitat cum se zâmbeşte.

— Nu-ţi face griji, am să fiu blând cu tine. A scos un scaun dintr-un colţ al încăperii şi l-a aşezat exact lângă blatul lung de tăiat carne din mijlocul bucătăriei imense. Stai jos, mi-a ordonat el.

M-am supus, uşurată că nu mai trebuie să stau în picioare. S-a dus la dulapuri şi a început să scoată diverse lucruri de acolo, apoi la una dintre camerele frigorifice, însă nu la aceea în care ţineau sângele.

— Uite, bea asta. Încetişor.

Am clipit surprinsă la vederea unui pocal mare cu vin roşu.

— Nu prea îmi place...

— Vinul ăsta o să-ţi placă. M-a fixat cu ochii lui negri. Ai încredere în mine şi bea.

— M-am supus. Gustul mi-a invadat papilele, răspândindu-mi scântei incandescente în tot trupul.

— Are sânge în el! am spus cu respiraţia întretăiată.

— Aşa e. Tocmai pregătea un sandviş şi nici măcar nu şi-a înălţat privirea spre mine. Aşa beau vampirii vinul, îndoit cu sânge, a spus el, şi de data asta m-a privit în ochi. Dacă îţi displace gustul, îţi aduc altceva de băut.

— Nu. O să-l beau aşa.

Am mai luat un pic, străduindu-mă să nu-i beau pe tot dintr-o înghiţitură.

— Simţeam eu că nu o să te deranjeze.

L-am privit şi eu la rândul meu.

— De ce spui asta?

Am simţit cum îmi recapăt forţa şi simţurile în timp ce sângele magic mi se răspândea în corp.

A continuat să pregătească sandvişul şi a ridicat din umeri.

— Doar l-ai Impregnat pe băiatul ăla din specia umană, nu? Aşa ai reuşit să dai de el şi să-i salvezi de ucigaşul în serie.

— Mda.

Am tăcut o clipă, iar el şi-a înălţat privirea spre mine şi mi-a zâmbit.

— Mi-am dat seama. Se mai întâmplă. Uneori Impregnăm în mod accidental.

— Nu şi novicii. Noi nici măcar n-ar trebui să bem sânge uman, i-am spus eu.

Loren mi-a aruncat un zâmbet cald, admirativ.

— Tu nu eşti o novice obişnuită, aşa că regulile obişnuite nu se aplică în cazul tău.

M-a privit în ochi şi mi-a dat senzaţia că vorbea despre ceva mai mult decât faptul că băusem din greşeală puţin sânge uman. Lucrul ăsta m-a umplut de fiori şi de frică, dar mi-a dat în acelaşi timp sentimentul că sunt o femeie atrăgătoare.

Am tăcut şi am continuat să sorb din vinul îndoit cu sânge. Ştiu că sună al naibii de scârbos, dar era delicios.

— Poftim, mănâncă. Mi-a întins o farfurie în care se afla sandvişul cu şuncă şi brânză pe care tocmai mi-l pregătise. Stai puţin, o să ai nevoie şi de astea, a spus el şi a scotocit printr-un dulap până când a scos un „aha!“ triumfător, s-a întors spre mine şi mi-a turnat o grămadă frumuşică de Doritos cu aromă de brânză.

Am zâmbit. De data asta, zâmbetul meu îşi mai pierduse din crispare.

— Doritos! Perfect. Mi-am dat seama că muream de foame şi am luat o muşcătură zdravănă. — Ştii, novicii nu au voie să mănânce prostioare dintr-astea.

— După cum spuneam, a zis Loren şi mi-a zâmbit din nou galeş şi fermecător, tu nu eşti ca ceilalţi. Iar întâmplarea face ca eu să fiu adeptul concepţiei că anumite reguli sunt făcute ca să fie încălcate. Şi-a desprins ochii de ai mei şi i-a îndreptat spre cerceii cu diamante pe care îi aveam în urechi.

Am simţit că îmi iau foc obrajii, aşa că m-am concentrat din nou asupra mâncării, aruncându-i din când în când câte o privire. Loren nu-şi făcuse un sandviş şi pentru el, dar îşi turnase un pahar de vin şi bea încetişor din el în timp ce mă privea mâncând. Tocmai mă pregăteam să-i spun că mă face să mă

simt stânjenită când în sfârşit a vorbit.

— De când sunteţi prietene tu şi Afrodita?

— Nu suntem prietene, i-am spus muşcând din sandvişul care era chiar foarte bun - carevasăzică, e jenant de frumos, sexy, inteligent şi pe deasupra se mai şi pricepe la gătit! - Mă întorceam la şcoală şi am văzut-o venind pe jos.

Am ridicat din umeri, de parcă m-ar fi durut în cot de ea.

— Îmi închipui că ţine de poziţia mea de lider al Fiicelor întunericului să fiu amabilă, chiar şi cu ea. Aşa că am luat-o cu maşina.

— Mă surprinde că a acceptat. Nu sunteţi la cuţite?

— Mă rog. La cuţite? Nu îi dau prea mare importanţă.

Mi-am dorit atât de mult să-i pot spune lui Loren adevărul despre Afrodita... Să fiu sinceră, nu puteam să sufăr să mint şi chiar nu mă pricep la minţit, deşi păream să devin din ce în ce mai bună la asta cu atâta antrenament. Dar exact când mă gândeam că mi-ar plăcea să mă pot destăinui lui Loren, m-a încercat din nou sentimentul ăla care îmi spunea foarte clar că în niciun caz el nu trebuie să afle ceva. Aşa că am zâmbit şi am continuat să mănânc, încercând să mă concentrez pe faptul că mi se mai dusese din senzaţia de film de groază.

Asta mi-a readus-o în memorie pe profesoara Noian. Am lăsat jos sandvişul mâncat pe jumătate şi am mai luat o înghiţitură de vin.

— Loren, cine putea să-i fi făcut aşa ceva profesoarei Noian?

Chipul lui frumos s-a întunecat.

— Cred că citatul spune totul destul de clar.

— Ce citat?

— N-ai văzut ce era scris pe hârtia care era înfiptă în ea?

Am clătinat din cap, cuprinsă din nou de greaţă.

— Ştiu că era ceva scris acolo, dar n-am rezistat să mă uit suficient timp încât să citesc.

— Scria „Pe vrăjitoare să n-o laşi să trăiască. Exodul 22:18.“ Apoi era scris cuvântul „Căiţi-vă“ şi era subliniat de câteva ori.

M-a lovit un gând şi am simţit în adâncul meu o arsură care nu avea nimic de-a face cu sângele din vin.

— Oamenii Credinţei!

— Aşa se pare. Loren a clătinat din cap. M-am tot întrebat

ce le-a apucat pe preotese când s-au hotărât să cumpere clădirea asta şi să înfiinţeze aici o Casă a Nopţii. Era ca şi cum ar fi căutat-o cu lumânarea. Sunt puţine locuri în ţara asta cu oameni mai înguşti la minte şi mai înverşunaţi în privinţa a ceea ce ei numesc convingeri religioase decât aici. A clătinat din cap vădit supărat. Deşi eu nu înţeleg cum poţi să venerezi un zeu care denigrează femeile şi cum „adevăraţii credincioşi" cred că e dreptul lor să-i dispreţuiască pe toţi cei care nu gândesc exact la fel ca ei.

— Nu toată lumea din Oklahoma este aşa, am spus cu hotărâre. Există şi credinţa amerindienilor şi a multor altor oameni obişnuiţi, care nu dau nici o ceapă degerată pe prejudecăţile idioate ale Oamenilor Credinţei.

— Nu contează, Oamenii Credinţei se fac auziţi cel mai tare.

— Faptul că au gura cea mai mare nu face din ei posesorii adevărului.

A râs, iar chipul i s-a destins.

— Văd că te simţi mai bine.

— Da, aşa cred, am răspuns eu căscând.

— Te simţi mai bine, dar pun pariu că eşti ruptă de oboseală, a continuat el. E timpul să te duci la tine în cameră şi să te bagi în pat. Trebuie să te odihneşti şi să-ţi refaci forţele pentru ce ne aşteaptă.

Mi s-a strâns stomacul de frică şi mi-a părut rău că mă umflasem de chipsuri.

— Ce ne aşteaptă?

De zeci de ani n-a mai avut loc un atac făţiş al fiinţelor umane asupra vampirilor. Asta o să schimbe situaţia.

Frica mi-a paralizat gâtul.

— Cum schimbă situaţia?

Loren m-a privit drept în ochi.

— N-o să tolerăm o insultă fără să-i insultăm şi noi la rândul nostru.

Expresia feţei i s-a asprit şi dintr-odată a devenit mai degrabă războinic decât poet, mai degrabă vampir decât om. Părea puternic, periculos, exotic şi de-a dreptul înfiorător. Pe scurt, era de departe cel mai tare tip pe care îl văzusem vreodată.

Apoi, ca şi când şi-ar fi dat seama că a vorbit prea mult, a

zâmbit, a ocolit masa şi s-a aşezat aproape de mine.

— Dar nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta. În mai puţin de douăzeci şi patru de ore, şcoala o să se umple de vampiri războinici de elită, Fiii lui Erebus. Niciun fanatic din specia umană nu va mai putea să ne atingă.

M-am încruntat îngrijorată de implicaţiile pe care le avea asta în privinţa măsurilor sporite de securitate. Cum naiba mă mai furişam eu afară din şcoală cu pungile cu sânge bălăbănindu-se de colo-colo, ca să mă duc la Stevie Rae, dacă o armată de războinici mustind de testosteron şi bătându-se cu pumnii în piept aveau să facă pe mama-cloşcă?

— O să fii în siguranţă, îţi promit, a spus Loren, apoi m-a prins de bărbie şi mi-a ridicat faţa.

Întrezărind emoţionată ce avea să urmeze, respiraţia mi s-a accelerat şi am simţit fiori pe la burtică. Încercasem să mi-l scot din minte, să nu mă mai gândesc la sărutările lui şi la felul în care îmi făcea sângele să-mi clocotească atunci când mă privea, dar adevărul este că, deşi ştiam cât de dureros avea să fie pentru Erik faptul că eram cu Loren, la care se adăuga şi stresul provocat de chestia cu Stevie Rae şi cu Afrodita şi oroarea morţii profesoarei Noian, mai simţeam încă atingerea buzelor lui pe ale mele. Voiam să mă sărute iar şi iar, şi iar...

— Te cred, am şoptit.

În momentul ăla, jur că aş fi fost în stare să cred orice mi-ar fi spus.

— Mă bucur că porţi cerceii de la mine.

Înainte să mai apuc să spun ceva, s-a aplecat şi m-a sărutat îndelung şi adânc. Limbile ni s-au împletit şi am simţit gustul vinului şi o umbră de sânge ademenitor în gura lui. A trecut mult timp, mi s-a părut mie, până ce şi-a desprins buzele de ale mele. Avea privirea întunecată şi respira adânc.

— Trebuie să te duc înapoi în camera ta înainte să fiu tentat să nu te mai las să pleci niciodată de lângă mine, a spus el.

Mi-am pus la bătaie toată genialitatea de care eram capabilă şi am reuşit să spun cu respiraţia întretăiată:

— OK.

M-a prins din nou de braţ, aşa cum mă susţinuse până să ajungem aici. De data asta atingerea lui era fierbinte şi intimă. Trupurile ni s-au apropiat uşor unul de celălalt în drumul nostru

spre dormitoarele fetelor, în dimineaţa posomorâtă care ne învăluia. A urcat cu mine scările de la intrarea principală şi mi-a deschis uşa. Camera imensă de zi era pustie. Mi-am aruncat privirea la ceas şi nu mi-a venit să cred că era nouă şi un pic dimineaţa.

Loren mi-a dus iute mâna la buze şi mi-a sărutat-o cu căldură, după care i-a dat drumul.

„Noapte bună de mii de ori!
De mii de ori mai rea,
De nu mă luminează raza ta!
Iubitul spre iubita lui aleargă
Cum fuge leneşul şcolar de carte,
Cum el spre şcoală nu dă zor să meargă,
Tot astfel greu iubitul se desparte”.

Am recunoscut vag versurile din Romeo şi Julieta. Oare îmi spunea că mă iubeşte? Faţa mi s-a îmbujorat de emoţie şi de entuziasm.

— La revedere, am spus uşor. Mulţumesc că ai avut grijă de mine.

— Plăcerea a fost de partea mea, domniţă, a spus el. Adieu!

A făcut o plecăciune cu pumnul strâns peste inimă, salutul respectuos al unui războinic către Marea sa Preoteasă, iar apoi s-a făcut nevăzut.

Pradă încă buimăcelii şi amuţită din cauza sărutărilor lui Loren, aproape că m-am năpustit în sus pe scări până la camera mea. Mi-a trecut prin cap să mă duc la Afrodita, dar eram la capătul puterilor şi n-am mai reuşit să fac decât un singur lucru înainte să mi se taie filmul. Mai întâi am scotocit prin coşul de gunoi şi am găsit cele două bucăţi din felicitarea aia oribilă pe care mi-o trimiseseră mama şi cretinul de taică-miu vitreg.

Am pus cele două bucăţi una lângă alta şi m-a cuprins greaţa când mi-am dat seama că nu greşisem. Era o cruce împreună cu biletul înfipt în mijlocul felicitării. Da. Semăna înfiorător de mult cu ceea ce păţise profesoara Noian.

Înainte să-mi las timp să mă răzgândesc, mi-am scos telefonul mobil, am tras adânc aer în piept şi am format numărul. A sunat de trei ori şi apoi a răspuns mama.

— Alo! Doamne ajută! a spus ea cu veselie. Evident, nu se uitase să vadă cine o sună.

— Mamă, sunt eu.

După cum mă aşteptasem, tonul i s-a schimbat imediat.

— Zoey? Ce-ai mai păţit de data asta?

Eram prea obosită să mă joc, ca de obicei, de-a mama şi fiica.

— Unde a fost John azi-noapte?

— Ce insinuezi, Zoey?

— Mamă, n-am timp de asemenea porcării. Spune-mi odată! Ce-aţi făcut după ce aţi plecat din Utica Square?

— Să ştii că nu-mi place tonul ăsta, domnişorică.

Mi-a venit să urlu la ea, dar m-am abţinut.

— Mamă, este important. Foarte important. E o chestiune de viaţă şi de moarte.

— Întotdeauna faci din ţânţar armăsar, m-a acuzat ea. Apoi a râs uşor şi fals. Tatăl tău s-a întors cu mine acasă, cum era şi normal. Ne-am uitat la un meci de fotbal şi apoi ne-am dus la culcare.

— La ce oră s-a dus la serviciu azi de dimineaţă?

— Ce întrebare prostească! Acum o oră şi jumătate, ca de obicei. Zoey, ce se întâmplă?

Am şovăit. Oare puteam să-i spun? Ce spusese Neferet, că or să sune la poliţie? Cu siguranţă o să vuiască presa astăzi de uciderea profesoarei Noian. Dar nu încă. Nu acum. Şi ştiam al naibii de bine că mama nu era în stare să ţină un secret.

— Zoey, ai de gând să răspunzi?

— Uită-te la ştiri. Ai să vezi ce s-a întâmplat, i-am spus eu în cele din urmă.

— Ce-ai făcut?

Mi-am dat seama că nu îngrijorarea sau supărarea se simţeau în vocea ei, ci doar resemnarea.

— Nimic. N-are legătură cu mine. Dacă vrei să ştii cine ce a făcut, uită-te la tine în casă. Şi nu uita un lucru, eu nu mai stau în casa ta.

Vocea i s-a asprit.

— Aşa este. Nu mai locuieşti aici. Nici nu ştiu de ce mai suni. N-aţi spus tu şi cu nesuferita aia de bunică-ta că nu mai vorbiţi cu mine?

— Mama ta nu este nesuferită, i-am replicat îndată.

— Cu mine este! a izbucnit mama.

— Ştii ce? Hai s-o lăsăm baltă! N-ar fi trebuit să sun. Să-ţi fie de bine, mamă! am spus şi i-am închis.

Într-o singură privinţă avusese dreptate şi mama, şi anume că n-ar fi trebuit s-o sun. Probabil că felicitarea aia era doar o coincidenţă. Doar sunt o grămadă de magazine cu chestii religioase în Tulsa şi în Broken Arrow şi în toate găseşti felicitările alea de rahat. În plus, toate sunt cam o apă şi-un pământ, cu porumbei sau valuri care spală urme de paşi pe nisip sau cu cruci, sânge şi cuie. Nu e obligatoriu să însemne ceva anume. Oare?

Mi se învârtea capul şi mi-era greaţă. Trebuia să mă gândesc, dar eram prea obosită ca s-o mai pot face. Am să mă culc şi apoi am să mă gândesc la ce e de făcut. În loc să arunc felicitarea, am pus cele două bucăţi în raftul de sus din biroul meu. Am sărit din haine şi am tras pe mine cel mai comod trening pe care-i aveam. Nala sforăia deja pe perna mea. M-am cuibărit lângă ea, am închis ochii, mi-am alungat din minte imaginile înfiorătoare şi întrebările de nerostit şi m-am concentrat în schimb pe torsul pisicii mele, până când, epuizată, m-am lăsat într-un final pradă somnului.

Capitolul 16

Am ştiut exact în ce moment s-a întors Heath acasă pentru că m-a smuls din visare. Stăteam la soare - cum spuneam, era un vis — pe o saltea gonflabilă uriaşă, în formă de inimă, în mijlocul unui lac de Sprite (mai ştii?), când deodată totul s-a destrămat, iar vocea bine cunoscută a lui Heath mi-a răsunat în urechi.

— Zo!

Am deschis ochii şi am clipit. Nala se uita la mine cu ochii ei verzi şi morocănoşi.

— Nala, tu ai auzit ceva?

Pisica a miorlăit, a strănutat, s-a ridicat, a dat câteva ture în cerc, iar apoi s-a prăbuşit şi s-a culcat la loc.

— Halal ajutor! i-am spus.

Nici nu m-a băgat în seamă.

M-am uitat la ceas şi am gemut. Era ora şapte seara. Dumnezeule, dormisem vreo opt ore, dar tot îmi simţeam pleoapele ca de plumb. Of! Ce aveam de făcut astăzi?

Dintr-odată mi-am amintit de profesoara Noian şi de discuţia cu mama şi mi s-a strâns stomacul.

Oare ar fi trebuit să pomenesc cuiva despre bănuielile mele? După cum spusese Loren, Oamenii Credinţei fuseseră deja implicaţi în crimă prin prezenţa biletului ăluia îngrozitor pe care îl lăsaseră. Aşadar, oare chiar trebuia să spun cuiva că nu m-aş mira să fie şi cretinul ăla la mijloc? Mama afirmase răspicat că fusese acasă toată noaptea şi de dimineaţă. Cel puţin, asta zicea ea.

Era posibil să mintă?

M-a luat cu fiori. Bineînţeles că era posibil. Ar fi în stare de orice pentru scârba aia de om. Mi-o dovedise deja prin faptul că mă abandonase. Dar dacă minţise, iar eu o pâram, atunci aveam să fiu răspunzătoare pentru ce i se întâmpla. Îl uram pe John Heffer, dar oare îl uram într-atât încât s-o nenorocesc şi pe mama?

Mi-a venit să vărs.

— Dacă este implicat şi cretinul ăla în crimă, poliţia o să-şi dea seama. Şi dacă se dovedeşte că este aşa, atunci nimic din ce decurge din asta nu va fi din vina mea, am spus eu cu glas tare, încercând să mă liniştesc ascultându-mi vocea. Am să aştept să văd ce-o ieşi.

Dar nu puteam să fac asta. Pur şi simplu, nu puteam. Era oribilă, dar era mama mea şi încă mai ţineam minte vremurile în care mă iubea.

Aşa că nu-mi rămânea decât să încerc să uit de mama şi de cretinul de taică-miu vitreg. Şi cu asta basta, vorbesc serios!

În timp ce mă străduiam să mă conving de faptul că luasem decizia corectă, mi-am amintit ce altceva mai aveam de făcut astăzi. Azi era Ritualul Lunii Pline al Fiicelor Întunericului. Mi s-a făcut inima cât un purice. Normal că aveam să fiu agitată şi un pic emoţionată. Urma o zi tare stresantă. Pe lângă toate astea, mai era şi faptul că Afrodita avea să facă parte din cercul nostru, o mişcare tare nepopulară. Asta e! Prietenii mei vor trebui să se împace cu gândul. Am oftat. Aveam o viaţă de tot rahatul. Şi probabil că mai eram şi deprimată. Nu este somnul

prelungit o caracteristică a oamenilor deprimaţi? Mi-am închis ochii, dând curs diagnosticului pe care mi-l pusesem singură şi era cât pe-aci să mă ia iar somnul când, deodată, mi-a răsunat în minte „Zoey, iubito!“ în acelaşi moment în care s-a pus pe sunat şi ceasul cu alarmă. Ceasul cu alarmă? Stai puţin, că e weekend, nu l-am pus să sune.

Mobilul meu mă anunţa că primisem un mesaj. Am deschis chiaună telefonul. În loc de un mesaj, am găsit patru.
„Zo! Mam întors!“
„Zoey tre sa t vad.“
„Ink t ubesk Zo“
„Zo? Sunama.“

— Heath! am oftat şi m-am întins la loc pe pat. Rahat! Treaba se împute din ce în ce mai rău.
Ce naiba aveam să fac cu el?

Noi doi fuseserăm Impregnaţi acum mai bine de o lună. Apoi fusese răpit de gaşca de puştani zombi scârboşi ai lui Stevie Rae şi mai că îl omorâseră. Eu jucasem rolul cavalerului salvator, sau măcar al lui Storm din X-Men, dar, înainte să ne luăm tălpăşiţa, apăruse Neferet şi ne ştersese amintirile. Datorită harurilor de la Nyx, eu mi le recăpătasem, dar habar n-aveam dacă Heath îşi mai amintea ceva.

Era în schimb limpede că îşi amintea că eram Impregnaţi. Sau cel puţin că mai suntem încă împreună. Deşi, de fapt, nu mai eram. Am oftat din nou. Oare ce simţeam pentru Heath? încă de când eram în clasa a treia, iar el într-a patra, ba eram împreună, ba ne certam. Sinceră să fiu, în mare măsură fuseserăm împreună, până să se hotărască el să aibă o relaţie profundă şi serioasă cu doamna Budweiser.

Eu, una, nu-mi doream ca iubitul meu să fie beţiv, aşa că i-am dat papucii, deşi el nu păruse să înţeleagă acest lucru. Nici măcar din faptul că fusesem însemnată şi că mă mutasem în Casa Nopţii nu dedusese că totul se terminase între noi. Presupun că nici faptul că-i băusem sângele şi că mă giugiulisem cu el nu îl ajutase prea mult să îşi dea seama că ne-am despărţit.

Doamne, ce târfuliţă deveneam!

Pentru a mia oară mi-am dorit să am cui să povestesc despre problema mea cu băieţii. De fapt, dacă îl puneam la socoteală şi pe Loren, ar trebui să o numesc problema mea cu

băieţii şi bărbatul. Mi-am frecat fruntea şi apoi am încercat să-mi netezesc părul la loc pe spate.

Mda, chiar trebuia să iau o decizie şi să-mi îndrept comportamentul.

1. Îmi plăcea Heath. Era chiar posibil să-l iubesc. Iar chestia cu pofta mea de a-i bea sângele era al naibii de excitantă, deşi nu am voie să fac lucrul ăsta. Voiam s-o rup cu el? Nu. Ar trebui s-o rup cu el? Categoric.

2. Îmi plăcea Erik. Foarte mult chiar. E deştept şi amuzant şi un tip tare de treabă. Nu era rău nici faptul că era cel mai meseriaş novice din şcoală. Şi, după cum spusese şi el de o mulţime de ori, noi doi aveam foarte multe în comun. Voiam s-o rup cu el? Nu. Ar trebui s-o rup cu el? Hm, numai dacă aveam de gând să continui să-l înşel cu tipul numărul 1 şi cu bărbatul numărul 3.

3. Îmi plăcea Loren. El se mişca într-o cu totul altă lume decât Erik şi Heath. El era bărbat! Era vampir adult şi avea toată puterea, bogăţia şi poziţia pe care le implică asta. El ştia chestii pe care eu abia începeam să le ghicesc. Nu mă mai simţisem cu nimeni cum mă simţeam cu el, ca o femeie adevărată. Voiam s-o rup cu el? Nu. Ar trebui s-o rup cu el? încă nu, dar trebuia, la naiba!

Era, aşadar, evident ce aveam de făcut. Trebuia să-i dau papucii lui Heath, de data asta pe bune, să continui să ies cu Erik şi, dacă eram în toate minţile, nu care cumva să mai rămân vreodată singură cu Loren Blake.

În plus, cu toate rahaturile care mi se întâmplau, şi anume că cea mai bună prietenă a mea devenise zombi, problema cu Afrodita, pe care niciun prieten de-al meu nu poate s-o sufere şi sfârşitul groaznic al profesoarei Noian, chiar nu aveam nici timpul, nici energia necesare palpitaţiilor din amor.

Ca să nu mai spun că nu aveam obiceiul să mă simt o târfuliţă. Nu prea mă înnebuneam după sentimentul ăsta. Deşi era un gen de viaţă care părea să atragă după sine bijuterii deloc de lepădat.

Aşa că am luat o hotărâre, iar asta implica acţiune imediată. Mi-am deschis telefonul şi i-am trimis un sms lui Heath: „Trebuie să vorbim”. Mi-a răspuns aproape instantaneu. Mai că i-am văzut zâmbetul sexy: „Da! Azi?“

Mi-am muşcat gânditoare buzele. Până să mă hotărăsc,

am tras perdeaua groasă într-o parte şi m-am uitat afară pe fereastră. Ziua era încă înnorată şi rece. Bun aşa! Asta însemna că erau puţine şanse ca lumea să hoinărească pe afară, mai ales că se făcuse deja întuneric. Încercam să mă hotărăsc unde să ne întâlnim când telefonul mi-a bâzâit din nou: „Pot sa vin io la tine“

„NU“, i-am răspuns rapid. Asta mai lipsea, ca drăguţul de Heath, cel habarnamist şi al naibii de Impregnat, să-şi facă apariţia în Casa Nopţii. Dar unde puteam să mă întâlnesc cu el? Probabil că n-o să fie simplu să o tulesc în oraş după ce o profesoară de-a noastră fusese ucisă. Telefonul mi-a bâzâit iar. Am oftat.

„Unde?“

Rahat! Unde? Imediat mi-a trăsnit prin minte locul ideal. Am zâmbit şi i-am răspuns.

„La Starbucks peste 1 oră“. „OK!“

Acum mai rămânea să mă gândesc cum să fac să-i dau cu adevărat papucii lui Heath. Sau măcar să văd cum să-l ţin departe de mine până trecea efectul Impregnării. Dacă trecea. Dar eram convinsă că avea să treacă.

M-am dus chiaună la baie şi m-am spălat cu apă rece pe faţă, în încercarea de a-mi alunga somnul. Ca să nu mă las descusută în legătură cu destinaţia mea, am azvârlit în geantă borcănelul cu pudră cu care trebuiau să-şi dea novicii când părăseau incinta şcolii şi se amestecau cu localnicii. Chestia asta ne făcea să ne asemănăm cu oamenii de ştiinţă care fac investigaţii pe teren, încercând în acelaşi timp să treacă neobservaţi de populaţia băştinaşă. Nu era nevoie să mă uit pe fereastră ca să ştiu cum era vremea. Părul meu lung şi negru stătea în toate direcţiile azi, ceea ce însemna că era o vreme ploioasă şi umedă. Am ales special haine şleampăte, oprindu-mă la un maiou negru, la hanoracul meu cam stupid cu Borg Invasion 4D şi la blugii mei cei mai comozi. Am deschis uşa cu gândul că trebuie să mă abat pe la bucătărie, să iau o cutie de cola cu tone de zahăr şi cafeină, dar am dat nas în nas cu Afrodita, care stătea în picioare în faţa uşii cu mâna ridicată, gata să ciocăne.

— Bună, am salutat-o eu.

— Salut, mi-a răspuns ea şi a privit pieziş pe holul pustiu.

— Intră. M-am dat într-o parte şi am închis uşa în urma

noastră. Dar să ştii că mă grăbesc. Mă întâlnesc cu cineva în afara campusului.

— Ăsta e unul dintre motivele pentru care sunt aici. Nu lasă pe nimeni să iasă din campus.

— Cine nu lasă?

— Vampirii şi războinicii lor.

— Au sosit deja războinicii?

Afrodita a încuviinţat din cap.

— Sunt o grămadă de Fii ai lui Erebus. O încântare pentru ochi, nişte bucăţi demenţiale, dar chestia e că or să ne dea toate planurile peste cap.

— În sfârşit mi-am dat seama ce voia să spună.

— Ah! Rahat! Stevie Rae!

— De mâine rămâne fără sânge. Asta dacă n-a rămas deja fără. Cam tăbărâse pe pungile alea, a spus Afrodita cu o strâmbătură.

— Am s-o sun să-i spun să tragă de ele, dar va trebui să-i mai ducem altele, şi asta cât de curând. Rahat! am repetat. Chiar nu pot să amân... ăă... Întâlnirea asta.

— Care va să zică s-a întors Heath?

— Poate, am spus şi m-am încruntat la ea.

— Haide, mă, las-o moale, că ţi se citeşte pe faţă. A ridicat din sprâncenele ei blonde perfect pensate. Bag mâna în foc că Erik nu e la curent cu „întâlnirea" asta.

Conştientă că Afrodita era fosta lui Erik şi că, indiferent cât de apropiate păream să devenim, n-ar fi ratat şansa de a sări iar pe el, am ridicat indiferentă din umeri.

— Erik o să afle imediat ce mă întorc. Întâmplarea face că acum mă duc exact să mă despart de Heath. Nu că ar fi treaba ta!

— Lumea vorbeşte că este aproape imposibil să destrami o Impregnare, a comentat ea.

— Asta în cazul Impregnării vampirilor adulţi. La novici e diferit. - Cel puţin aşa speram eu. - Dar repet, nu e treaba ta!

— Da, bine. Nici o problemă. Dacă nu e treaba mea că ai decis să ieşi din campus, atunci n-am de ce să-ţi spun cum să ieşi pe furiş.

— Afrodita, n-am timp de joacă.

— Bine, a spus ea şi a dat să se întoarcă şi să plece, dar i-am tăiat calea.

— Iar te porţi ca o târâtură, i-am zis.

— Şi tu cochetezi din nou cu limbajul vulgar, a remarcat ea.

Mi-am încrucişat braţele şi am bătut din picior.

Afrodita şi-a dat ochii peste cap.

— Mda, mă rog. Poţi să ieşi pe furiş dacă te duci la partea din zidul şcolii aflată în apropierea grajdurilor, aia de lângă marginea păşunii. La capătul ei este o pădurice, iar un copac de acolo a fost crăpat în două de un fulger acum câţiva ani. E sprijinit de zid. Cum e crăpat, e uşor să te caţeri în el. Şi nu e prea mare greutate să sari de pe zid.

Şi cum fac să mă întorc în campus? E vreun copac şi pe partea cealaltă?

Mi-a zâmbit diabolic.

— Nu, dar, ca din întâmplare şi spre binele nostru, cineva a legat o sfoară de creanga copacului. Nu e greu să te caţeri la loc pe zid, dar îţi faci manichiura varză.

— Bine, m-am prins. Acum trebuie să văd cum mai fac rost de sânge de la bucătărie. - Îmi spusesem asta mai mult mie decât Afroditei. - Am timp la fix să mă întâlnesc cu Heath, să dau o fugă la Stevie Rae şi să ajung la ritual.

— Ba ai mai puţin timp de atât. Neferet vrea să ţină şi ea un Ritual al Lunii Pline şi vrea să fie toată lumea de faţă, m-a anunţat Afrodita.

— Pe toţi sfinţii! Credeam că Neferet nu ţine ritualuri cu toată şcoala luna asta, din cauza vacanţei de iarnă.

— Vacanţa de iarnă a fost oficial întreruptă. Toţi vampirii şi novicii au primit ordin să revină imediat în şcoală. Iar „Pe toţi sfinţii!" nu este o înjurătură propriu-zisă.

N-am dat curs comentariului ei despre preferinţa mea pentru înjurăturile light.

— A fost întreruptă vacanţa din cauza a ceea ce i s-a întâmplat profesoarei Noian?

Afrodita a încuviinţat din cap.

— A fost cumplit, nu?

— Mda.

— Cum de n-ai vomitat?

Am dat stânjenită din umeri.

— Cred că eram prea şocată ca să vomit.

— Mi-aş dori să mi se fi întâmplat şi mie la fel, mi-a

mărturisit Afrodita.

Mi-am privit ceasul. Era aproape opt. O să trebuiască să bag viteză ca să mă pot întoarce la timp.

— Tre' să plec.

Mă lua cu leşin la stomac când mă gândeam că trebuia să iau sânge pe ascuns din bucătăria probabil înţesată de lume.

— Ţine, a spus Afrodita şi mi-a întins geanta de pânză pe care o avea pe umăr. Du-i asta lui Stevie Rae.

Geanta era plină de pungi cu sânge. Am clipit surprinsă.

— Cum ai făcut rost de astea?

— N-aveam somn şi mi-am dat seama că vampirii or să cheme întăriri după chestia cu profesoara Noian, ceea ce presupunea că bucătăria avea să fie înţesată din nou. Aşa că mi-am zis că ar fi bine să dau o fuguţă şi să uşurez frigiderul de rezervele de sânge cât mai puteam. Le-am ţinut în frigiderul de la mine din cameră.

— Ai frigider în cameră!

Pe toţi sfinţii, ce mi-ar plăcea şi mie să am frigider.

A rânjit la mine în stilul caracteristic şi mi-a aruncat o privire dispreţuitoare.

— Fiind din clasele mai mari, am anumite privilegii.

— Mersi. A fost tare drăguţ din partea ta să faci rost de sânge pentru Stevie Rae.

Rânjetul ei s-a adâncit şi mai mult.

— Uite care e treaba! Nu încercam să fiu drăguţă. Pur şi simplu, nu voiam s-o ştiu pe Stevie Rae spumegând şi înfruptându-se din angajaţii alor mei. Cum spune mama, e greu să găseşti muncitori de încredere la negru.

— Eşti o bomboană, Afrodita.

— Rămâne între noi. M-a ocolit, a întredeschis uşa, s-a uitat furiş pe hol ca să se asigure că nu e nimeni afară, apoi m-a privit din nou. Vorbesc serios: rămâne între noi.

— Ne vedem la Ritualul Fiicelor întunericului. Nu uita!

— Spre nefericirea mea, n-am uitat. Şi, spre nefericirea mea şi mai mare, am să vin.

Apoi a ieşit în grabă din camera mea şi s-a făcut nevăzută pe hol.

— Mari probleme! am mormăit eu ieşind din cameră şi am luat-o în direcţia opusă. Fata asta are mari probleme.

Capitolul 17

Erik avea să fie al naibii de supărat pe mine. Când am ieşit valvârtej din bucătărie cu cutia de cola în mână şi cu geanta plină de pungi cu sânge, gemenele stăteau cocoţate pe scaunele lor preferate şi căscau ochii la un DVD cu Omul-păianjen 3.

— La dracu', Z, cum te simţi? m-a întrebat Shaunee, holbându-se speriată la mine.

— Am auzit de chestia cu tine şi cu cotoroanţa... Erin s-a oprit şi s-a corectat cu îndărătnicie, ăă, că tu şi cu Afrodita aţi dat peste profesoara Noian. Trebuie să fi fost îngrozitor.

— Da, a fost cam aiurea, m-am forţat eu să le zâmbesc încurajator, în loc să ţâşnesc din cameră cum mă trăgea aţa.

— Nu pot să cred că e adevărat, a declarat Erin.

— Aşa e. Pare aşa de ireal, a continuat Shaunee.

— Ba e foarte real. A murit, am spus eu cu solemnitate.

— Sigur te simţi bine? m-a întrebat Shaunee.

— Ne îngrijorezi foarte tare pe toţi, a adăugat Erin.

— N-am nimic. Jur.

Mi s-a pus un nod în gât. Shaunee, Erin, Damien şi Erik erau cei mai buni prieteni ai mei şi nu puteam să sufăr să-i mint, deşi erau numai pe jumătate minciuni. În ultimele două luni, de când eram în Casa Nopţii, ei deveniseră familia mea, aşa că nu se prefăceau, chiar erau îngrijoraţi pentru mine. Pe când încercam să mă hotărăsc ce pot să le spun şi ce nu, am avut o premoniţie cumplită, care mi-a dat fiori. Dacă aflau toate lucrurile pe care le ascundeam şi mă părăseau? Dacă încetau să mai fie familia mea? Simplul gând mi-a dat palpitaţii, m-a înspăimântat. Înainte să cedez, cuprinsă de frică, să le mărturisesc tot şi să mă arunc la picioarele lor, implorându-i să înţeleagă şi să nu se supere pe mine, am izbucnit:

— Trebuie să mă duc să mă întâlnesc cu Heath.

— Cu Heath? s-a mirat Shaunee.

— E fostul ei din specia umană, geamăno. Nu mai ţii minte? i-a dat Erin detalii.

— A, da, bucata aia blondă pe care era s-o mănânce fantomele vampirilor acum două luni şi care apoi era să fie omorât de omul ăla îngrozitor, ucigaş în serie, luna trecută, şi-a

amintit Shaunee.

— Ştii, Z, eşti tare dură cu foştii tăi prieteni, a spus Erin.

— Da, e nasol să fii în pielea lui, am adăugat şi am luat-o ca din întâmplare spre uşă. Fetelor, trebuie s-o tai!

— Nu are nimeni voie să iasă din campus, a spus Erin.

— Ştiu, dar... ăă... - am ezitat, apoi m-am simţit ridicol. Nu puteam să le spun gemenelor despre Stevie Rae sau despre Loren, dar, pe bune, despre ceva aşa de tipic adolescentin precum ieşitul pe furiş din şcoală puteam să le spun. - Ştiu o ieşire secretă.

— Bravo, Z! a spus Shaunee veselă. O să folosim la maxim calităţile tale speciale de a ieşi pe furiş din şcoală în timpul examenelor finale din primăvară, când se presupune că trebuie să învăţăm.

— Hai, fii serioasă, a zis Erin şi şi-a dat ochii peste cap. De parcă noi chiar ar trebui să învăţăm. Mai ales că sunt reduceri de sfârşit de sezon la pantofi şi e musai să dăm iama prin magazine. Apoi a ridicat din sprâncenele extrem de blonde şi a adăugat: Ăă, Z! Ce-i spunem lui Făt-Frumos?

— Făt-Frumos?

— Prietenului tău, Erik Făt-Frumos Night, a completat Erin şi mi-a aruncat o privire în care am citit că mă crede sărită de pe fix.

— Alo. Recepţie, planeta Pământ către Zoey. Sigur te simţi bine? m-a întrebat Shaunee.

— Da, da. Mă simt bine. Scuze. De ce trebuie să-i spuneţi ceva lui Erik?

— Pentru că ne-a spus să-ţi zicem să-l suni în secunda în care te trezeşti naibii odată! E şi el foarte îngrijorat din cauza ta, a spus Shaunee.

Bag mâna în foc că, dacă nu ştie nimic de tine, în curând se înfiinţează aici, a continuat Erin. Ooo, geamăno! A făcut ochii mari şi a zâmbit sexy, cu buzele ţuguiate. Crezi că Făt-Frumos le aduce cu el şi pe cele două bucăţi?

Shaunee şi-a dat pe spate părul negru şi des.

— E foarte posibil, geamăno. T.J. şi Cole sunt prietenii lui, iar el este cam stresat în perioada asta.

— Că bine zici, geamăno. Şi ştim cu toţii că, atunci când omul este stresat, prietenii trebuie să fie alături de el.

Perfect de acord una cu cealaltă, gemenele s-au întors

spre mine.

— Hai, fugi şi fă ce ai de făcut cu fostul, a hotărât Erin.

— Îhî, îţi păzim noi spatele. Aşteptăm să apară Erik, iar apoi îi spunem că ne e prea frică să stăm singure, sărăcuţele de noi, a mai spus Shaunee.

— Categoric avem nevoie să fim apărate, a zis şi Erin. Asta înseamnă că va trebui să-şi aducă şi prietenii, o să ne cuibărim cu toţii şi o să aşteptăm până vii tu de la „întâlnire".

— Gata, aşa rămâne. A, dar nu-i spuneţi că am plecat din campus, că poate îl apucă năbădăile. Scăldaţi-o şi voi că e posibil să mă fi dus să stau de vorbă cu Neferet sau ceva de genul ăsta.

— Vedem noi. Te acoperim. Dar, că tot veni vorba de ieşitul din campus, eşti sigură că nu rişti nimic? m-a întrebat Shaunee. N-o să-ţi ascundem faptul că în momentul de faţă e cam înspăimântător pe aici.

— Mda, nu poţi s-o rupi mai târziu cu prietenul tău din specia umană? De exemplu, după ce îl prind pe bolnavul care a decapitat-o şi a crucificat-o pe profesoara Noian, a continuat Erin cu întrebările.

— Trebuie să fac asta acum. Ştiţi, din cauza Impregnării, nu e tocmai ca o despărţire normală.

— E de coşmar, a adăugat Erin.

— E de coşmar coşmăresc, a încuviinţat solemn Shaunee.

— Mda, şi cu cât o amân mai mult, cu atât mai nasol o să fie. De exemplu, Heath tocmai s-a întors în oraş şi deja mă înnebuneşte cu mesajele. - Gemenele m-au privit cu înţelegere. - Hai, pa! O să ajung la timp să mă schimb pentru ritualul lui Neferet.

M-am retras în viteză, iar gemenele au strigat „Pa! Pa!“ în urma mea.

Ieşisem în grabă pe uşă când, deodată, m-am ciocnit de un soi de munte masculin. Nişte mâini neînchipuit de puternice m-au oprit înainte să cad de pe scară. Mi-am înălţat privirea şi mi-am tot înălţat-o, până mi-a poposit pe o faţă împietrită şi de o frumuseţe aspră. Am clipit de uimire. Aveam în faţa mea un vampir adult, cu desenul colorat complet, în ciuda faptului că nu arăta cu mult mai matur decât mine. Dar, măiculiţă, mare mai era!

— Ai grijă, puştoaico, a spus muntele îmbrăcat tot în

negru. Apoi chipul lui împietrit a căpătat o altă formă. Sunteţi Zoey Redbird.

— Mda, eu sunt Zoey.

M-a eliberat din strânsoare, s-a dat un pas înapoi şi şi-a dus pumnul la inimă într-un salut grăbit.

— Bucuros de întâlnire. E o plăcere s-o cunosc pe novicea pe care Nyx a înzestrat-o cu atâta dărnicie.

L-am salutat şi eu la rândul meu, jenată şi stingherită.

— Şi eu mă bucur să te cunosc. Pe tine cum te cheamă?

— Darius, din Fiii lui Erebus, a spus el cu o plecăciune ceremonioasă, făcând din numele ăsta un titlu, nu doar o descriere.

— Eşti unul dintre tipii care au fost chemaţi din cauză că profesoara Noian a fost ucisă? am întrebat eu cu un tremur în glas, lucru pe care el l-a sesizat fără îndoială.

— Ştiţi, a spus el, părând şi mai tânăr, dar totuşi incredibil de puternic, nu trebuie să vă îngrijoraţi. Noi, Fiii lui Erebus, vom ocroti şcoala lui Nyx până la ultima suflare.

Tonul pe care a spus asta mi-a dat fiori. Era enorm, musculos şi extrem de serios. Nu-mi puteam închipui nimic sau pe nimeni în stare să treacă de el, darămite să-i răpună.

— Mm... mersi, m-am bâlbâit eu.

— Fraţii mei războinici sunt postaţi peste tot prin şcoală. Puteţi să staţi fără grijă, mică preoteasă, a spus el cu un zâmbet.

Mică preoteasă? Hai să fim serioşi! Puştiul trebuie să se fi Transformat de curând.

— A, bine. Aşa am să fac. Am luat-o în jos pe scări. Mă duc... ăăă... până la grajduri să-mi văd iapa, pe Persephone. Îmi pare bine că te-am cunoscut şi mă bucur că eşti aici, am adăugat, am dat ridicol din mână, iar apoi am luat-o în grabă spre grajduri. Pe când mă îndepărtam, i-am simţit privirea în urma mea.

Rahat! Nu era bine deloc. M-am întrebat ce naiba mă fac. Cum naiba aveam eu să mă furişez afară cu munţii ăştia de războinici bântuind peste tot, indiferent cât de tineri şi de drăguţi erau ei? Nu că ar fi contat cât de tânăr şi de drăguţ era el. De parcă eu aveam timp pentru încă un potenţial prieten! Nici gând! Ca să nu mai spun că „drăgălăşenia“ lui nu-i făcea mai puţin „muntos“. Doamne, eram varză şi mă durea capul

într-un hal...

Apoi în minte mi s-a insinuat glasul acela blând, care îmi spunea să mă gândesc... să fiu calmă...

Cuvintele s-au învolburat prin mintea mea agitată. Imediat am încetinit pasul. Am inspirat adânc, străduindu-mă să mă relaxez şi să gândesc. Trebuia să fiu calmă... să fiu liniştită... să mă gândesc şi...

Şi dintr-odată m-am luminat. Ştiam ce aveam de făcut. Când am ajuns la umbra dintre următoarele două felinare, am ieşit liniştită de pe trotuar, ca şi când m-aş fi hotărât să fac o plimbare printre stejarii seculari, numai că, odată ajunsă la primul copac, m-am oprit în umbra lui, am închis ochii şi m-am concentrat. Apoi, ca şi în trecut, am invocat liniştea şi invizibilitatea, acoperindu-mă cu linţoliul muţeniei unui mormânt (am sperat că metafora asta se datora numai imaginaţiei mele debordante, nu vreunei prevestiri îngrozitoare).

Nu scot niciun sunet... nimeni nu poate să mă vadă... nimeni nu poate să mă audă... sunt ca ceaţa... visele... spiritul...

Simţeam prezenţa Fiilor lui Erebus, dar nu m-am uitat împrejur. Nu voiam să mă las distrasă. În schimb, mi-am continuat ruga rostită în gând, preschimbată în vrajă, în magie. M-am mişcat ca un fuior de gând sau ca o taină neştiută de nimeni şi ascunsă în pături de linişte şi ceaţă, de negură şi magie. Trupul mi-a fost cuprins de fiori. Mă simţeam de parcă aş fi plutit cu adevărat şi, când am privit în jos la mine, am văzut doar o umbră ascunsă în ceaţă şi-n beznă. „Cred că asta descria Bram Stoker în Dracula.“ în loc să mă sperie, gândul ăsta m-a ajutat să mă concentrez şi mai tare şi am simţit că devin şi mai puţin materială. Plutind ca într-un vis, am găsit copacul fulgerat şi m-am căţărat pe trunchiul lui crăpat, apoi pe creanga cea groasă care se sprijinea pe zid, de parcă aş fi fost un fulg.

Aşa cum spusese Afrodita, o sfoară era legată zdravăn de o ramificaţie a crengii, încolăcită ca un şarpe aflat la pândă. Cu mişcări tăcute, ca într-un vis, am aruncat capătul peste zid. Apoi, urmând instinctul care-mi izvora din adâncul sufletului şi mi se răspândea prin tot trupul, mi-am înălţat braţele şi am şoptit:

— Veniţi la mine, aer şi spirit! Asemenea negurii nopţii,

purtaţi-mă pe pământ.

Nu a fost nevoie să sar de pe zid. Vântul mi s-a învârtejit împrejur, delicat ca mângâierea unei brize, luându-mi pe sus corpul care devenise imaterial, asemenea spiritului, şi m-a purtat prin aer pe distanţa celor şase metri care mă despărţeau de solul acoperit cu iarbă de pe partea cealaltă a zidului. Preţ de o clipă, încântarea care m-a invadat m-a făcut să uit de profesoara ucisă, de problemele cu băieţii şi în general de stresul din viaţa mea. Cu braţele încă în sus, am plutit prin aer, dezmierdată de atingerea vântului şi de forţa pe care o simţeam pe pielea mea înrourată şi străvezie. Mă simţeam de parcă mă contopisem cu noaptea. Abia atingând pământul, am luat-o pe cărarea ierboasă până la trotuarul care mergea de-a lungul străzii Utica pe scurta distanţă până la Utica Square. Mă simţeam atât de bine, încât aproape că am uitat să mă opresc şi să-mi ascund desenele de pe faţă cu machiaj. M-am oprit fără chef şi am pescuit pudra şi oglinda din geanta de pânză. Imaginea din oglindă mi-a tăiat răsuflarea. Scânteiam. Pielea îmi licărea sidefie, ca un miraj, iar părul meu negru plutea uşor împrejur, pe aripile unei brize închinate numai mie. Nu păream umană, dar nici vampir. Arătam ca o fiinţă nouă, zămislită de noapte şi binecuvântată de elemente.

Ce spusese Loren despre mine în bibliotecă? Parcă ceva de genul că eu eram o zeiţă printre semizei. Felul în care arătam în momentul ăsta m-a făcut să cred că poate are dreptate. M-a înfiorat puterea pe care am simţit-o, iar părul mi s-a săltat de pe umăr. Jur că îmi simţeam desenele de pe gât şi de pe spate arzându-mi delicios. Poate că Loren avusese dreptate în multe privinţe, de exemplu, când afirmase că eram părtaşi unei iubiri care nu se putea săvârşi. Poate că, după ce-i spuneam lui Heath că nu ne mai putem vedea, ar trebui să mă îndepărtez şi de Erik. Gândul de a-l părăsi pe Erik mi-a tăiat respiraţia, dar era de aşteptat. Nu eram lipsită de inimă, chiar îmi plăcea tipul ăsta. Dar nu demonstrase oare moartea profesoarei Noian că nu ştii niciodată ce se poate întâmpla? Că viaţa, chiar şi cea a vampirilor, putea fi foarte scurtă? Poate că ar trebui să fiu cu Loren, poate că aşa era normal să fie. Am continuat să-mi scrutez reflexia magică.

În fond, eu nu eram ca alţi novici. Trebuia să accept acest lucru, să încetez să mă împotrivesc lui sau să mă simt ca o

ciudată din pricina asta.

Şi dacă nu eram ca alţi novici, atunci nu era logic că trebuia să fiu cu cineva deosebit, cineva la care alte novice nu au acces?

Bine, dar Erik ţine la mine şi ţin şi eu la el. Nu sunt corectă cu Erik..., nici cu Heath... Loren e bărbat în toată firea... ar trebui să fie profesorul meu... aşadar, poate că nu se cade să umblăm împreună pe furiş...

N-am luat în seamă gândurile pline de vinovăţie pe care mi le şoptea conştiinţa. Le-am poruncit în tăcere vântului, ceţei şi beznei învăluitoare să se ridice, ca să mă pot întrupa cu totul şi să-mi maschez desenele complicate. Apoi mi-am înălţat bărbia, am scos pieptul înainte şi am luat-o în jos pe trotuar spre Utica Square, spre Starbucks şi spre Heath, nesigură încă de ceea ce urma să fac eu acolo, mama ei de treabă!

Am rămas pe partea cufundată în beznă a străzii, unde erau foarte puţine felinare, şi am mers încet, încercând să mă hotărăsc ce să-i spun lui Heath ca să-i fac să înţeleagă că nu ne mai putem vedea. Străbătusem mai puţin de jumătatea distanţei până la Utica Square când l-am văzut venind spre mine. De fapt, mai întâi l-am simţit; era ca o mâncărime pe sub piele la care nu ajungeam să mă scarpin. Sau ca un imbold nedefinit de a-mi continua drumul, în căutarea a ceva ce ştiam că-mi doresc, dar nu ştiam cum să obţin. Apoi imboldul a început să se contureze, a trecut de la necesar, dar greu de definit la imperios. Apoi l-am zărit pe Heath. Venea spre mine. Ne-am văzut unul pe celălalt în acelaşi timp. Mergea pe partea opusă a străzii şi ajunsese chiar sub un felinar. I-am văzut un licăr în ochi şi un zâmbet luminându-i faţa. A luat-o iute din loc şi a traversat strada. Am remarcat că nu s-a asigurat şi m-am bucurat că vremea asta de rahat redusese traficul, pentru că altfel putea să fie strivit de vreo maşină.

M-a cuprins cu braţele, iar respiraţia lui m-a gâdilat în ureche atunci când m-a îmbrăţişat.

— Zoey! Iubito, ce dor mi-a fost de tine!

M-a enervat că trupul meu a reacţionat imediat la prezenţa lui. Mirosul lui îmi amintea de acasă, o variantă sexy şi delicioasă a ei, dar totuşi acasă. M-am depărtat înainte să mă topesc neajutorată în braţele lui, conştientă dintr-odată cât de întunecoasă, de retrasă şi de intimă chiar era zona asta

cufundată în beznă de pe trotuar.

— Heath, era vorba să mă aştepţi la Starbucks.

— Exact, pe terasa care avea să fie înţesată de cafegii şi absolut deloc intimă.

A ridicat din umeri şi a zâmbit larg.

— Te-am aşteptat acolo, dar apoi am simţit că vii şi n-am putut să mai stau. Ochii lui căprui au licărit adorabil, mâna lui mi-a mângâiat obrazul şi apoi a adăugat: Suntem Impregnaţi, mai ţii minte? Suntem făcuţi unul pentru celălalt, iubito.

Am făcut - nu fără efort - un pas mic înapoi, ca să nu mai fie atât de aproape de mine.

— Despre asta vreau să vorbesc cu tine. Hai înapoi la Starbucks, luăm câte ceva de băut şi stăm de vorbă.

În public. Acolo unde nu mai sunt tentată să-l trag de pe trotuar, să-i duc pe o alee şi să-mi afund dinţii în gâtul lui cel dulce şi...

— Nu putem, a spus el cu un rânjet.

— Nu?

Am clătinat din cap şi am încercat să scap de scena asta semiobscenă, hai, bine, poate că nu era chiar „semi“, care începuse să se deruleze în mintea mea murdară.

— Nu putem, pen’ că tocmai în noaptea asta s-au hotărât să se ducă la Starbucks Kayla şi plutonul de panarame.

— Plutonul de panarame?

— Da, aşa le zicem eu cu Josh şi cu Travis Kaylei, lui Whitney, Lindsey, Chelsea şi Paige.

— Îhh! De când a început Kayla să umble cu târfele alea nesuferite?

— De când ai fost tu însemnată.

Mi-am mijit ochii la el.

— Şi de ce ar fi ales Kayla şi noua ei gaşcă tocmai noaptea asta ca să meargă la Starbucks? Şi de ce fix la Starbucks ăsta de aici în loc de ăla din Broken Arrow, care este mult mai aproape de casele lor?

Heath a ridicat braţele, de parcă s-ar fi predat.

— N-am făcut-o special!

— Ce anume, Heath?

Doamne, ce dobitoc putea să fie băiatul ăsta uneori!

— Nu ştiam că ele or să iasă din magazinul Gap exact când eu parcam în faţă la Starbucks. Le-am văzut abia după ce

m-au văzut ele, iar atunci era prea târziu.

— Carevasăzică, aşa se explică pofta lor bruscă de cafeină. Mă miră că nu te-au urmărit până aici.

Da, ştiu, ideea era să o rup cu el, dar tot mă deranja la maxim că don'şoara Kayla îi dădea târcoale.

— Nu vrei să le vezi, nu?

— „Nu" e puţin spus, „nici prin gând nu-mi trece" ar fi mai exact, i-am răspuns.

— Mă gândeam eu. Păi, atunci, ce-ar fi să te conduc la şcoală? S-a apropiat de mine. Mi-aduc aminte cum am stat noi de vorbă acum câteva luni. Mi-a plăcut.

Îmi aminteam şi eu. Îmi aminteam în special că fusese prima oară când gustasem din sângele lui. M-am înfiorat, dar apoi m-am stăpânit. Trebuia neapărat să încerc să înţeleg cum stătea treaba cu pofta asta a mea de sânge.

— Heath, i-am spus cu fermitate. Nu poţi să vii cu mine la şcoală. Nu te-ai uitat la ştiri? Un idiot din specia umană a omorât un vampir, iar acum şcoala e ca o tabără militară. A trebuit să ies pe furiş ca să ne vedem, dar nu pot să stau mult.

— A, da, am auzit. M-a prins de mână. Te simţi bine? O cunoşteai pe femeia vampir care a fost omorâtă?

— Da, o cunoşteam. Era profesoara mea de artă teatrală. Dar nu mă simt bine. Ăsta e unul dintre motivele pentru care trebuie să vorbesc cu tine. M-am hotărât. Haide! Hai s-o scurtăm pe strada asta şi să mergem în parcul Woodward. Putem să stăm acolo de vorbă. În plus, era un loc public, în buricul târgului, aşa că nu avea cum să fie prea intim. Cel puţin, aşa speram.

— De acord, a spus Heath vesel.

A refuzat să-mi dea drumul la mână, aşa că am luat-o pe străduţă alături unul de celălalt, aşa cum eram încă din şcoala primară. Merseserăm numai câţiva paşi când vocea lui m-a smuls din încercarea mea de a ignora faptul că încheietura lui era lipită de a mea, iar pulsul nostru bătea la unison.

— Zo, ce s-a întâmplat acolo, în tuneluri?

I-am aruncat o privire piezişă şi pătrunzătoare.

— Ce-ţi aminteşti?

— Îmi amintesc că era întuneric şi că erai tu acolo.

— Ce vrei să spui?

— Nu mai ţin minte cum am ajuns acolo, dar îmi aduc

aminte de nişte colţi şi de nişte ochi roşii, licăritori. M-a strâns de mână. Şi nu mă refer la colţii tăi, Zo. Pe lângă asta ochii tăi nu licăre, ai tăi strălucesc.

— Serios?

— Absolut. Mai ales când îmi bei sângele. Încetinise, aşa că stăteam aproape nemişcaţi atunci când mi-a dus mâna la buze şi mi-a sărutat-o. E al naibii de bine când bei din mine, nu?

Vocea lui Heath devenise adâncă şi uşor răguşită, iar buzele lui ardeau ca para focului pe pielea mea. Mi-a venit să mă aplec, să mă pierd în el, să-mi implânt dinţii în carnea lui şi să...

Capitolul 18

— Alo, Heath! M-am străduit ca dorinţa care îmi pâlpâia în tot corpul să se transforme în iritare. Să revenim la tuneluri. Te-am întrebat ce-ţi aminteşti.

— A, da, a spus el cu un zâmbet larg şi sexy. Nu-mi amintesc mare lucru, de-aia te-am întrebat pe tine. Ţin minte colţi, gheare, ochi şi chestii de genul ăsta, iar apoi ai apărut tu. E ca într-un coşmar. Hm, mai puţin partea cu tine. Asta e meseriaşă. Auzi, Z, m-ai salvat?

Mi-am dat ochii peste cap şi am pornit din nou, târându-l după mine.

— Da, tăntălăule, te-am salvat.

— De la ce?

— Dumnezeule, tu chiar nu citeşti ziarele? A scris pe pagina a doua.

Era un articol drăguţ, dar romanţat, în care era prezentată declaraţia ofiţerului de poliţie Marx, scurtă şi în mare parte falsă.

— Mda, dar nu spunea cine ştie ce. Ce s-a întâmplat de fapt?

Mi-am muşcat buzele, gândind intens. Nu-şi amintea mai nimic despre Stevie Rae şi gaşca ei de zombi. Era evident că blocajul mental pe care i-l provocase Neferet îşi făcea bine treaba. Dintr-odată mi-am dat seama că lucrurile trebuiau să rămână aşa. Cu cât ştia mai puţin despre cele întâmplate, cu atât scădeau şansele ca Neferet să se mai gândească la el şi să-

i zăpăcească pentru a treia oară creierul, chestie care nu avea cum să-i facă bine. În plus, băiatul trebuia să-şi vadă de viaţa lui. De viaţa lui de om şi să renunţe la obsesia pentru mine şi pentru chestiile vampireşti.

— Nu mai mult decât au spus ziarele. Habar n-am cine era tipul, cred că vreun boschetar sărit de pe fix. Acelaşi tip care i-a omorât pe Chris şi pe Brad. Te-am găsit şi mi-am folosit puterea pe care o am asupra elementelor ca să te smulg din ghearele lui, dar erai destul de zguduit. Te... ăă... tăiase. Probabil de-aia ai amintiri aşa de ciudate, asta când îţi aminteşti ceva. Era rândul meu să ridic din umeri. Să fiu în locul tău, nu mi-aş face griji în privinţa asta şi nici nu mi-aş bate prea mult capul. Nu e cine ştie ce, pe bune.

A dat să spună ceva, dar ajunseserăm la intrarea din spatele parcului şi am arătat spre o bancă de lângă primul copac mai mare.

— Ce-ar fi să stăm acolo?

— Cum vrei tu, Zo.

Şi-a azvârlit braţul în jurul meu şi am luat-o spre bancă.

În timp ce ne aşezam, am reuşit să mă strecor de sub braţul lui şi să mă întorc spre el în aşa fel încât genunchii mei să fie ca un soi de barieră în calea lui, în cazul în care voia să se apropie de mine. Am tras adânc aer în piept şi m-am forţat să îl privesc pe Heath în ochi.

„Pot s-o fac. Pot s-o fac.“

— Heath, nu putem să ne mai vedem.

Fruntea i s-a încreţit, ca şi cum ar fi încercat să găsească răspunsul la o problemă dificilă de matematică.

— De ce spui asta, Zo? Bineînţeles că putem.

— Ba nu. Nu e bine pentru tine. Trebuie să ne despărţim.- Când a început să protesteze, am continuat în grabă: Ştiu că pare inimaginabil, dar e doar din cauza Impregnării, Heath. Serios. Am citit despre asta. Dacă nu ne mai vedem, Impregnarea o să dispară cu vremea. - Nu era tocmai aşa. Acolo scria că uneori Impregnarea dispare datorită lipsei de contact. Ei, bine, eu speram că acel „uneori" era chiar de data asta. - O să fie bine! O să mă uiţi şi o să redevii normal.

În timp ce vorbeam, expresia de pe chipul lui Heath devenise din ce în ce mai serioasă, iar trupul lui era ca o stană de piatră. Ştiam asta pentru că îi simţeam bătăile inimii, şi chiar

şi acestea încetiniseră. Atunci când a vorbit, mi-a părut bătrân, foarte bătrân. De parcă ar fi trăit o mie de ani şi ştia lucruri pe care eu puteam doar să le ghicesc.

— N-am să te uit. Nici după ce mor. Sunt normal, să ştii! Să te iubesc pe tine e normal pentru mine, crede-mă!

— Nu mă iubeşti. Pur şi simplu eşti Impregnat de mine, i-am spus.

— Un drac! a strigat el. Nu-mi spune tu că nu te iubesc. Te iubesc de la nouă ani. Chestia asta cu Impregnarea este doar o altă parte din ceea ce se întâmplă între noi încă din copilărie.

— Chestia cu Impregnarea trebuie să înceteze, i-am spus calmă şi l-am privit în ochi.

— De ce? Doar ţi-am zis că e un lucru bun pentru mine. Şi tu ştii foarte bine că suntem făcuţi unul pentru celălalt, Zo. Trebuie să crezi în noi.

M-a privit cu ochi rugători şi am simţit cum mi se pune un nod în gât. Avea dreptate în atât de multe privinţe... Eram împreună de atâta timp... şi probabil că, dacă n-aş fi fost însemnată, am fi mers împreună la facultate, apoi ne-am fi căsătorit după absolvire. Am fi avut copii, am fi locuit la periferie şi ne-am fi luat un căţel. Ne-am mai fi ciondănit din când în când, în general din cauza obsesiei lui pentru sport, şi ne-am fi împăcat când îmi aducea flori şi ursuleţi de jucărie, aşa cum făcea din adolescenţă.

Dar fusesem însemnată, iar viaţa mea de dinainte se sfârşise în ziua în care se născuse noua Zoey. Cu cât meditam mai mult, cu atât realizam că asta trebuia să fac, să mă despart de Heath. Alături de mine, el n-ar putea să fie niciodată mai mult decât slujitorul meu Renfield, iar drăguţul de Heath, iubirea mea din copilărie, merita ceva mai mult de atât. Am înţeles ce aveam de făcut şi cum trebuia să procedez.

— Heath, adevărul este că e la fel de rău pentru tine ca şi pentru mine, am mărturisit eu cu o voce distantă şi lipsită de emoţie. Nu mai suntem făcuţi unul pentru celălalt. Acum am un prieten. Un prieten adevărat, care este ca mine, nu o fiinţă umană. Pe el îl vreau acum.

Nu eram sigură dacă vorbeam despre Erik sau despre Loren, dar eram sigură de suferinţa care i-a întunecat privirea lui Heath.

— Dacă trebuie să te împart cu cineva, să ştii că am s-o

fac. Vocea lui era abia şoptită şi şi-a abătut privirea într-o parte, de parcă ar fi fost prea jenat să mă privească în ochi. Am să fac orice să nu te pierd.

S-a rupt ceva în mine, dar l-am batjocorit.

— Tu te auzi ce spui? Eşti jalnic. Tu ştii cum sunt bărbaţii vampiri?

— Nu. Vocea lui a devenit mai puternică şi m-a privit din nou. Nu, nu ştiu cum sunt. Sunt sigur că pot să facă tot felul de chestii meseriaşe. Probabil că sunt mari şi tari şi tot ce vrei tu. Dar eu ştiu că e un lucru pe care ei nu pot să-l facă. Ei nu pot să facă asta.

Cu o mişcare atât de rapidă încât nici n-am apucat să-mi dau seama ce face, Heath a scos o lamă din buzunarul blugilor şi şi-a făcut o crestătură lungă şi adâncă pe gât. Am ştiut imediat că nu atinsese nici o arteră sau ceva de genul ăsta. Tăietura asta nu avea să-i pună viaţa în pericol, dar din ea îi curgeau şiroaie de sânge fierbinte, dulce, pe gât şi pe umăr. Şi era sângele lui Heath! O mireasmă pe care fusesem Impregnată s-o doresc mai mult decât pe oricare alta. Dulceaţa lui m-a învăluit, dezmierdându-mi pielea cu o stăruinţă arzătoare.

Nu m-am putut abţine şi m-am aplecat înainte. Heath a dat capul într-o parte şi şi-a întins gâtul, lăsând la vedere rana frumoasă şi scânteietoare.

— Alungă durerea, Zoey, de dragul amândurora. Bea din mine şi potoleşte-mi arşiţa înainte să devină insuportabilă.

Durerea. Carevasăzică, îi provocam durere. Citisem despre asta în manualul de sociologie vampirească avansată. Acolo scria despre pericolul pe care îl implica Impregnarea şi despre felul în care legătura cauzată de sânge poate deveni atât de strânsă, încât faptul că nu bei din fiinţa umană chiar îi poate provoca durere.

„Hai să beau de la el... numai de data asta... ca să nu-i mai doară...“

M-am aplecat şi mai mult şi mi-am odihnit capul pe umărul lui. Când limba mea l-a atins şi i-a lins dâra roşie şi lunecoasă de pe gât, corpul meu tremura.

— Mm, aşa, Zoey! a gemut el. O răcoreşti. Aşa, apropie-te, iubito! Mai bea!

Şi-a prins mâna pumn în părul meu şi mi-a apăsat gura de gâtul lui, iar eu am băut din el. Sângele lui a stârnit o explozie în

mine. Nu doar în gură, ci în tot corpul. Citisem totul despre cauzele reacţiei fiziologice care are loc între o fiinţă umană şi un vampir şi cum era ea posibilă atunci când pofta de sânge îi mistuie. Era simplu. Era un dar pe care îl primiserăm de la Nyx, pentru ca amândoi să simţim plăcere în timpul unui act brutal şi, în alte condiţii, provocator de moarte. Însă cuvintele serbede înşirate pe pagina unui manual lipsit de viaţă nu descriau nici pe departe ce se petrecea în corpurile noastre în timp ce eu beam din gâtul însângerat al lui Heath. L-am încălecat şi mi-am apăsat partea cea mai intimă de tăria lui. Şi-a coborât mâinile din părul meu, m-a prins de şolduri şi m-a tras ritmic spre el, în timp ce gemea şi gâfâia, şi-mi şoptea să nu mă opresc. Nici nu voiam să mă opresc. Nu voiam să mă opresc niciodată. Corpul îmi ardea, aşa cum arsese şi al lui, numai că durerea mea era dulce, fierbinte şi delicioasă. Ştiam că Heath avea dreptate. Eu şi Erik ne asemănam şi ţineam la el. Loren era un bărbat adevărat, puternic şi incredibil de misterios. Însă niciunul dintre ei nu-mi putea oferi asta. Niciunul dintre ei nu mă putea face să mă simt aşa... să vreau cu atâta pasiune... să-mi doresc atât de mult să fac dragoste...

— Aşa, curvă! Călăreşte-l! Dă-i să zacă!

— Albu' ăsta n-are ce-ţi trebuie ţie! îţi dau eu ceva, să simţi până în măduvă!

Lui Heath i s-au încordat mâinile pe şoldurile mele şi a dat să mă ferească de vocile pline de dispreţ, ca să mă poată proteja, dar în momentul ăla m-a cuprins o furie oarbă. Era un sentiment imposibil de ignorat, iar reacţia mea a fost instantanee. Mi-am desprins faţa de pe gâtul lui şi mi-am înălţat-o. Doi tipi de culoare se aflau la câţiva metri de noi şi se apropiau. Purtau pantalonii ăia cu turul în vine, de mai mare râsul, şi gecile alea cretine şi imense din puf, iar când mi-am arătat colţii la ei şi am sâsâit, dispreţul de pe faţa lor s-a transformat în neîncredere amestecată cu uimire.

— Plecaţi de aici că vă omor, am mârâit la ei cu o voce atât de puternică, încât aproape că nu mi-am recunoscut-o.

— E o curvă d-aia care suge sângele, a spus cel mai scund dintre cei doi.

Tipul celălalt a râs dispreţuitor.

— N-ai să vezi, curva asta n-are desen. Da' dacă vrea ceva de supt, îi dau eu...

— Mda, tu primu’ şi apoi io. Prostu’ ei poa’ să se uite şi el să vadă cum se face.

Au râs răutăcios şi au pornit iar spre noi.

Încă aşezată călare peste Heath, am ridicat o mână deasupra capului. Cu dosul palmei celeilalte mi-am şters de pe frunte şi de pe faţă machiajul care îmi ascundea identitatea. Asta i-a făcut să se oprească brusc. Apoi mi-am ridicat amândouă mâinile deasupra capului. Mi-a fost foarte simplu să mă concentrez. Încărcată cum eram cu sângele proaspăt al lui Heath, mă simţeam puternică, plină de vigoare şi foarte... foarte deranjată.

— Vântule, vino la mine, am poruncit eu.

Briza care s-a agitat neliniştită împrejurul meu mi-a ridicat părul.

— Suflă-i naibii departe de aici!

Mi-am întins braţele spre ei, lăsându-mi mânia să explodeze împreună cu vorbele pe care le rostisem. Vântul s-a supus pe dată, lovindu-i cu atâta forţă, încât i-a măturat pe cei doi, care ţipau şi înjurau, şi i-a aruncat departe de mine. Am privit cu un soi de fascinaţie detaşată cum vântul i-a azvârlit în mijlocul străzii 21.

Nici n-am tresărit când i-a lovit camionul.

— Zoey, ce-ai făcut?

Mi-am coborât privirea spre Heath. Gâtul îi sângera încă, era palid la faţă, iar în ochii căscaţi i se citea uluiala.

— Voiau să-ţi facă rău.

Acum, că îmi exteriorizasem mânia, mă simţeam ciudat, amorţită şi confuză.

— I-ai omorât? m-a întrebat el cu o voce care suna ciudat, speriată şi acuzatoare.

M-am încruntat la el.

— Nu. Eu n-am făcut decât să-i îndepărtez, iar de restul s-a ocupat camionul. Şi poate că nici nu au murit. Mi-am aruncat din nou privirea spre drum. Camionul se oprise cu scârţâit de .roţi. Se mai opriseră şi alte maşini şi auzeam oameni ţipând.

— Iar spitalul Saint John e la mai puţin de doi kilometri. Se auzea deja şuierat de sirene. - Vezi, deja vine salvarea. N-or să păţească nimic.

Heath m-a împins din poală şi s-a îndepărtat iute de mine, apăsându-şi mâneca puloverului pe tăietura de pe gât.

— Pleacă! în curând o să colcăie de poliţişti pe aici. Nu trebuie să te găsească aici.

— Heath? Mi-am ridicat mâna spre el, dar am lăsat-o jos când s-a îndepărtat de mine tresărind. Amorţeala mi se ducea şi începusem să tremur. Dumnezeule, ce făcusem? Te temi de mine?

A întins uşor mâna spre mine, m-a luat de mână şi m-a tras aproape de el, ca să mă poată cuprinde cu braţul.

— Nu mă tem de tine. Mă tem pentru tine. Dacă lumea află câte poţi tu să faci, nu... ştiu ce s-ar putea întâmpla. S-a dat un pic pe spate, fără să-şi ia braţul din jurul meu, dar privindu-mă în ochi. Te transformi, Zoey. Şi nu ştiu în ce.

Mi s-au umplut ochii de lacrimi.

— Devin vampir, Heath. În asta mă Transform.

Mi-a atins obrazul şi apoi mi-a şters cu degetul mare şi restul machiajului, aşa încât Semnul mi se vedea acum complet. Heath s-a aplecat să-mi sărute semiluna de pe frunte.

— Nu mă deranjează că devii vampir, Zo. Dar vreau să ţii minte şi că eşti încă Zoey, Zoey a mea. Iar Zoey a mea nu este rea.

— Nu puteam să-i las să-ţi facă rău, am şoptit, tremurând de-a binelea acum, când îmi dădeam seama cât de rece şi de îngrozitoare fusesem. „E posibil ca din cauza mea să fi murit doi oameni."

— Zo, uită-te la mine! Heath m-a prins de bărbie şi m-a făcut să-i privesc în ochi. Am aproape un metru optzeci şi cinci. Sunt quarterback titular la o şcoală de fotbal bine cotată. Universitatea din Oklahoma îmi oferă o bursă pentru fotbal finanţată în totalitate. Vrei, te rog, să nu uiţi că pot să-mi port singur de grijă? - Mi-a dat drumul la bărbie şi m-a atins din nou pe obraz. Vocea lui era aşa de serioasă, de om matur, încât mi-a amintit dintr-odată de tatăl lui. - Cât am fost plecat cu ai mei am citit câte ceva despre zeiţa ta vampir, Nyx. Zo, s-au scris o mulţime de lucruri despre vampiri, dar n-am găsit pe nicăieri cum că zeiţa ta ar fi rea. Cred că ar fi bine să nu uiţi lucrul ăsta. Nyx ţi-a dat o mulţime de puteri şi nu cred că i-ar plăcea ca tu să le foloseşti cu rea intenţie. Ochii lui au rătăcit peste umărul meu, spre drumul îndepărtat şi scena îngrozitoare care se derula acolo. N-ar trebui să fii rea, Zo. Indiferent de situaţie.

— Când ai devenit atât de matur?

Mi-a zâmbit.

— Acum două luni. Heath m-a sărutat uşor pe buze şi apoi s-a ridicat şi m-a tras şi pe mine în sus. Trebuie să pleci de aici. Eu am să mă întorc pe unde am venit. Cred că tu ar fi bine s-o scurtezi prin grădinile de trandafiri şi să te întorci la şcoală. Dacă tipii ăia n-au murit, au să vorbească şi n-o să fie prea bine pentru Casa Nopţii.

Am încuviinţat din cap.

— Bine. Mă duc înapoi la şcoală. Apoi am oftat. Ideea era să mă despart de tine.

Zâmbetul lui a devenit şi mai larg.

— Asta n-o să se întâmple, Zo. Suntem făcuţi unul pentru celălalt, iubito! M-a sărutat apăsat şi m-a împins uşor spre Grădina de trandafiri din Tulsa, care mărginea parcul Woodward. Sună-mă şi ne întâlnim săptămâna viitoare. Bine?

— Bine, am mormăit.

A început să se îndepărteze cu spatele, ca să mă poată privi plecând. M-am întors şi am luat-o spre grădina de trandafiri. Ca şi când aş fi făcut asta de zeci de ani, am chemat imediat la mine ceaţa, noaptea, magia şi întunericul, să vină şi să mă învăluie.

— Mamă! Ce tare, Zo! l-am auzit strigându-mi din spate. Te iubesc, draga mea!

— Şi eu te iubesc, Heath.

Nu m-am întors, dar mi-am lăsat şoapta purtată de vânt şi m-am concentrat să-mi ajungă glasul până la el.

Capitolul 19

Mda, chiar o dădusem în bară. Nu numai că nu mă despărţisem de Heath, dar probabil că din cauza mea Impregnarea noastră devenise şi mai puternică. Pe lângă asta, e posibil să fi cauzat moartea a doi oameni. M-am cutremurat cuprinsă de greaţă. Ce naiba mi se întâmplase? îi băusem sângele lui Heath şi mă distrasem de minune cu el (Doamne, ce panaramă deveneam), iar apoi tipii ăia doi începuseră să se ia de noi şi dintr-odată am luat-o razna şi m-am transformat din Zoey cea normală într-o ucigaşă sărită de pe fix. Asta se întâmplase? Oare vampirii o luau razna atunci când fiinţa umană

pe care o Impregnaseră era ameninţată?

Mi-am adus aminte cât de tare mă enervasem acolo, în tuneluri, când „prietenii" lui Stevie Rae - nu că ea chiar ar fi prietenă cu zombii ăia dezgustători - îl atacaseră pe Heath. Devenisem violentă, dar acolo nu simţisem o pornire chiar aşa de puternică să-i măturde pe faţa pământului! Numai când mă gândeam cât de mânioasă fusesem atunci când cei doi bărbaţi o luaseră spre noi - de fapt, spre Heath, ca să se ia de noi, de fapt, de Heath -, începeau să-mi tremure mâinile.

E limpede că erau mai multe chestii legate de vampiri despre care nu ştiam nimic. Ce naiba, că doar luasem notiţe şi memorasem câteva ceva din capitolul despre Impregnare şi pofta de sânge, dar acum începeam să înţeleg că erau o grămadă de lucruri pe care manualul ăla menit, chipurile, să te înveţe chestii, le omitea. Ce-mi trebuia mie era un vampir adult. Din fericire, cunoşteam unul despre care ştiam că s-ar fi oferit cu mare drag să-mi fie profesor.

Sunt sigură că m-ar fi învăţat cu dragă inimă o grămadă de alte lucruri.

M-am gândit la ele, lucru uşor de făcut acum când eram încărcată de sângele delicios şi ademenitor al lui Heath. Corpul meu era cuprins încă de căldură, de forţă şi de senzaţii despre care eram conştientă că nu ştiu nimic, dar din care tânjeam să mă înfrupt şi mai mult. Mult mai mult.

Nu puteam nega faptul că între mine şi Loren era ceva. Ceva diferit de ceea ce era între mine şi Heath, şi chiar şi mai diferit de ceea ce era între mine şi Erik. Rahat! Mi se întâmplau prea multe.

Pur şi simplu am plutit până la apartamentul amenajat în garajul părinţilor Afroditei, într-un soi de aură încărcată de hormoni, de putere, dar şi de confuzie, şi eram aşa de distrasă de, hm, sex, încât nici nu m-am mai gândit la faptul că eram doar o ceaţă amestecată cu întuneric până n-am ajuns în sufrageria apartamentului şi am văzut-o pe Stevie Rae căscând gura la ecranul televizorului cu nişte ochi umezi şi injectaţi şi trăgându-şi nasul. Am aruncat un ochi la televizor şi mi-am dat seama că se uita la filmul săptămânii pe canalul Lifetime.

Părea să fie cel cu femeia aia care ştia că o să moară de o boală îngrozitoare şi care trebuia să se lupte cu timpul şi cu pauzele pentru reclame ca să găsească o nouă familie pentru

miile ei de copii exagerat de zglobii.

— Ce film deprimant, am comentat eu.

Stevie Rae a întors instantaneu capul şi a ţâşnit în spatele canapelei, unde şi-a luat o poziţie de atac animalică, sâsâind şi mârâind la mine.

— Ah, rahat! Am alungat imediat întunericul şi toate cele şi am redevenit eu, cea materială şi vizibilă. Scuză-mă, Stevie Rae. Uitasem că „bremstokăream“.

M-a privit din spatele canapelei, cu ochii lucitori şi cu colţii la vedere, dar nu mai sâsâia.

— Gata, linişteşte-te, sunt eu. Am ridicat geanta de pânză şi am agitat-o astfel încât sângele să pleoscăie scârbos. Mâncare la domiciliu.

S-a ridicat şi şi-a mijit ochii la mine.

— Să nu mai faci aşa.

Am ridicat din sprâncene la ea.

— Să nu mai fac ce? Să nu-ţi mai aduc sânge sau să nu mă mai transform în ceaţă şi întuneric?

Stevie Rae mi-a smuls geanta pe care o agitam spre ea.

— Să nu mai vii pe furiş. Poate fi periculos.

Am oftat şi m-am aşezat pe canapea, încercând să ignor faptul că dădea deja pe gât prima pungă de sânge.

— La cât de nasoală e viaţa mea în prezent, chiar îmi faci o favoare dacă mă mănânci.

— Daa, pun pariu! încă mai ţin minte ce greu e să fii viu. Probleme peste probleme, cu băieţii, cu ce să te îmbraci la şcoală... E îngrozitor, nu se compară cu problemele pe care le ai când eşti mort şi apoi devii zombi, dar în general te simţi ca un mort.

Stevie Rae mi-a vorbit pe un ton rece şi sarcastic, total diferit de felul în care vorbea ea de regulă, chestie care m-a scos rău din pepeni. Adică eu nu aveam voie să fiu stresată doar pentru că nu eram moartă? Sau zombi, mă rog?

— Profesoara Noian a fost ucisă azi-noapte. Se pare că vreo câţiva dintre Oamenii Credinţei au crucificat-o, i-au tăiat capul şi au abandonat-o afară, lângă uşa secretă din zidul estic şi au lăsat şi un bilet adorabil cum că ei nu mai tolerează o vrăjitoare în viaţă. Cred că e posibil să fie implicat şi cretinul de taică-miu vitreg, dar nu pot să suflu o vorbă pentru că maică-mea îl acoperă şi probabil că, dacă îl pârăsc, ea o să înfunde

puşcăria pentru tot restul zilelor. Tocmai i-am supt sângele lui Heath şi am fost întreruptă de nişte aspiranţi la titlul de gangsteri pe care cred că e posibil să-i fi omorât oarecum din greşeală şi m-am giugiulit cu Loren Blake. Bun, acum spune-mi şi tu ce-ai făcut azi!

Vechea Stevie Rae s-a întrezărit în ochii injectaţi ai fiinţei pe care o aveam în faţă.

— Măiculiţă! a exclamat ea.

— Mda.

— Te-ai giugiulit cu Loren Blake? Ca de obicei, Stevie Rae a prins esenţa celei mai suculente bârfe. Cum a fost?

Am oftat şi am privit-o cum deschidea a doua pungă de sânge.

— A fost demenţial. Ştiu că o să sune total aiurea, dar cred că e posibil să fie o chestie între noi.

— Ca între Romeo şi Julieta, a comentat ea printre înghiţituri.

— Ăă, Stevie Rae, hai să facem o altă comparaţie, ce zici? Romeo şi Julieta n-au sfârşit-o prea bine.

— Pun pariu că e delicios, a continuat ea.

— Ce?

— Mă refer la sângele lui.

— De unde să ştiu eu?

— Da, dar totuşi..., a adăugat ea şi a mai luat o pungă de sânge.

— Apropo de asta. Ai face bine s-o laşi mai moale cu sângele. Neferet i-a chemat pe războinicii vampiri, Fiii lui Erebus, şi în momentul de faţă e destul de greu să te furişezi afară din şcoală. Nu ştiu când am să mă pot întoarce aici cu alte bunătăţuri în sânge.

Corpul lui Stevie Rae a fost străbătut de un fior. Până acum păruse aproape normală, dar, la auzul cuvintelor mele, s-a schimbat la faţă şi ochii i s-au înroşit şi mai tare.

— Nu mai rezist prea mult.

Vocea ei fusese atât de slabă, de chinuită, încât aproape că nu am auzit-o.

— E chiar aşa de gravă treaba, Stevie Rae? Nu poţi şi tu să te abţii?

— Nu e asta! Simt cum se scurge din mine... din ce în ce mai mult cu fiecare zi... cu fiecare oră.

— Ce se scurge?

— Umanitatea mea! aproape că a izbucnit ea în hohote.

— Dar, drăguţa mea - m-am apropiat şi am cuprins-o cu braţul, făcând abstracţie de mirosul ciudat şi de crisparea din corpul ei. Acum ţi-e mai bine. Eu sunt alături de tine şi o să găsim noi o soluţie.

Stevie Rae m-a privit în ochi.

— În momentul ăsta îţi simt pulsul. Simt fiecare moment în care îţi bate inima. Ceva din mine ţipă să-ţi sfâşii gâtul şi să-ţi beau sângele, iar acel ceva devine din ce în ce mai puternic. S-a îndepărtat de mine şi s-a lipit de marginea canapelei. Pot să mă prefac că sunt vechea Stevie Rae, dar e numai din cauza monstrului din mine. O fac numai ca să te pot prinde.

Am inspirat adânc şi am refuzat să-mi întorc privirea de la ea.

— Bine, ştiu că o parte din ce spui tu e adevărat. Dar eu nu cred tot şi nu vreau să crezi nici tu. Încă mai ai umanitate în adâncul tău. Mda, poate că începe să se piardă, dar încă există. Iar asta înseamnă că suntem în continuare cele mai bune prietene. Şi ia mai gândeşte-te la o chestie! Nu trebuie să mă prinzi, că doar sunt aici, nu poţi să spui că mă ascund.

— Cred că eşti în pericol în preajma mea, a şoptit ea.

Am zâmbit.

— Sunt mai puternică decât crezi tu, Stevie Rae. M-am apropiat uşor de ea, să n-o sperii, şi mi-am pus mâna peste a ei. Foloseşte-te de puterea pământului. Eu cred că eşti altfel decât ceilalţi, ăă..., m-am oprit eu, meditând la felul în care să-i numesc.

— Zombi scârboşi? mi-a sărit Stevie Rae în ajutor.

— Mda. Tu eşti altfel decât ceilalţi zombi scârboşi datorită afinităţii tale faţă de pământ. Foloseşte-te de asta şi o să reuşeşti să lupţi cu ceea ce e în tine!

— Beznă, asta e în mine, beznă, a exclamat deodată.

— Nu e doar beznă, mai e şi pământul.

— Bine... bine..., a gâfâit ea. Pământul. Am să ţin minte. O să încerc.

— Poţi să treci peste asta, Stevie Rae. Putem să trecem peste asta împreună!

— Ajută-mă! a izbucnit ea şi m-a strâns aşa de tare de mână, încât mai că mi-a venit să ţip. Te rog, Zoey, ajută-mă!

— Am să te ajut, promit.

— Trebuie să fie cât mai curând posibil.

— O să fie curând, promit, am repetat eu, fără să am însă habar cum aveam să-mi ţin promisiunea.

— Ce-ai de gând să faci? m-a întrebat Stevie Rae, privindu-mă în ochi cu disperare.

Am rostit pe nerăsuflate singurul lucru care mi-a trecut prin cap:

— Am să formez un cerc şi am să-i cer ajutorul lui Nyx.

Stevie Rae a clipit nedumerită.

— Atât?

— Da, dar cercul nostru este puternic, iar Nyx este zeiţă. Ce altceva ne mai trebuie? am spus eu mult mai sigură decât mă simţeam.

— Vrei să reprezint din nou pământul? a spus ea cu un tremur în glas.

— Nu. Da.

Apoi, vinovată, am făcut o pauză, gândindu-mă ce aveam să fac cu Afrodita. Când reuşise să stârnească pământul fusese evident că era menită să ni se alăture în cerc. Dar n-avea oare s-o scoată din minţi pe Stevie Rae să-şi vadă locul în cerc luat de o persoană pe care o considera fără doar şi poate duşmanul ei? Pe lângă asta, nu mai ştia nimeni în afară de Afrodita despre Stevie Rae şi aşa trebuiau să rămână lucrurile până ce aveam să fiu pregătită ca Neferet să afle că o citisem. Aveam mari probleme!

— Hm, nu ştiu sigur. O să mă gândesc, bine?

Expresia lui Stevie Rae s-a schimbat din nou; acum părea dărâmată, înfrântă pe deplin.

— Nu mai vrei să fac parte din cercul tău.

— Nu e asta! Numai că tu eşti cea pe care trebuie s-o vindecăm, aşa că poate ar fi mai bine să stai în mijlocul cercului, alături de mine, nu la locul tău obişnuit. Am oftat şi am clătinat din cap. Trebuie să mă mai informez.

— Bine, dar repede, da?

— OK. Iar tu trebuie să-mi promiţi s-o iei uşurel cu sângele, să rămâi aici şi să te concentrezi pe legătura ta cu pământul, i-am zis.

— OK. O să încerc.

Am strâns-o de mână şi apoi mi-am smuls mâna din

strânsoarea ei.

— Îmi pare rău, dar acum trebuie să plec. Neferet ţine un ritual special pentru profesoara Noian, iar apoi trebuie să ţin şi eu Ritualul Lunii Pline.

Mai trebuia să trec din nou şi pe la bibliotecă, să caut vreun soi de ritual care s-o ajute pe Stevie Rae. Şi habar n-aveam ce să fac cu Loren şi probabil că Erik avea să fie supărat pe mine că dispărusem. Colac peste pupăză, nici nu mă despărţisem de Heath. Doamne, câtă bătaie de cap!

— S-a făcut o lună.

— Ăă? am făcut eu, stând pe loc şi înghiţită deja de toate „şi“-urile de care trebuia să mă ocup.

— Am murit în timpul ultimei luni pline, adică exact acum o lună.

Cuvintele ei mi-au reţinut toată atenţia.

— Aşa e. S-a împlinit o lună. Mă întreb dacă...

— Dacă asta înseamnă ceva? Dacă noaptea asta este potrivită pentru a desface ce mi s-a întâmplat?

Glasul ei plin de speranţă aproape că m-a făcut să tresar:

— Nu ştiu, poate.

— Să încerc să vin în campus în noaptea asta?

— Nu! E plin de războinici pe acolo. Sigur te prind.

— Poate că aşa ar trebui, a spus ea uşurel. Poate că ar trebui să afle toată lumea despre mine.

M-am scărpinat în cap, încercând să înţeleg ce-mi spunea instinctul de data asta. Îmi strigase de atâta timp să nu suflu o vorbă despre Stevie Rae, încât nu-mi mai dădeam seama dacă mai trebuia s-o ţin ascunsă sau dacă ce simţeam eu erau doar ecouri şi confuzie, şi probabil şi un pic de disperare şi de deprimare, pe ici pe colo.

— Nu ştiu. Mai am nevoie de puţin timp, bine?

Umerii i-au căzut dintr-odată.

— Bine. Dar nu cred că a mai rămas suficient din mine cea veche cât să mai rezist încă o lună.

— Ştiu. Am să mă grăbesc, am spus prosteşte. M-am aplecat şi am îmbrăţişat-o în grabă. Pa! Stai liniştită, am să mă întorc curând, îţi promit.

— Dacă găseşti o soluţie, trimite-mi un sms sau vezi tu, şi vin. Bine?

— Bine, am spus şi m-am întors în pragul uşii. Te iubesc,

Stevie Rae. Să nu uiţi asta! Noi două suntem încă cele mai bune prietene.

A rămas tăcută şi a dat doar din cap, abătută. Am invocat noaptea, ceaţa şi magia şi m-am afundat în întuneric.

Capitolul 20

Bineînţeles că m-au prins pe când mă furişam înapoi în campus. Deja plutisem înapoi peste zid. Ei, bine, da, efectiv plutisem, o chestie mult prea tare ca să fie exprimată în cuvinte. Mă îndreptam spre dormitoare, invizibilă şi cu o viteză nemaipomenită după părerea mea, când efectiv am dat nas în nas cu ei. Era un grup de vampiri şi de elevi din clasele mai mari, încercuiţi de cel puţin o duzină de zdrahoni războinici şi i-am văzut şi pe gemene şi pe Damien în grup, deci Afrodita avusese dreptate, Neferet chemase şi Consiliul Monitorilor condus de mine. Am îngheţat, m-am dat înapoi, ca să mă adăpostesc în umbra stejarului uriaş, şi mi-am ţinut respiraţia, dorindu-mi cu ardoare ca noua mea abilitate meseriaşă de a mă face invizibilă - de a mă transforma în ceaţă ar fi o descriere mai exactă - să-mi permită să trec nevăzută. Din nefericire, în timp ce eu îi urmăream cu privirea, Neferet s-a oprit şi, odată cu ea, şi restul grupului mă-sii. Şi-a aplecat capul într-o parte şi jur că a adulmecat aerul din jur ca un copoi. Apoi privirea i-a poposit pe copacul lângă care mă ascundeam eu şi parcă m-a străpuns cu privirea. Ca prin farmec, s-a dus naibii concentrarea mea. Am simţit un fior prin piele şi mi-am dat seama că redevenisem complet vizibilă.

— A, Zoey! Aici erai. Tocmai îi întrebam pe prietenii tăi... - a făcut o pauză suficient de lungă încât să le arunce gemenelor, lui Damien şi (ahh!) lui Erik zâmbetul ei de milioane - pe unde umbli. Apoi, zâmbetul i-a pălit un pic şi şi-a luat o mină încărcată de îngrijorare maternă. Nu este momentul să umbli de una singură.

— Îmi pare rău. Ăă, simţeam nevoia, ăă..., am scăldat-o eu, conştientă că toate privirile erau aţintite asupra mea.

— Simţea nevoia să fie singură înainte de ritualuri, a spus Shaunee făcând un pas înainte şi trecându-şi braţul pe după al meu.

— Mda, întotdeauna simte nevoia să fie singură înainte de ritualuri. Aşa e Zoey, a continuat şi Erin, s-a aşezat în partea cealaltă şi m-a apucat şi ea de celălalt braţ.

— Exact, noi îi zicem M.S.Z, adică Momentul de Siguranţă al lui Zoey, a comentat Damien, alăturându-ni-se.

— E cam enervant, dar ce să facem? s-a auzit şi Erik, trecând în spatele meu şi punându-şi mâinile calde pe umerii mei. Aşa e Z a noastră.

A trebuit să fac un efort ca să nu izbucnesc în lacrimi. Aveam cei mai buni prieteni din lume. Desigur, probabil că Neferet ştia că minţeau, dar, după felul în care o făcuseră, părea că ascundeau mai degrabă vreo năzbâtie adolescentină (m-am furişat din campus ca să mă despart de un prieten), decât o năzbâtie mare şi înspăimântătoare (o ţin ascunsă pe cea mai bună prietenă a mea zombi).

— Ei, bine, vreau să ai grijă să-ţi limitezi „momentul de singurătate“ în viitorul apropiat, mi-a spus Neferet pe un ton uşor dojenitor.

— Aşa am să fac. Scuze, am mormăit eu.

— Şi acum, haideţi la ritual!

Neferet s-a desprins maiestuoasă de grup, ceea ce i-a determinat pe războinici să se repeadă ca să ţină pasul cu ea, lăsându-ne pe mine şi pe prietenii mei în praful drumului, cu ghilimelele de rigoare.

Normal că am urmat-o. Ce altceva puteam să facem?

— Gata cu treaba aia murdară? mi-a şoptit Shaunee.

— Poftim? am clipit şocată spre ea.

De unde ştia că mă frecasem de Heath în scopuri ruşinoase? Se vedea? Doamne, mor dacă se vede ceva pe faţa mea!

— Erin şi-a dat ochii peste cap.

— Heath, mă! Despărţirea. Tu de el, a şoptit ea.

— A! Păi, ăă...

— Am fost îngrijorat azi din cauza ta, mi-a spus Erik venind în dreptul meu şi împingând-o elegant pe Shaunee de lângă mine.

Mă aşteptam ca gemenele să mârâie şi să-l scuipe, dar ele au ridicat doar din sprâncene la mine şi au rămas în urmă, alături de Damien. Am auzit-o pe Shaunee murmurând: „Ce bucăţică!“ Dumnezeule, ar fi fost în stare s-o înfrunte pe

Neferet, dar frumuseţea lui Erik le termina.

— Scuze, am spus în grabă, vinovată că mă simţeam atât de bine că m-a prins de mână. Nu am vrut să-ţi faci griji din cauza mea. Doar că am avut nişte chestii...

Erik a zâmbit larg şi şi-a trecut degetele printre ale mele.

— Sper că ai scăpat de el... vreau să spun de chestia asta anume, de data asta.

Am aruncat o privire tăioasă peste umăr, către gemene, care pozau în îngeraşi.

— Trădătoarelor! am spus printre dinţi.

— Nu fi supărată pe ele. M-am folosit în mod necinstit de asul din mânecă şi am profitat de slăbiciunea lor.

— Pantofi?

— Hm, ceva ce le place mai mult, pentru prima dată în viaţa lor. T.J. şi Cole.

— Ai fost tare şiret, am comentat eu.

— Şi nici n-a fost greu. T.J. şi Cole cred că gemenele sunt al naibii de sexy, mi-a mărturisit Erik cu un accent scoţian dementţial, demonstrând încă o dată că e al naibii de pasionat de filme. Sunteţi pe fază? La Austin Powers mă refer!
T.J. şi Cole au zis că gemenele sunt al naibii de sexy cu accentul ăsta îngrozitor?

M-a strâns jucăuş de mână.

— Ba nu e îngrozitor!

— Ai dreptate, nu e, am spus şi i-am zâmbit, privindu-l în ochii lui albaştri-deschis şi întrebându-mă cum de ajunsesem să-i înşel cu doi tipi odată.

— Cum te simţi astăzi, Zoey?

Mi-am dat seama că Erik a simţit prin mâinile noastre împreunate frisonul care mi-a străbătut corpul la auzul vocii lui Loren.

— Bine. Mersi, i-am răspuns.

— Ai dormit bine azi-noapte? Mă întrebam cum te-ai descurcat după ce te-am condus în dormitor. Loren i-a aruncat lui Erik un zâmbet superior, un zâmbet de adult menit să pună la locul lui un puştan şi a explicat: Zoey a avut un mare şoc ieri.

— Mda, ştiu, i-a retezat-o Erik.

Simţeam tensiunea dintre ei şi m-am întrebat uşor disperată dacă mai remarcase oare şi altcineva. Când am auzit-o pe Shaunee şoptind „Ia te uită la ea!“, iar pe Erin exclamând

„Ahaa!“, a trebuit să fac un efort să nu mârâi. Se pare că toată lumea, în traducere - gemenele, remarcase.

Deja ajunseserăm din urmă grupul de adulţi care se oprise, acum îmi dădeam seama, lângă uşa secretă din zidul estic. Am ignorat situaţia amoroasă cu potenţial exploziv în care nimerisem din plin şi am spus:

— De ce ne-am oprit aici?

Neferet vrea să se roage pentru spiritul profesoarei Noian şi să facă o vrajă de ocrotire în jurul şcolii, a răspuns Loren.

Vocea lui sunase prea prietenoasă, iar privirea lui fusese mult prea caldă când s-a încrucişat cu a mea. Doamne, ce dementţial era! Mi-am amintit de senzaţia atingerii buzelor lui de ale mele şi...

Apoi mi-am dat seama ce spusese.

Dar sângele ei şi restul nu sunt încă... Glasul mi s-a stins de disperare şi am făcut un gest imprecis spre zona acoperită cu iarbă de dincolo de zid, zona aia oribilă care fusese îmbibată cu sângele profesoarei Noian nu mai departe de ieri.

— Nu, nu-ţi face griji. Neferet a pus pe cineva să cureţe acolo, m-a liniştit Loren cu blândeţe.

Preţ de o clipă, am crezut că o să mă atingă acolo, de faţă cu toată lumea. L-am simţit până şi pe Erik încordat, de parcă s-ar fi aşteptat şi el la asta, apoi vocea solemnă şi puternică a lui Neferet a pătruns în mica noastră dramă, reţinându-ne tuturor atenţia.

— Vom ieşi pe uşa secretă şi vom merge la locul în care s-a petrecut atrocitatea. Formaţi o semilună în jurul statuii iubitei noastre zeiţe, pe care am aşezat-o exact pe locul în care a fost descoperit trupul pângărit al profesoarei Noian. Vreau să vă concentraţi şi să trimiteţi energie pozitivă cu toată puterea inimii şi a minţii voastre către sora noastră dispărută dintre noi, întrucât spiritul ei zboară liber pe tărâmul mirific al lui Nyx. Iar voi, dragi novici - a mai spus ea, iar privirea i-a alunecat spre noi - vreau ca fiecare dintre voi să-şi ia locul lângă lumânarea care simbolizează elementul său. Privirea lui Neferet era încărcată de bunătate, iar glasul îi era blând. Ştiu că este neobişnuit să participe şi novici într-un ritual al adulţilor, dar niciodată n-a mai primit în dar Casa Nopţii atât de mulţi tineri extraordinari, iar astăzi cred că este corect să profit de afinităţile voastre pentru a adăuga forţă în ruga noastră către Nyx. - I-am simţit pur şi

simplu pe Damien şi pe gemene palpitând de emoţie. - Puteţi face asta pentru mine, pentru noi, dragi novici?

Damien şi gemenele au dat înnebuniţi din cap, precum căţeii ăia de pus la parbriz. Neferet şi-a mutat ochii ei verzi spre mine. Am dat o dată din cap. Marea Preoteasă a zâmbit şi m-am întrebat dacă mai putea şi altcineva să treacă de exteriorul ei agreabil şi să vadă omul malefic şi rece care sălăşluia în interior.

Mulţumită de sine, Neferet s-a întors şi s-a aplecat să iasă pe uşa secretă, urmată îndeaproape de noi, ceilalţi. Mă pregătisem pentru o imagine îngrozitoare sau cel puţin pentru una scăldată în sânge, dar Loren avusese dreptate. Zona care nu mai departe de ieri fusese şocantă era acum curăţată de orice putea provoca repulsie şi m-am întrebat cum reuşiseră oare poliţiştii din Tulsa să strângă probe, după care m-am scuturat. Cu siguranţă, Neferet aşteptase ca ei să-şi facă treaba înainte să cureţe totul. Oare?

În locul în care zăcuse cadavrul profesoarei Noian se afla acum o frumoasă statuie a lui Nyx, care părea să fi fost sculptată dintr-o singură lespede de onix. În mâinile ridicate deasupra capului ţinea o lumânare groasă verde, simbolul pământului. Fără să scoată o vorbă, vampirii au format un semicerc în jurul statuii. Damien şi gemenele s-au aşezat în spatele lumânării imense care simboliza elementul fiecăruia dintre ei. Deşi nu prea voiam, m-am aşezat până la urmă lângă lumânarea purpurie care simboliza spiritul. I-am văzut pe războinici împrăştiindu-se în jurul nostru. Cu spatele la grup, au scrutat întunericul, încordaţi la maxim.

Lăsând la o parte obişnuitele ei gesturi teatrale, întotdeauna plăcute privirii, Neferet s-a îndreptat spre Damien, care ţinea emoţionat lumânarea galbenă, simbolul vântului, şi a aprins bricheta folosită la ritualuri.

— Ne umple şi ne dă viaţă. Invoc vântul în cercul nostru.

Glasul lui Neferet era puternic şi limpede, amplificat fără doar şi poate de puterea ei de mare preoteasă. A apropiat bricheta de mucul lumânării şi, în clipa următoare, vântul a şfichiuit în jurul ei şi al lui Damien. Neferet era cu spatele la mine şi nu-i puteam vedea faţa, dar Damien zâmbea larg şi vesel. Am încercat să nu mă încrunt. Cercul sacru nu era locul potrivit în care să fiu ofticată, dar nu mă puteam împotrivi sentimentului de iritare. De ce eram eu singura care vedea cât

de falsă era Neferet?

S-a îndreptat spre Shaunee.

— Ne dă căldură şi ne ostoieşte. Invoc focul în cercul nostru.

Cum mai văzusem şi în alte dăţi, lumânarea roşie a lui Shaunee s-a aprins înainte să ajungă la ea flacăra brichetei. Chipul fetei s-a luminat de un zâmbet aproape la fel de radios ca şi elementul ei.

Neferet a continuat să se deplaseze în cerc, până la Erin.

— Ea ne alină şi ne curăţă, aşadar invoc apa în cercul nostru.

În timp ce lumânarea se aprindea, am auzit muzica valurilor care se sparg pe o plajă exotică şi am simţit mirosul sării şi al mării în briza nopţii.

Am privit-o cu atenţie pe Neferet, care s-a deplasat până în faţa statuii lui Nyx şi a lumânării verzi. Marea Preoteasă şi-a plecat capul.

— Novicea care întruchipa acest element a pierit şi este drept ca locul pământului să rămână neocupat în noaptea aceasta şi să rămână acolo unde trupul iubitei noastre Patricia Noian a zăcut atât de curând. Pământul ne susţine. Din el ne naştem şi tot la el ne întoarcem cu toţii. Invoc pământul în cercul nostru.

Neferet a aprins lumânarea verde şi, deşi a început să ardă cu o flacără vie, n-am simţit nici urmă de pajişti înverzite şi de flori de câmp.

Apoi Neferet s-a aşezat în faţa mea. Nu ştiu ce expresie avusese în faţa lui Damien şi a gemenelor, dar în faţa mea chipul ei era dur şi neclintit, de o frumuseţe uimitoare. Îmi amintea de o străveche războinică amazoană vampir şi aproape am uitat că, de fapt, era periculoasă.

— El este plămada noastră, aşadar invoc spiritul în cercul nostru.

Neferet mi-a aprins lumânarea purpurie şi am simţit cum sufletul mi se înalţă cu genul ăla de gâdilitură în stomac pe care îl simt când mă dau în montagne russe. Marea Preoteasă nu s-a oprit să facă vreun schimb aparte de priviri cu mine, ci s-a ocupat de ceilalţi. Deplasându-se în interiorul cercului şi privindu-i în ochi pe vampirii care ne înconjurau, a trecut direct la subiect.

— Nu s-a mai întâmplat ceva asemănător de peste o sută de ani, nu atât de fățiș și de brutal. Ființele umane au ucis unul de-ai noștri. Astfel, se poate spune nu că au trezit un uriaș adormit, ci că au provocat un leopard pe care îl credeau îmblânzit, s-a înălțat glasul încărcat de mânie al lui Neferet. Însă nu este îmblânzit!

M-am înfiorat. Neferet era extraordinară. Cum era posibil ca cineva care fusese binecuvântat astfel de către Nyx s-o apuce pe căi atât de greșite?

— Ei cred că suntem ca o pisicuță grasă de casă, cu colții tociți și cu ghearele smulse. Se înșală din nou. - Și-a înălțat brațele deasupra capului. - Din acest cerc sacru, format pe locul unei crime, o invocăm pe zeița noastră, pe Nyx, frumoasa întruchipare a Nopții. Îi cerem s-o primească pe Patricia Noian la sânul ei, deși s-a dus dintre noi zeci de ani prea curând. Îi mai cerem lui Nyx să-și stârnească mânia dreaptă și, cu blândețea furiei sale divine, să ne binecuvânteze această vrajă menită să ne ocrotească de capcana ucigașă a ființelor umane.

În timp ce făcea vraja, Neferet s-a întors spre statuia lui Nyx.

Pogoară-ți noaptea ocrotitoare Doar bezna ne e desfătare.

Când s-a întors cu fața spre mulțime, am observat că ținea în mână un cuțitaș, cu mânerul de fildeș și cu o lamă ce părea periculos de ascuțită.

O, Nyx, tu mantia-ți scoboară Și acest sabat îl împresoară.

A ridicat cuțitul cu o mână, iar cu cealaltă a trasat niște forme complicate în aer. Acesta a început să sclipească în jurul ei și a căpătat consistență, în timp ce ea își continua incantația.

Toți cei ce vor pătrunde sau pleca, vampir, no vice, om voi cerceta.

Și dacă ei vor a ne pierde la a mea vrere vor răspunde.

Apoi, cu un gest rapid și feroce, Neferet și-a tăiat încheietura atât de adânc, încât sângele a început pe dată să

ţâşnească din ea, roşu, îmbelşugat, fierbinte şi delicios. Aroma lui m-a învăluit şi mi-a lăsat gura apă. Cu paşi hotărâţi, Marea Preoteasă s-a deplasat în jurul cercului, lăsându-şi sângele să picure într-un arc stacojiu, împroşcând iarba care fusese îmbibată cu atât de puţin timp în urmă de sângele profesoarei Noian. Într-un final, a ajuns în dreptul statuii lui Nyx. Neferet şi-a înălţat chipul spre cerul nopţii şi şi-a încheiat vraja.

Ţi-am dat ofrandă sângele meu,
Aşa să-mi ajute bunul zeu!

Jur că aerul nopţii a fremătat şi, preţ de o clipă, chiar am văzut ceva aştenându-se peste zidurile şcolii, ceva ca o perdea neagră, ca un văl. „A făcut o vrajă care îi va permite să ştie nu numai când se apropie vreun pericol de şcoală, dar şi când intră sau iese cineva“.

A trebuit să mă muşc de obraz ca să nu gem. Nici într-o mie de ani vălul unei zeiţe n-avea să se lase păcălit de încercările mele de inspiraţie Stoker. Cum naiba mai puteam eu să-i duc lui Stevie Rae sânge pe furiş?

Pe deplin absorbită de propria dramă, abia am văzut când Neferet a închis cercul. Împietrită cum eram, m-am lăsat purtată pe sus de valul de oameni şi am intrat pe uşa secretă. Am ieşit din starea asta abia când am auzit glasul adânc al lui Loren surprinzător de aproape de urechea mea.

— Ne vedem curând în sala de recreere. - Pe faţa mea trebuie să se fi aşternut uimirea, căci a adăugat: Ritualul Lunii Pline pe care îl ţii tu. Sunt bardul tău în noaptea asta, la deschiderea cercului, ai uitat?

Până să apuc să spun ceva, am auzit-o pe Shaunee pisicindu-se:

— Întotdeauna e o plăcere să vă ascultăm recitând poezii, profesore Blake.

— Mda, n-am rata momentul nici dacă ar fi reduceri la încălţăminte la Saks, a adăugat Erin cu un licăr în ochi.

— Atunci ne vedem acolo, a continuat Loren, fără să-şi abată o clipă ochii de la mine.

A zâmbit, s-a înclinat uşor în faţa mea şi s-a îndepărtat în grabă.

— Su-perb! a exclamat Erin.

— Întru totul de acord cu tine, geamăno, a aprobat-o Shaunee.

— Mie mi se pare scârbos.

Ne-am înălţat cu toatele ochii spre Erik. Arunca priviri tăioase în urma lui Loren.

— Da’ de unde?! s-a mirat Shaunee.

— Scumpul de Loren Blake încearcă doar să fie prietenos, a confirmat Erin, dându-şi ochii peste cap către Erik şi sugerând că e sărit de pe fix.

— Hai, mă, nu te purta acum ca un iubit de-ăla bolnav de gelozie, a spus Shaunee.

— Ăă, eu trebuie să mă duc să mă schimb, am intervenit rapid, fără să fac nici cel mai mic comentariu despre gelozia bătătoare la ochi a lui Erik. Puteţi s-o luaţi voi înainte spre sala de recreere şi să vă asiguraţi că e totul pregătit? Eu dau o fugă până în cameră şi mă întorc într-o clipită.

— Nici o problemă, au răspuns gemenele într-un glas.

— Ne ocupăm noi de ultimele detalii, a adăugat Damien.

Erik a rămas tăcut. I-am lansat un zâmbet iute şi nevinovat, am sperat eu, şi am luat-o pe trotuarul care ducea la dormitoare. Simţeam în ceafă priviri care mă ardeau şi, cu un sentiment cumplit de sfârşeală, am înţeles că trebuia să fac ceva în legătură cu Erik şi cu Loren, ca să nu mai vorbesc de Heath. Dar ce naiba să fac?

Eram înnebunită după Heath. Şi după sângele lui.

Erik era un tip dulce şi îmi plăcea tare, tare mult.

Loren era de-a dreptul demenţial.

Of, ce naşpa sunt!

Capitolul 21

Încercam să mă conving singură că ritualul avea să fie o nimica toată. Formez iute cercul, ne rugăm pentru profesoara Noian, anunţ că Afrodita reintră în rândurile Fiicelor Întunericului, lucru care va fi evident după ce îşi demonstrează afinitatea faţă de pământ şi apoi spun că din cauza problemelor stresante cu care s-a confruntat şcoala m-am hotărât să nu numesc noi membri în Consiliului Monitorilor până la sfârşitul anului şcolar. „Ar trebui să fie un ritual banal“, i-am repetat

întruna stomacului meu strâns ghem. „Nu se compară cu luna trecută, când a murit Stevie Rae. N-are ce să se întâmple atât de rău în noaptea asta.“ îmbrăcată şi pregătită cât de cât, am deschis uşa şi am dat nas în nas cu Afrodita, care stătea în picioare în faţa uşii.

— Hai, revino-ţi, ce Dumnezeu? a spus ea şi s-a ferit din calea mea. Aloo! Trebuie să te laşi aşteptată.

— Afrodita, ţie nu ţi-a spus nimeni că e nepoliticos să faci pe cineva să te aştepte? i-am spus luând-o iute pe hol. Mai că am zburat în jos pe scări, coborând câte două trepte odată şi am ieşit în fugă din dormitor, în timp ce Afrodita făcea eforturi să ţină pasul cu mine. Am dat din cap spre Darius care se afla la postul lui de afară şi m-a salutat.

— Războinicii ăştia vampiri sunt ca focul, pe bune - a comentat Afrodita, întinzând gâtul în spate, să arunce o ultimă privire spre Darius. Apoi şi-a ţuguiat buzele şi a continuat pe tonul ei obişnuit de tipă înţepată şi de bani gata: Şi ţin să te anunţ că nimeni nu mi-a spus niciodată că e nepoliticos să te aştepte lumea. Am fost chiar învăţată să fac lumea să mă aştepte. Dacă o întrebi pe mama, soarele o aşteaptă pe ea şi abia apoi răsare şi apune.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Ia zi, cum a fost ritualul lui Neferet?

— Superb. A înconjurat şcoala cu un văl ocrotitor. Nu mai intră şi nu mai iese nimeni fără să afle ea. E de nu se poate! Sigur, dacă nu eşti în pielea noastră!

Deşi nu era nimeni în jur, Afrodita şi-a coborât glasul.

— Tot aşa tare îi trage cu pungile de sânge?

— Abia rezistă. Trebuie să facem ceva cât mai repede posibil.

— Nu ştiu ce naiba îţi închipui că o să facem noi, a protestat Afrodita. Tu eşti aia cu superputeri. Eu sunt doar de umplutură. A făcut o pauză şi şi-a coborât şi mai mult glasul. Pe lângă asta, nu ştiu ce-ţi închipui c-o să faci. E vomitivă şi al dracu’ de înfricoşătoare.

— E cea mai bună prietenă a mea, am şoptit cu hotărâre.

— Ba nu. A fost cea mai bună prietenă a ta. Acum e un zombi care bea sângele ca pe apă.

— Ba încă e cea mai bună prietenă a mea, am repetat cu încăpăţânare.

— Bine. Cum zici tu. Atunci, vindec-o!

— Mersi, nu e chiar aşa de simplu.

— De unde ştii? Ai încercat?

Am încremenit pe loc.

— Ce-ai spus?

Afrodita a ridicat din sprâncene la mine şi şi-a înălţat umerii cu un aer plictisit.

— Ceva de genul „ai încercat?“.

— ’Tu-i mama mă-sii! Oare să fie chiar aşa de simplu? Eu am tot căutat ca disperata vreo vrajă sau vreun ritual, sau... ceva potrivit, uimitor şi magic, când colo, poate că era suficient să-i cer lui Nyx s-o vindece!

Pe când stăteam acolo pironită, pradă revelaţiei mele, în minte mi-a răsunat glasul lui Nyx, rostind exact cuvintele pe care mi le spusese acum o lună, chiar înainte să-mi folosesc puterile conferite de elemente ca să spulber vraja pe care o făcuse Neferet, cea menită să-mi şteargă memoria: „Vreau să nu uiţi că elementele pot să şi vindece, nu numai să distrugă.“

— „’Tu-i mama mă-sii?“ Ai spus „’tu-i mama mă-sii“? Ştii, cam cochetezi cu limbajul vulgar, se pare. Să ştii că începe să mă îngrijoreze gura aia spurcată a ta.

Cuprinsă brusc de un val de fericire şi de speranţă atât de mare încât nici măcar Afrodita nu mai reuşea să mă streseze, am râs.

— Haide! Fă-ţi altă dată griji din cauza gurii mele.

Am luat-o din nou din loc, aproape în fugă, în josul trotuarului.

La intrarea în sala de recreere stătea un alt războinic, un vampir negru imens. Ai fi zis că-i luptător profesionist, după aspect. Afrodita s-a pisicit la el, iar negrul i-a adresat un zâmbet sexy, ca de războinic totuşi. Ea a rămas în urmă să-şi continue flirtul.

— Să nu întârzii! am mârâit la ea.

— Stai calmă. Vin imediat.

M-a trimis la plimbare cu un gest şi cu o privire care îmi reaminteau că era mai bine să nu fim văzute împreună. Am dat uşor, dar ferm din cap şi mi-am văzut de drum.

— Z! Ai ajuns, a strigat Jack venind în grabă spre mine, iar Damien îl urma îndeaproape.

— Scuze! Am venit cât am putut de repede, m-am scuzat

eu.

Damien a zâmbit.

— Nici o problemă. Totul e pregătit. Apoi zâmbetul i-a cam pălit. Hm, cu excepţia Afroditei. Nu e pe nicăieri.

— Am văzut-o eu. Vine. Haideţi, ocupaţi-vă locurile.

Damien a încuviinţat din cap. S-a întors în cerc, iar Jack s-a dus în zona în care se afla aparatura audio. Trebuie spus că puştiul ăsta e un geniu în materie de electronică.

— Când eşti gata, anunţă-mă, a strigat el.

I-am zâmbit şi apoi m-am întors din nou spre cerc. Gemenele mi-au făcut cu mâna de la locurile lor, dinspre miazăzi şi apus.

Erik stătea aproape de locul neocupat din spatele lumânării care simboliza pământul. Mi-a surprins privirea şi mi-a făcut cu ochiul. I-am zâmbit, dar m-am întrebat de ce oare stătea aşa de aproape de locul în care ştia că o să se aşeze Afrodita.

Apropo de Afrodita... Iritată că reuşise să mă facă să o aştept eu pe ea, mi-am aruncat privirea spre uşă, la timp să o văd ţâşnind în încăpere. Mi s-a părut că a şovăit şi parcă să zic că a şi pălit când şi-a aruncat privirea spre cercul format din Fiice şi Fiii ai Întunericului care o aşteptau. Apoi şi-a înălţat bărbia, şi-a dat părul pe spate şi, ignorând pe toată lumea, a luat-o drept spre partea nordică a cercului şi s-a aşezat în spatele lumânării. Când ceilalţi au dat cu ochii de ea, conversaţia lor s-a întrerupt brusc, de parcă ar fi apăsat cineva pe un buton. Toţi au rămas tăcuţi câteva clipe, după care au început tot soiul de murmure înăbuşite. Afrodita stătea dreaptă în spatele lumânării, cu un aer calm, frumoasă şi tare plină de sine.

— Ar fi bine să începi odată, până nu se iscă o revoltă.

De data asta n-am mai tresărit la auzul vocii adânci şi sexy a lui Loren, care venise în spatele meu şi se oprise la mică distanţă de mine. M-am întors, mai ales pentru ca ceilalţi, a se citi Erik, să nu-mi vadă faţa nerecomandată publicului larg, pun pariu, pe care am făcut-o când i-am zâmbit.

— Mai pregătită de atât nu pot fi, i-am răspuns eu.

— Trebuie să fie şi ea aici? a continuat Loren şi a făcut semn cu capul spre Afrodita.

— Da, din nefericire, am zis.

— Hm, o să fie interesant!

— Exact cum suntem eu şi viaţa mea. Interesantă în genul accidentelor de maşină.

Loren a râs:

— Îţi ţin pumnii!

— Adevărul e că numai de pumni am parte în prezent - am spus eu cu un oftat, apoi mi-am controlat expresia feţei şi m-am întors spre cerc. Sunt gata!

— Fac eu semn când să pornească muzica. Îţi începi dansul spre centru în timp ce eu recit poemul, m-a anunţat Loren.

Am dat din cap şi m-am concentrat asupra respiraţiei, încercând să mă liniştesc. Când a pornit muzica, murmurul din cerc a încetat cu desăvârşire. Toţi ochii erau aţintiţi asupra mea. N-am recunoscut cântecul, dar avea o tonalitate curgătoare, era ritmat şi adânc, asemenea bătăii unei inimi. Corpul meu a intrat imediat în ritm şi am început să mă mişc în jurul cercului, prin exteriorul lui.

Vocea lui Loren a completat de minune muzica.

M-am însoţit cu noaptea doar o dată,
Când am privit o ploaie drept în faţă...

Versurile vechiului poem creau atmosfera potrivită, evocând cumva imagini ale lumii celeilalte, cu care începusem să mă obişnuiesc cu ocazia călătoriilor mele de una singură în afara campusului.

... lumina-nceată
Din cel mai trist oraş aflat în viaţă.
în rond, un gardian bănuitor.
I-am ocolit privirea ca o aţă.

Aproape că simţeam bezna nopţii trecute scurgându-mi-se prin piele. Şi am avut din nou sentimentul că îi aparţineam mai mult ei decât lumii fiinţelor umane care mă înconjurau, în timp ce mă mişcăm în cerc, am simţit deodată un fior, apoi l-am auzit pe Damien fremătând de uimire şi mi-am dat seama că trupul meu fusese împresurat de ceaţă şi de magie.

De undeva, din bolta sfâşiată,
Un orologiu cosmic mi-a vorbit
Că timpul nu-i nici bun, nici rău. Odată
M-am întâlnit cu noaptea'ndepărtată.

Vocea lui Loren s-a stins treptat şi m-am răsucit pentru ultima dată, alungând cu puterea minţii ceaţa şi magia şi redevenind astfel complet vizibilă. Mustind încă de vraja nopţii, am luat bricheta de pe masa încărcată cu bunătăţi din mijlocul cercului şi mi-am dat seama că mă simţeam, poate pentru prima oară, ca o adevărată Mare Preoteasă a lui Nyx, grea de magia zeiţei şi desăvârşită de puterea ei. Tot stresul de care avusesem parte a fost alungat de un val de fericire. Am pornit uşor spre Damien şi m-am oprit în faţa lui.

Mi-a zâmbit şi a şoptit:

— Ce tare!

I-am zâmbit şi eu şi am ridicat bricheta. Cuvintele care mi-au venit instinctiv în minte trebuie să-mi fi fost inspirate de Nyx, pentru că eu niciodată nu fusesem atât de poetică.

— Brize blânde şi şopotitoare, de pe tărâmuri îndepărtate, vă aduc prinos. În numele lui Nyx, vă cer să suflaţi limpezi, răcoroase şi nestânjenite. Pogorâţi-vă asupră-mi!

Am apropiat flacăra de mucul lumânării lui Damien şi un zefir dulce şi mângâietor m-a îmbrăţişat pe dată.

Am mers iute spre Shaunee şi spre lumânarea roşie. Am hotărât să întreţin magia de mare preoteasă pe care o simţisem şi mi-am început invocaţia fără să ridic bricheta.

— Foc de pe tărâmuri îndepărtate, care dai căldură şi vitalitate, cu căldura zămislitoare de viaţă şi în numele lui Nyx, îţi aduc prinos. Pogoară-te asupră-mi!

Am făcut un semn spre mucul lumânării, iar acesta a început să ardă cu o flacără frumoasă. Shaunee şi cu mine ne-am zâmbit larg, apoi m-am deplasat în jurul cercului până la Erin.

— Ape răcoroase ale lacurilor şi pâraie de pe tărâmuri îndepărtate, vă aduc prinos. Abateţi limpezimea, neîntinarea şi iuţeala voastră asupra cercului nostru magic. În numele lui Nyx, arătaţi-vă! Pogorâţi-vă asupră-mi!

Am apropiat bricheta de mucul lumânării albastre a lui Erin şi mi-a plăcut la nebunie să-i aud pe toţi cei de lângă ea

fremătând şi izbucnind în râs atunci când apa, care devenise vizibilă, dar care de fapt nu-i atingea, s-a învârtejit la picioarele lui Erin.

— O nimica toată, a şoptit Erin.

Am zâmbit şi m-am deplasat în sensul acelor de ceasornic, până în faţa Afroditei şi a lumânării verzi. Râsetele domoale şi murmurul vesel care mă însoţiseră în jurul cercului au amuţit. Chipul Afroditei era ca o mască împietrită. Doar în priviri i-am citit frica, emoţia şi m-am întrebat preţ de o clipă de cât timp îşi ascundea sentimentele. După cum îi ştiam pe părinţii ei de coşmar, am presupus că de mult timp.

— O să fie bine, i-am şoptit aproape fără să-mi mişc buzele.

— Îmi vine să vărs, mi-a şuierat la rândul ei.

— Nţ! am făcut şi i-am zâmbit larg.

Apoi mi-am înălţat glasul şi am rostit frumoasele cuvinte care îmi pluteau prin minte:

— Tărâmuri îndepărtate şi ţinuturi sălbatice ale pământului, vă aduc prinos. Treziţi-vă din somnul vostru vegetal şi oferiţi-ne generozitate, frumuseţe şi statornicie. În numele lui Nyx, îi cer pământului să se pogoare asupră-mi!

Am aprins lumânarea Afroditei, iar mireasma îmbelşugată a unui câmp proaspăt cosit a invadat sala de recreere. În jurul nostru s-a auzit ciripit de păsărele, iar liliacul a răspândit în aer o mireasmă atât de dulce, de parcă am fi fost stropiţi cu parfumul cel mai diafan şi mai minunat din câte există. Am privit-o pe Afrodita în ochii ei strălucitori şi apoi m-am întors şi m-am îndreptat spre restul celor din cerc. Toată lumea o studia atent pe Afrodita, toţi erau muţi de uimire.

— Da, am spus pur şi simplu, dând glas întrebărilor care ştiu că le roiau prin cap şi, speram eu, punând astfel capăt îndoielilor lor. Poate că n-o plăceau, poate că nu aveau încredere în ea, dar trebuiau să accepte faptul că Nyx o binecuvântase: Afrodita a fost binecuvântată cu afinitatea faţă de pământ. - Apoi m-am dus în mijlocul cercului şi mi-am luat lumânarea purpurie: Spirit greu de magie şi întuneric, suflet şopotitor al zeiţei, prieten şi necunoscut, mister şi cunoaştere, în numele lui Nyx, îţi cer să te pogori asupră-mi!

Lumânarea mi s-a aprins şi am rămas nemişcată, în timp ce cunoscuta împletire a celor cinci elemente mi-a invadat

trupul şi spiritul.

Era atât de bine, încât aproape că am uitat să mai respir.

Când m-am liniştit, am aprins împletitura de ierburi uscate în care prinsesem eucalipt şi salvie şi apoi le-am stins, inspirându-le adânc mireasma şi concentrându-mă pe calităţile lor, pentru care neamul bunicii mele le preţuia atât: eucaliptul pentru că vindeca, ocrotea şi purifica, iar salvia albă pentru proprietatea ei de a îndepărta spiritele, energiile şi influenţele negative. Înconjurată de rotocoalele de fum aromat, m-am întors spre exteriorul cercului şi am început să vorbesc, conştientă că toţi ochii erau aţintiţi asupra mea în aceeaşi măsură în care îmi era limpede şi prezenţa firului argintiu scânteietor care îmi lega strâns şi vizibil cercul.

— Bucuroasă de întâlnire! am strigat eu, iar grupul mi-a răspuns:

— Bucuroşi de întâlnire!

Am simţit cum încep să mă relaxez şi le-am spus:

— Ştiţi cu toţii că ieri a fost ucisă profesoara Noian. A fost cumplit şi întru totul adevărat, aşa cum s-a zvonit. Acum aş vrea să vă rog să vă alăturaţi mie în ruga pe care i-o adresez lui Nyx, să-i aline sufletul şi să ne aline şi pe noi. Am făcut o pauză şi l-am văzut pe Erik. Nu sunt de prea mult timp aici, dar ştiu că mulţi dintre voi eraţi foarte apropiaţi de profesoara Noian. Erik a încercat să zâmbească, dar tristeţea i s-a aşezat în colţul gurii şi a clipit des, pentru ca lacrimile care-i luceau în ochii albaştri şi umezi să nu-i scalde obrajii. Era un om bun şi o profesoară bună. Îi vom duce dorul. Haideţi să-i adresăm spiritului ei o ultimă binecuvântare. Toţi ceilalţi au răspuns pe dată cu un strigăt de „Fii binecuvântată!" izvorât din inimă.

Am făcut o pauză, ca să le dau timp să se liniştească din nou, după care am continuat:

— Ştiu că trebuia să anunţ noii membri al Consiliului Monitorilor, dar, din cauza evenimentelor din ultima lună, am decis să aştept până la sfârşitul anului şcolar. Atunci voi reuni Consiliul şi vom alege împreună câteva persoane, pe care le vom supune apoi votului vostru. Până atunci, am decis să includ automat încă un membru în Consiliul nostru.

Am avut grijă să vorbesc pe un ton neutru, ca şi când n-aş fi spus ceva care urma să fie considerat o idee nebunească.

— Cum aţi putut vedea deja, Afrodita a primit în dar

afinitatea faţă de pământ. Asemenea lui Stevie Rae, acest lucru îi dă dreptul la un loc în Consiliul nostru. Ca şi Stevie Rae, a fost de acord să se supună noilor reguli ale Fiicelor Întunericului stabilite de mine.

M-am întors s-o privesc pe Afrodita şi m-am simţit uşurată când i-am văzut zâmbetul crispat, nervos, dar aprobator. Apoi, ca să nu le dau timp să înceapă din nou pălăvrăgeala, am luat pocalul cu vin roşu şi dulce de pe masa lui Nyx şi am început să înalţ ruga Lunii Pline.

— De asemenea, luna aceasta, Ritualul Lunii Pline ne găseşte confruntându-ne cu noi începuturi. Luna trecută am avut parte de o nouă ordine în rândul Fiicelor şi Fiilor Întunericului. Luna aceasta am primit un nou membru în Consiliul Monitorilor, iar sufletele ne sunt îndurerate din cauza morţii unui profesor. Sunt liderul vostru numai de o lună, dar ştiu deja că pot - am făcut o pauză şi m-am corectat - adică putem să avem încredere că Nyx ne iubeşte şi că este alături de noi, chiar şi atunci când se petrec lucruri cu adevărat îngrozitoare.

Am ridicat pocalul şi m-am deplasat încet în jurul cercului, recitând vechiul şi frumosul poem pe care îl învăţasem pe de rost cu o lună înainte.

Lumină diafană a lunii,
Mister al pântecelui pământului,
Voitoare a apei învolburate,
Arşiţă a flăcării scăpărânde,
În numele lui Nyx, pogoară-te.

Am oferit fiecărui novice să soarbă din pocal şi am răspuns zâmbetelor lor cu o încuviinţare din cap. M-am concentrat să capăt aerul unei persoane pe care se poate conta, în care puteau avea încredere.

Alinare a relelor, îndreptare a fărădelegilor,
Curăţire a prihanei,
Iubire de adevăr,
În numele lui Nyx, pogoară-te!

Spre bucuria mea, după ce au băut, au murmurat cu toţii

„fii binecuvântată” şi nu mai păreau gata să se revolte.

Ochiul pisicii,
Auzul delfinului,
Iuţeala şarpelui,
Misterul fenixului,
În numele lui Nyx, pogoară-te
şi ne rugăm să fii binecuvântat
alături de noi!

I-am oferit Afroditei una dintre ultimele înghiţituri, înaintea mea, şi abia am auzit-o şoptind un: „Bravo, Zoey“ înainte să soarbă din pocal, după care mi l-a dat înapoi, cu vorbele obişnuite: „Fii binecuvântată“, rostite suficient de tare încât să audă toată lumea.

Uşurată şi al naibii de mândră de mine, am sorbit ultima înghiţitură din pocal şi l-am pus din nou pe masă. Le-am mulţumit elementelor în ordine inversă şi mi-am luat rămas bun pe rând de la fiecare, în timp ce Afrodita, Erin, Shaunee şi Damien îşi stingeau lumânările. Apoi am încheiat ritualul spunând:

— Acest Ritual al Lunii Pline se sfârşeşte. Bucuroşi de întâlnire, drum bun şi să ne revedem bucuroşi!

Novicii au repetat:

— Bucuroşi de întâlnire, drum bun şi să ne revedem bucuroşi!

Îmi amintesc că rânjeam stupid când am auzit strigătul de durere al lui Erik şi l-am văzut prăbuşindu-se în genunchi.

Capitolul 22

Spre deosebire de momentul în care murise Stevie Rae, de data asta nu m-am mai simţit paralizată şi n-am şovăit nici o clipă.

— Nu! am ţipat, am fugit la Erik şi m-am aruncat în genunchi lângă el. Stătea în patru labe şi gemea de durere, cu capul aproape atingând podeaua. Nu-i puteam vedea faţa, dar vedeam că transpiraţia, sau poate chiar sângele, deşi nu-i simţeam încă mirosul, îi îmbiba deja cămaşa. Ştiam ce avea să

urmeze. O să-i ţâşnească sânge din ochi, din nas şi din gură şi apoi o să se înece cu propriile materii fluide. Da, avea să fie îngrozitor, cum şi părea de altfel. Nimic nu putea împiedica asta şi nimic nu putea schimba situaţia. Tot ce puteam să fac era să fiu alături de el şi să sper că, într-un fel sau altul, avea să devină ca Stevie Rae şi să reuşească să-şi păstreze umanitatea.

I-am pus mâna pe umărul tremurând. Corpul lui emana căldură de parcă ar fi ars în interior. Mi-am rotit disperată privirea, după ajutor. Ca de obicei, Damien a venit lângă mine când aveam mai mare nevoie de el:

— Adu nişte prosoape şi cheam-o pe Neferet, am strigat eu.

Damien a ţâşnit, cu Jack pe urmele sale.

M-am întors din nou spre Erik, dar, înainte să-i pot lua în braţe, vocea Afroditei a răzbătut printre gemetele lui şi prin gălăgia celor care urmăreau speriaţi scena.

— Zoey, nu moare. Mi-am înălţat privirea către ea, fără să înţeleg ce spune. M-a luat de braţ şi m-a tras de lângă Erik. Am vrut să mă împotrivesc, dar în sfârşit am înţeles ce voia să spună şi am rămas împietrită. Ascultă-mă! Nu moare. Se Transformă.

Dintr-odată, Erik a ţipat, trupul i s-a încovoiat, ca şi când ceva din pieptul lui ar fi încercat să-şi facă drum afară cu ghearele. Avea mâinile lipite de faţă şi încă tremura violent. Era evident că suferea şi că i se întâmpla ceva de proporţii, dar nu era nici urmă de sânge.

Afrodita avea dreptate. Erik se Transforma în vampir adult.

Jack a venit în fugă la mine şi mi-a îndesat în mână mai multe prosoape. L-am privit. Puştiul plângea de sărea cămaşa de pe el. M-am ridicat şi l-am îmbrăţişat.

— Nu moare, se Transformă, am repetat eu cuvintele Afroditei, cu un glas ciudat, răguşit şi forţat.

Apoi în încăpere a dat buzna Neferet, urmată îndeaproape de Damien şi de mai mulţi războinici, şi a venit în fugă spre Erik. Am privit-o cu atenţie şi m-a cuprins un val de uşurare ameţitoare când am văzut că încordarea şi îngrijorarea de pe faţa ei au lăsat imediat loc bucuriei. Neferet s-a aşezat graţioasă pe podea alături de el. I-a şoptit ceva atât de uşor, încât n-am putut auzi, şi apoi l-a atins pe umăr. Trupul i s-a scuturat o dată

violent, apoi a început să se relaxeze şi s-a oprit din tremuratul îngrozitor şi din gemetele sfâşietoare. Uşor, trupul i s-a destins şi s-a sprijinit în mâini şi pe picioare. Avea capul plecat încă şi nu-i puteam vedea faţa.

Neferet i-a şoptit din nou ceva, iar el a încuviinţat din cap. Apoi Marea Preoteasă s-a ridicat şi s-a întors spre noi. Avea un zâmbet încântător, plin de bucurie şi aproape orbitor de frumos.

— Bucuraţi-vă, novici! Erik Night şi-a desăvârşit Transformarea. Ridică-te, Erik, şi însoţeşte-mă la ritualul purificării. Vom marca începutul noii tale vieţi!

Erik s-a ridicat şi şi-a înălţat capul. Asemenea celorlalţi, am scos un sunet de uimire. Avea chipul radios, de parcă ceva s-ar fi declanşat în interiorul lui. Era frumos şi înainte, dar acum totul se amplificase. Avea ochii şi mai albaştri, părul lui bogat era negru, sălbatic şi primejdios şi părea chiar şi mai înalt. Pe lângă asta, Semnul fusese desăvârşit, semiluna lui safirie era complet colorată. Iar în jurul ochilor, de-a lungul sprâncenelor şi coborându-i pe pomeţii puternici, avea un desen impresionant, antrelacuri care formau împreună o mască, amintind de frumosul semn al profesoarei Noian. Perfecţiunea lui m-a ameţit.

Privirea lui Erik a întâlnit-o pentru o clipă pe a mea. Colţurile gurii lui cărnoase s-au ridicat şi mi-a zâmbit într-un fel anume, numai pentru mine. Am crezut că-mi explodează inima. Apoi şi-a ridicat braţele deasupra capului şi a strigat cu un glas încărcat de forţă şi de fericire în stare pură:

— M-am Transformat!

Toţi ceilalţi au început să aclame, totuşi nimeni în afară de Neferet şi de vampiri nu s-a apropiat de el. Apoi a ieşit din sala de recreere, lăsând în urmă un val de entuziasm şi rumoare.

Eu am rămas locului. Mă simţeam amorţită, uimită şi îngreţoşată.

— Îl duc să-l ungă servitor al zeiţei, mi-a spus Afrodita.

Stătea încă lângă mine. Glasul ei era stins, exact cum mă simţeam şi eu.

— Novicii nu ştiu exact ce se întâmplă în timpul ceremoniei. Este unul dintre marile secrete ale vampirilor şi nu au voie să spună nimic, a zis ea şi a ridicat din umeri. În orice caz, presupun că o să aflăm şi noi într-o bună zi.

— Dacă nu murim, am strecurat printre buzele crispate.

— Dacă nu murim, m-a aprobat ea şi apoi m-a privit. Te

simţi bine?

— Da, sunt bine, am spus pe negândite.

— Ce zici, Zoey, nu-i aşa c-a fost meseriaş? m-a întrebat Jack entuziast.

— Doamne, a fost incredibil. Încă mai am vertijuri! a exclamat Damien făcându-şi aer cu mâna, în timp ce-şi etala vocabularul extrem de bogat.

— Mmm, Erik Night îngroaşă acum rândurile celorlalţi vampiri ca focul, de genul lui Brandon Routh, Josh Hartnett şi Jake Gyllenhaal.

— Şi Loren Blake, geamăno! N-o exclude pe Bunăciunea Sa, Loren Blake, a corectat-o Erin.

— Nici prin gând nu-mi trecea, geamăno, i-a replicat Shaunee.

— Ce tare că prietenul lui Z este vampir. Vreau să spun, unul adevărat, a mai zis Jack.

Damien a dat să spună ceva, dar apoi a amuţit, cu un aer stânjenit.

— Ce e? l-am întrebat.

— Nu, doar că... ăă... nu..., a şovăit el.

— Haide, mă, ce e? Spune odată, am izbucnit eu.

Tonul meu l-a făcut să tresară, motiv pentru care m-am simţit ca o cretină, dar mi-a răspuns.

— Nu ştiu nici eu prea bine, dar, odată ce s-a Transformat, novicele respectiv pleacă din Casa Nopţii şi-şi începe viaţa de vampir adult.

— Adică, prietenul lui Zoey o să plece? a intervenit Jack.

— Hm, te paşte o relaţie la distanţă, Z, a zis Erin iute.

— Ei, o să găsiţi voi o soluţie. E o nimica toată, s-a auzit şi Shaunee.

Mi-am mutat privirea de la gemene la Damien şi la Jack şi, în sfârşit, la Afrodita.

— Naşpa, a spus ea. Mă rog, de tine e naşpa. Afrodita a ridicat din sprâncene şi a dat din umeri. Mă bucur că mi-a dat papucii. Apoi şi-a dat părul pe spate şi s-a îndreptat spre sala cealaltă, unde se afla mâncarea.

— Dacă nu putem să-i mai zicem „cotoroanţă infernală", măcar putem să-i zicem „scârbă"? a întrebat Shaunee.

— Eu aş opta pentru „scârbă împuţită", geamăno, a adăugat Erin.

— Ba se înşală, a spus Damien cu încăpăţânare. Erik este încă prietenul tău, chiar dacă pleacă să facă lucruri de vampir.

Mă cercetau cu toţii cu privirea, aşa că am încercat să le zâmbesc.

— Mda, ştiu. Nu-i nimic, doar că am multe pe cap, atâta tot. Haideţi să mâncăm ceva!

Înainte să mai apuce să-şi continue încurajările, am luat-o cu paşi mari spre sala unde se afla mâncarea şi toţi m-au urmat, de parcă eram cloşca cu puii.

Mi se părea că Fiicele şi Fiii Întunericului nu mai termină odată de mâncat, ca s-o taie de-acolo, dar, când m-am uitat la ceas, mi-am dat seama că de fapt mâncaseră chiar repede şi că plecau devreme. Se discutase aprins despre Erik, în vreme ce eu aprobasem din cap şi scosesem diferite sunete pe post de răspunsuri semi-potrivite, încercând să disimulez faptul că mă simţeam amorţită şi aiurea. Presupun că plecarea lor atât de rapidă dovedea ce prost mă descurcasem. Dintr-odată am realizat că singurii care mai rămăseseră erau Jack, Damien şi gemenele. Strângeau cu toţii resturile, în tăcere, şi apoi puneau gunoiul în saci.

— Lăsaţi că mă ocup eu de asta, le-am spus.

— Suntem aproape gata, Z, a răspuns Damien. Nu mai rămâne decât să punem la loc ce e pe masa lui Nyx din mijlocul cercului.

— Mă ocup eu, am repetat, încercând să par senină, dar fără succes, dacă e să judec după privirile lor.

— Z, e totul...?

Am ridicat mâna, ca să-i întrerup pe Damien.

— Sunt obosită, sunt zguduită din cauza lui Erik şi, sinceră să fiu, simt nevoia să fiu singură.

Nu voiam să le vorbesc pe un ton atât de nasol, dar începeam să depăşesc faza în care mai puteam să-mi menţin faţa aia fericită şi să continui să pretind că nu tremuram toată în adâncul meu. Şi preferam de o mie de ori ca prietenii mei să creadă că mă confruntam cu sindromul premenstrual decât că eram gata-gata să mă prăbuşesc. Marile Preotese în devenire nu se prăbuşesc, ele controlează situaţia. Şi chiar nu-mi doream ca ei să afle că nu controlam absolut deloc situaţia asta.

— Mă lăsaţi puţin singură, vă rog?

— Nici o problemă, au spus gemenele într-un glas. Ne

vedem mai încolo, Z!

— Bine. Ne... vedem mai încolo, a zis şi Damien.

— Pa, Z, s-a auzit şi Jack.

Am aşteptat ca uşa să se închidă în urma lor, iar apoi am luat-o agale spre camera alăturată, care era folosită ca studio de dans şi sală de yoga. Într-un colţ erau îngrămădite o mulţime de covoare moi şi m-am afundat în ele. Îmi tremurau mâinile când mi-am scos telefonul mobil din buzunarul rochiei.

„Eşti bine?“

Am scris sms-ul şi i l-am trimis imediat lui Stevie Rae pe mobilul pe care i-l cumpărasem. Mi s-a părut că a durat o veşnicie până să-mi răspundă.

„Sunt bine“

„Aşteaptă“, i-am răspuns.

„Grăbeşte-te“, mi-a răspuns ea.

„OK“

Am închis telefonul, m-am sprijinit de zid şi, cu sentimentul că întreg universul apasă pe umerii mei, am izbucnit în lacrimi.

Am plâns în hohote şi îmi ţineam picioarele strâns lipite de piept, legănându-mă dintr-o parte în alta. Ştiam care era problema mea. M-a surprins că nimeni altcineva, niciunul dintre prietenii mei, nu-şi dăduse seama.

Crezusem că Erik era pe moarte, iar asta îmi readusese în memorie noaptea în care Stevie Rae îmi murise în braţe. Avusesem sentimentul că istoria se repetă, sângele, tristeţea, groaza, iar asta mă surprinsese cu garda jos. De fapt, crezusem că trecusem peste ce i se întâmplase lui Stevie Rae. În fond, nu era moartă cu adevărat.

Dar mă îmbătasem cu apă rece.

Plângeam atât de rău, încât nici nu mi-am dat seama că era acolo până ce nu mi-a atins umărul. Mi-am înălţat privirea, mi-am şters lacrimile şi am încercat să găsesc ceva reconfortant de spus prietenului care venise înapoi după mine.

— Am simţit că aveai nevoie de mine, mi-a şoptit Loren.

Am izbucnit iar în hohote şi m-am aruncat în braţele lui. S-a aşezat lângă mine şi m-a tras la el în poală. M-a strâns tare şi mi-a şoptit vorbe dulci, spunându-mi că totul o să fie bine acum şi că n-o să-mi dea drumul niciodată. Când în sfârşit mi-am revenit şi am sughiţat în loc să hohotesc, Loren mi-a întins o

batistă din aia de in, de pe vremuri.

— Mersi, am mormăit în timp ce-mi suflam nasul şi-mi ştergeam faţa.

Am încercat să nu mă privesc în oglinda imensă de pe peretele de vizavi de noi, dar tot mi-am surprins ochii umflaţi şi nasul roşu.

— Perfect! Arăt ca naiba.

Loren a chicotit şi m-a aşezat cu faţa spre el. Mi-a dat cu blândeţe părul pe spate.

— Arăţi ca o zeiţă care a fost răpusă de griji şi de greutăţi.

În piept mi-a gâlgâit un hohot de râs isteric.

— Nu cred că zeiţelor le curge nasul.

A zâmbit.

— N-aş fi atât de sigur. Apoi a devenit mai sobru. Când Erik s-a Transformat, ai crezut că o să moară, nu-i aşa?

Am dat din cap, de teamă că, dacă mai spun ceva, mă pun iar pe jelit.

Lui Loren i s-a încleştat maxilarul, apoi i s-a relaxat.

— I-am spus de o mulţime de ori Afroditei că toţi novicii, nu doar cei de clasa a cincea şi a şasea, trebuie să fie la curent cu felul în care se manifestă Transformarea în faza finală, ca să nu se sperie dacă sunt martori la ea.

— Chiar e aşa de dureros pe cât pare?

— Este dureros, dar este o durere plăcută, dacă are sens ce spun eu. Închipuie-ţi că e ca febra musculară după efortul fizic. Doare, dar nu este o durere „dureroasă“.

— Mie mi-a părut ceva mai mult decât febra musculară, am zis.

— Nu-i chiar aşa de rău, de fapt, este mai mult şocant decât dureros. Corpul îţi este cuprins de tot felul de senzaţii şi totul devine ultrasensibil. - Mi-a mângâiat obrazul şi şi-a plimbat degetul pe conturul Semnului meu. - O să treci şi tu prin asta într-o bună zi.

— Sper.

Am rămas amândoi în tăcere un răstimp, iar el a continuat să-mi mângâie faţa şi să-şi plimbe degetul pe Semnul care îmi împodobea gâtul. Atingerea lui îmi relaxa corpul şi mă înfiora în acelaşi timp.

— Dar nu numai asta te supără, nu-i aşa? Loren mi-a vorbit cu blândeţe. Vocea lui era adâncă şi melodioasă şi de o

frumuseţe hipnotică. Nu e doar faptul că Transformarea lui Erik ţi-a readus în memorie moartea prietenei tale.

Am continuat să nu spun nimic, iar el s-a aplecat înainte şi m-a sărutat pe frunte, atingându-mi tandru cu buzele semiluna. M-am înfiorat.

— Mie poţi să-mi spui, Zoey. După tot ce s-a petrecut între noi trebuie să ştii că poţi să ai încredere în mine.

Şi-a atins uşor buzele de ale mele. Ce mi-ar plăcea să pot să-i spun lui Loren despre Stevie Rae! El ar putea să mă ajute şi numai Dumnezeu ştie câtă nevoie aveam de ajutor. Mai ales acum, când trăsesem concluzia că Stevie Rae ar putea fi vindecată dacă o rog pe Nyx, lucru care presupunea, desigur, formarea unui cerc, ceea ce însemna fie să mă duc cu Damien, cu gemenele şi cu Afrodita la Stevie Rae, fie s-o aduc pe ea la noi. Vraja lui Neferet menită să ne ocrotească ne împiedica acum, dar poate că Loren ştia vreun secret de vampir adult ca să o evite. Am încercat să-mi ascult instinctul, să văd dacă mai urla încă la mine să-mi ţin gura, dar tot ce simţeam erau mâinile şi buzele lui Loren.

— Spune-mi, a şoptit cu buzele lipite de ale mele.

— Vreau să..., i-am şoptit şi eu la rândul meu, cu respiraţia întretăiată. E aşa de complicat!

— Lasă-mă să te ajut, dragostea mea. Împreună putem rezolva orice, mi-a zis şi m-a sărutat mai prelung, cu mai multă pasiune.

Voiam să-i spun, dar mi se învârtea capul şi mi-era greu şi să gândesc, darămite să mai şi vorbesc.

— Am să-ţi arăt câte putem împărtăşi... cât de legaţi putem fi unul de celălalt, a continuat el.

Loren şi-a desprins mâna pe care o ţinea pumn în părul meu şi şi-a tras de cămaşă, desfăcându-şi nasturii şi lăsându-şi pieptul la vedere. Apoi, şi-a trecut unghia de la degetul mare pe piept, în partea stângă, lăsând în urmă o dungă de un roşu perfect, iar mireasma sângelui lui m-a învăluit.

— Bea, a spus el.

Nu m-am putut înfrâna. Mi-am aplecat faţa spre pieptul lui şi l-am gustat. Sângele lui s-a răspândit prin mine. Era altfel decât al lui Heath, nu la fel de fierbinte şi de aromat, dar mai puternic. Mi-a pulsat în corp, împletit cu o dorinţă rubinie şi arzătoare. M-am lipit de trupul lui, dornică de mai mult.

— Acum e rândul meu. Trebuie să gust din tine! a strigat Loren.

Înainte să-mi dau seama ce face, îmi smulsese rochia de pe mine. N-am avut timp să mă panichez că mă vede doar în sutien şi în chiloţi, că şi-a şi trecut degetul mare pe pieptul meu. Durerea ascuţită mi-a tăiat respiraţia, iar în clipa următoare îşi avea buzele pe mine şi-mi sorbea sângele. Durerii i-au luat locul valuri de plăcere uluitoare şi atât de intensă, încât nu puteam decât să gem. Loren şi-a smuls hainele în timp ce bea din mine şi l-am ajutat şi eu. Aveam o singură certitudine, şi anume că trebuia să-mi aparţină. Pluteam într-o mare de arşiţă, senzaţii şi dorinţă. Mă împresurase cu mâinile şi cu buzele lui, dar tot nu mă mai săturam.

Apoi s-a întâmplat. I-am simţit pulsul sub pielea mea şi inimile noastre au început să bată la unison. I-am simţit pasiunea împletindu-se cu a mea şi i-am auzit dorinţa vuindu-mi în minte.

Apoi, undeva în străfundurile minţii mele învălmăşite, l-am auzit pe Heath strigând: „Nuu! Zoey!“

Trupul mi-a fost scuturat de un fior, în braţele lui Loren.

— Şşş, mi-a şoptit el. Nu-i nimic. E mai bine aşa, dragostea mea, e mult mai bine. E prea dificil să fii Impregnată de o fiinţă umană, presupune prea multe lucruri.

Respiram iute şi greu.

— S-a destrămat? S-a destrămat Impregnarea dintre mine şi Heath?

— Da. Acum a fost înlocuită de Impregnarea dintre noi doi. S-a răsucit în aşa fel încât trupul meu a ajuns sub al lui. Şi acum hai să terminăm! — Lasă-mă să te iubesc, dragostea mea!

— Da, am şoptit eu.

Buzele mele au poposit din nou pe pieptul lui Loren şi, în timp ce eu îmi potoleam setea, Loren a făcut dragoste cu mine până ce lumea noastră a explodat într-un şuvoi de sânge şi de pasiune.

Capitolul 23

Stăteam întinsă deasupra lui Loren, învăluită într-o ceaţă de senzaţii delicioase. Mâna lui mi se plimba în jos, pe spate, şi

îmi mângâia fără încetare dungile care îmi porneau din desene.

— Desenele tale sunt splendide. La fel ca tine, mi-a zis el.

Am oftat fericită şi mi-am frecat nasul de al lui. Mi-am întors capul şi am rămas fascinată de imaginea noastră în oglinzile cât tot peretele din studio. Eram goi, pe trupuri aveam pete de sânge care ne erau împreunate, iar părul meu lung şi negru ne acoperea numai puţin. Filigranul desenelor care mi se întindeau pe faţă şi pe gât şi care coborau de-a lungul coloanei, până la şale, amintea de tărâmuri îndepărtate, iar pelicula de sudoare care îmi acoperea pielea le dădea scânteieri de safir.

Loren avea dreptate. Eram splendidă. Şi avusese dreptate şi în legătură cu noi. Nu conta că era vampir adult, ca să nu mai zic şi profesor la mine la şcoală. Ce aveam noi amândoi depăşea toate astea. Ce aveam noi era special, cu mult peste ceea ce simţeam faţă de Erik şi cu mult mai mult peste ce simţeam faţă de Heath.

Heath...

Sentimentul de amorţeală plăcută s-a risipit brusc, de parcă cineva m-ar fi împroşcat cu apă rece. Mi-am mutat privirea de pe imaginea noastră din oglindă pe chipul lui Loren. Mă privea cu un zâmbet abia înflorit, cu colţurile gurii uşor ridicate. Doamne, era al naibii de frumos, nu-mi venea să cred că era al meu. Am alungat gândul ăsta şi i-am pus întrebarea la care ar fi trebuit să dau chiar eu răspunsul.

— Loren chiar e adevărat că Impregnarea dintre mine şi Heath s-a destrămat?

— Da, chiar e adevărat, a spus el. Acum suntem Impregnaţi noi doi, iar lucrul ăsta a rupt legătura dintre tine şi băiatul ăla.

— Dar am citit manualul de sociologie vampirească şi nu pomenea decât despre cât de dureros şi de dificil e să destrami Impregnarea dintre un vampir şi o fiinţă umană. Nu înţeleg cum de s-a putut întâmpla cu atâta uşurinţă şi nici nu scria cum că o Impregnare poate destrăma o alta.

În colţul buzelor i-a înflorit un zâmbet şi mi-a dat un sărut dulce, catifelat.

— Ai să vezi că sunt multe lucruri despre cum e să fii vampir pe care nu le poţi învăţa din manuale.

M-am simţit ca o copilă prostuţă şi m-a cuprins jena, lucru de care el şi-a dat imediat seama.

— N-am vrut să insinuez nimic. Îmi amintesc ce neplăcut a fost să nu înţelegi cu adevărat în ce te Transformi. Nu-i nimic, ni se întâmplă tuturor. Iar acum mă ai pe mine drept ajutor.

— Nu-mi place să nu ştiu, am spus, relaxându-mă din nou în braţele lui.

— Ştiu. Uite cum stau lucrurile cu destrămarea Impregnării tale cu băiatul ăla din specia umană. Aţi avut o legătură, însă tu nu eşti vampir, încă nu ţi-ai desăvârşit Transformarea. A făcut o pauză, după care a adăugat cu hotărâre: încă. Aşa că nu a fost o Impregnare deplină. Când noi doi ne-am dăruit unul celuilalt sângele, legătura noastră a distrus-o pe cea mai slabă. Zâmbetul lui a devenit sexy. Pentru că eu sunt vampir.

— Pe Heath l-a durut?

Loren a ridicat din umeri.

— Probabil, dar nu durează prea mult. Iar pentru viitor este mai bine aşa. Întreaga lume a vampirilor ţi se va deschide în curând, Zoey. Vei fi o Mare Preoteasă extraordinară. Iar în lumea asta nu va fi loc pentru o fiinţă umană.

— Ştiu că ai dreptate, am spus eu, încercând să-mi pun ordine în gânduri şi amintindu-mi cât de sigură fusesem mai devreme că în noaptea aia trebuia să mă despart de Heath. Era un lucru bun că legătura dintre mine şi Loren destrămase Impregnarea cu Heath. Era mai simplu aşa, pentru amândoi. Un alt gând m-a făcut să spun:

— Bine că n-am fost Impregnată de tine şi de Heath în acelaşi timp.

— Ar fi imposibil. Nyx a lăsat lucrurile în aşa fel încât nu se poate întâmpla decât cu o singură persoană odată. Cred că a vrut să evite existenţa unei armate de adulatori din specia umană în jurul nostru.

Atât tonul sarcastic, cât şi vorbele lui m-au făcut să tresar.

— Nu mi-ar fi trecut nici o clipă prin cap să fac asta, am mormăit eu.

Loren a râs uşurel.

— Sunt mulţi vampiri care ar face-o.

— Tu ai face-o?

— Bineînţeles că nu. M-a sărutat din nou şi a adăugat: în plus, sunt mai mult decât încântat de Impregnarea noastră. Nu mai am nevoie de altele.

Vorbele lui m-au copleşit de entuziasm. Era al meu, iar eu

eram a lui! Apoi chipul lui Erik mi-a trecut prin faţa ochilor şi entuziasmul mi-a pălit.

— Ce e?

— Erik, am şoptit.

— Eşti a mea! a strigat Loren cu o voce aspră, aşa cum i-am simţit şi buzele când m-a sărutat posesiv, ceea ce mi-a făcut inima să bată frenetic.

— Da. A fost tot ce am reuşit să spun după ce m-a sărutat.

Era ca un val uriaş căruia nu mă puteam opune şi l-am lăsat să-l ducă pe Erik în larg, departe de mine.

— Da, sunt a ta.

Loren m-a strâns tare în braţe, apoi m-a ridicat cu blândeţe şi s-a aşezat mai bine, ca să mă poată privi în ochi.

— Acum poţi să-mi spui?

— Ce să-ţi spun?

Deşi tocmai întrebasem, cred că ştiam ce voia să audă.

— Spune-mi ce te-a supărat atât de tare.

N-am luat în seamă nodul care mi s-a pus brusc în stomac şi m-am hotărât. După tot ce se întâmplase între noi, trebuia să am încredere în Loren.

— Stevie Rae n-a murit. Cel puţin, nu în felul în care concepem noi moartea. E în viaţă, deşi e diferită. Şi nu e singura novice care a supravieţuit aşa-zisei morţi. Sunt o mulţime, dar nu sunt ca ea. Stevie Rae a reuşit să-şi păstreze umanitatea, ei, în schimb, nu.

L-am simţit cum devine crispat şi mai că mă aşteptam să-mi spună că sunt săritǎ de pe fix, dar n-a spus decât:

— Ce vrei să spui? Spune-mi totul, Zoey.

Şi aşa am făcut. I-am spus totul lui Loren, începând cu „fantomele" pe care le văzusem, continuând cu faptul că în realitate nu erau fantome, până la grozăvia uciderii fotbaliştilor de la echipa Union de către puştanii zombi şi apoi cum îl salvasem eu pe Heath. La sfârşit i-am spus despre Stevie Rae. Totul.

— Şi vrei să spui că acum aşteaptă în apartamentul Afroditei? a întrebat el.

Am încuviinţat din cap.

— Da, are nevoie de sânge în fiecare zi. Şi nu-i e deloc uşor să-şi păstreze umanitatea. Dacă nu primeşte sânge, mi-e teamă că o să devină ca ceilalţi, am spus cuprinsă de un fior, iar

braţul lui m-a strâns mai tare.

— Chiar atât de răi sunt?

— Nici nu-ţi închipui. Nu sunt nici oameni, dar nici vampiri. Se poate spune că au căpătat cele mai îngrozitoare trăsături care le sunt puse în spate atât vampirilor, cât şi oamenilor. Nu au suflet, Loren. I-am căutat privirea. Şi sunt prea afectaţi să mai poată fi vindecaţi; însă afinitatea lui Stevie Rae faţă de pământ i-a permis să-şi păstreze o bucăţică de suflet, deşi nu prea mare. Eu chiar cred că se poate face ceva pentru Stevie Rae.

— Serios?

Mi-a trecut prin cap că era cam ciudat să pară uimit că aş putea s-o vindec pe Stevie Rae, dar să accepte fără reţineri existenţa puştilor zombi.

— Ăă, mda. Poate mă înşel rău de tot, dar eu cred că trebuie doar să mă folosesc de puterea elementelor. Ştii, am făcut pauză şi mi-am mutat greutatea, întrebându-mă dacă nu cumva începea să amorţească din cauza mea. Am legătura aia specială cu cele cinci elemente şi presupun că trebuie doar să mă folosesc de ea.

— E posibil să meargă. Dar să nu uiţi că faci o magie foarte puternică, iar acest lucru are întotdeauna implicaţii. A vorbit rar, ca şi când s-ar fi gândit bine la ce spunea, nu ca mine, care de obicei scot pe gură tot ce-mi trece prin cap, pentru ca mai apoi să-mi pară rău sau să-mi fie ruşine. Zoey, cum de s-a întâmplat lucrul ăsta îngrozitor lui Stevie Rae şi celorlalţi novici? Cine sau ce e vinovat de situaţia asta?

Am dat să spun că Neferet, dar instinctul mi-a strigat „Nu îi spune numele“. Mă rog, nu mi-au venit în minte chiar cuvintele astea, dar am ştiut de ce am simţit dintr-odată că-mi vine să vărs. Iar apoi am realizat oarecum surprinsă că, de fapt, nu-i spusesem totul lui Loren. Când îi povestisem despre noaptea în care îl salvasem pe Heath din ghearele puştilor zombi şi în care o văzusem prima oară pe Stevie Rae, omisesem să fac vreo aluzie la Neferet. Nici nu mă gândisem la asta. N-o făcusem special, dar era o piesă însemnată din puzzle, pe care nu i-o dezvăluisem.

Trebuie să fi fost Nyx, zeiţa, cea care acţiona în subconştientul meu. Nu voia ca Loren să afle ceva despre Neferet. Oare încerca să-l protejeze? Poate...

— Zoey, ce s-a întâmplat?

— A, nimic. Mă gândeam. N...nu - m-am bâlbâit eu uşor - nu... ştiu cum s-a întâmplat, dar mi-ar plăcea să ştiu. Aş vrea să-mi pot da seama, am adăugat dintr-o suflare.

— Stevie Rae nu ştie?

Iar mi s-a declanşat alarma din stomac.

— Nu comunică ea prea bine în momentul de faţă. De ce? Ai auzit să se mai fi întâmplat ceva asemănător?

— Nu, nu, aşa... M-a mângâiat pe spate încurajator. Mă gândeam că, dacă ştii cum s-a întâmplat, poate te ajută să îndrepţi lucrurile.

L-am privit în ochi, dorindu-mi să-mi dispară senzaţia de rău la stomac.

— Loren, să nu spui nimănui despre asta. Absolut nimănui, nici măcar lui Neferet, am încercat eu să spun ca o Mare Preoteasă, cu fermitate, dar vocea mi-a tremurat şi am rămas fără suflu.

— N-ai de ce să-ţi faci griji, iubita mea! Bineînţeles că n-am să spun nimănui. Loren m-a tras aproape de el şi m-a mângâiat pe spate. Cine mai ştie în afară de noi doi?

Nimeni, am minţit eu atât de brusc încât m-a şocat până şi pe mine.

— Nici Afrodita? Ai spus că o ascunzi pe Stevie Rae în apartamentul ei, nu?

— Nici Afrodita nu ştie. Am auzit-o spunând că ai ei sunt plecaţi toată iarna. Plănuia să se ducă în apartamentul pe care îl au ai ei amenajat în garaj, să dea un chef, dar toată lumea e cam ofticată pe Afrodita, aşa că nimeni nu acceptat oferta ei. Dar aşa am aflat că apartamentul e gol şi am strecurat-o pe Stevie Rae înăuntru.

Nu îi ascunsesem chestia cu Afrodita în mod conştient, dar se pare că gura mea luase decizia asta fără mine. Mi-am ţinut pumnii în minte, să nu-şi dea seama că minţeam.

— Bine, poate că e mai bine aşa. Zoey, ai spus că Stevie Rae nu e întru totul ea însăşi şi că nu poate comunica foarte bine. Tu cum vorbeşti cu ea?

— Poate să vorbească, dar e confuză şi... şi... - am scăldat-o eu, încercând să văd cum să-i explic fără să spun mai mult decât trebuie -, uneori, mai degrabă animal decât om, am spus prosteşte. Am văzut-o mai devreme, înainte de ritualul lui

Neferet.

L-am simţit dând din cap.

— Deci, de acolo veneai!

— Mda.

Am hotărât să nu pomenesc de Heath. Numai gândul la el şi mă făcea să mă simt tare vinovată. Nu mai eram Impregnaţi, dar, în loc să mă simt uşurată, mă simţeam, paradoxal, goală pe dinăuntru.

— Dar de unde ştii că mai este în apartamentul Afroditei şi că se simte bine?

— Ăă? am făcut eu cu gândul aiurea. A, i-am dat un telefon mobil şi pot s-o sun şi să-i trimit sms-uri. Am luat legătura cu ea adineauri. Am făcut un semn spre telefonul mobil care îmi căzuse din buzunarul rochiei şi zăcea pe podea, lângă aşternutul nostru. Apoi mi l-am alungat pe Heath din minte şi m-am concentrat asupra problemei mele actuale. E posibil să am nevoie de ajutorul tău.

— Întreabă-mă orice, a spus el cu blândeţe şi mi-a dat părul de pe faţă.

— O să trebuiască fie s-o aduc pe Stevie Rae aici, la şcoală, fie să mă duc cu gaşca mea la ea.

— Gaşca?

— Mă refer la Damien, la gemene şi la Afrodita, ca să putem forma un cerc. Am sentimentul că o să am nevoie şi de forţa pe care o aduc ei elementelor pe care le reprezintă, ca s-o ajut pe Stevie Rae.

— Dar n-ai spus că ei nu ştiu de Stevie Rae? a întrebat el.

— Nu ştiu. Va trebui să le spun, dar o să aştept până ce voi fi pregătită să repar chestia asta cu Stevie Rae. - Doamne, ce cretinătate s-o numesc aşa. Am oftat şi am scuturat din cap. - Deşi nu sunt prea nerăbdătoare să le spun, am continuat tristă, gândindu-mă la Stevie Rae şi la cât de ofticaţi or să fie prietenii mei că le ascunsesem treburi aşa de importante.

— Şi ia spune, chiar eşti prietenă cu Afrodita?

Loren a pus întrebarea asta pe nepusă masă, zâmbind şi jucându-se cu o şuviţă din părul meu, dar, aşa cum mi se întâmplase şi cu Heath, Impregnarea dintre noi ne unea şi îi simţeam încordarea. Îl interesa mai tare răspunsul meu decât lăsa să se vadă. Lucrul ăsta m-a îngrijorat, şi nu doar pentru că instinctul îmi trimitea iar semnale şi mă avertiza să-mi ţin gura.

Aşa că am împrumutat din tonul lui indiferent.

— Da' de unde? Afrodita e o fiinţă îngrozitoare. Chestia e că, dintr-un motiv sau altul, pe care eu, Damien şi gemenele nu-i înţelegem absolut deloc, Nyx i-a dăruit afinitatea faţă de pământ. Cercul nu merge la fel de bine fără ea, aşa că vrem, nu vrem, face şi ea parte din el. În nici un caz nu umblăm împreună sau mai ştiu eu ce.

— Foarte bine. Din câte am auzit, Afrodita are mari probleme, deci n-ar trebui să ai încredere în ea.

— Nici n-am.

Imediat ce am spus asta, mi-am dat seama că de fapt aveam încredere în ea. Poate chiar mai mult decât aveam în Loren, cu care tocmai îmi pierdusem virginitatea şi de care devenisem Impregnată. Bravo! Norocul meu!

— Linişteşte-te! Văd că te-a tulburat subiectul ăsta.

Loren m-a mângâiat pe obraz şi m-am cuibărit pe dată în palma lui. Ori de câte ori mă mângâia, mă simţeam extraordinar.

— Sunt aici. Găsim noi o soluţie. Ia lucrurile din aproape în aproape.

Voiam să-i reamintesc de faptul că Stevie Rae nu avea prea mult timp la dispoziţie, dar buzele lui le-au devorat pe ale mele şi nu mă mai puteam gândi decât la cât de plăcută era atingerea lui pe trupul meu... cum îi simţeam pulsul accelerându-se... cum inimile ne băteau la unison. Sărutările noastre au devenit din nou pline de pasiune şi şi-a plimbat mâinile pe pielea mea. M-am atins ritmic de trupul lui, cu gândul la arşiţa pasiunii şi la sânge şi la nimic altceva decât la Loren... Loren... Loren...

Prin norul de pasiune care mă înghiţea a răzbătut un sunet ciudat, ca şi când s-ar fi sufocat cineva. Ca prin vis, am întors capul, în timp ce Loren mă săruta în jos pe gâtul gol, iar corpul mi-a fost scuturat de groază.

Erik stătea în pragul uşii, iar pe faţa nou însemnată i-am citit stupefacţia.

— Erik, eu..., am dat să spun şi m-am întins să-mi iau rochia, încercând să mă acopăr cu ea. După cum s-a dovedit, nu trebuia să-mi fac probleme că mă vede Erik goală. Cu o mişcare rapidă, Loren m-a tras în spatele lui, protejându-mă cu corpul lui.

— Ne-ai întrerupt, a spus Loren cu vocea lui frumoasă, dar încărcată de o iritare abia înăbuşită. I-am simţit forţa pe pielea mea goală şi am suflat greu de uimire.

— Mda, observ, a răspuns Erik.

Apoi s-a întors şi a plecat, fără niciun cuvânt.

— Dumnezeule! Dumnezeule! Nu pot să cred! am exclamat eu şi mi-am cuprins cu mâinile faţa, simţind că-mi ia foc.

Braţele lui Loren m-au cuprins din nou şi, cu o voce la fel de liniştitoare ca şi atingerea lui, mi-a spus:

— Iubito, nu-i nimic. Trebuia să afle la un moment dat despre noi.

— Da, dar nu aşa, am strigat eu. Nu se poate exprima în cuvinte cât de îngrozitor e faptul că Erik a aflat în felul ăsta. Mi-am înălţat capul ca să-l privesc. Şi acum o să afle toată lumea, iar asta nu poate fi bine, Loren! Tu eşti profesor, iar eu sunt novice. Nu există reguli împotriva unor astfel de lucruri? Ca să nu mai spun că am fost Impregnaţi.

Apoi m-a străfulgerat un alt gând şi am început să tremur. Dacă mă dădeau afară din rândurile Fiicelor întunericului pentru că eram cu Loren?

— Zoey, iubito, ascultă-mă.

Loren şi-a pus mâinile pe umerii mei şi m-a scuturat uşor.

— Erik n-o să spună nimănui nimic.

— Ba da! N-ai văzut ce faţă a făcut? în niciun caz n-o să-mi ţină secretul.

N-avea să mai facă nimic pentru mine, niciodată.

— Ba o să-şi ţină gura, pentru că o să-i spun eu.

Aerul de îngrijorare de pe chipul lui Loren s-a schimbat şi dintr-odată a devenit din nou periculos, ca şi mai devreme, când îi spusese lui Erik că ne-a întrerupt. M-a cuprins frica şi m-am întrebat dacă nu cumva Loren mai avea o faţă pe care mie nu mi-o arăta.

— Să nu-i faci rău, am şoptit, fără să iau în seamă lacrimile care îmi scăldau obrajii.

— A, nu-ţi face griji, iubito. N-am să-i fac rău. O să stau doar un pic de vorbă cu el. M-a luat în braţe şi, deşi corpul meu, inima mea şi fiecare celulă din mine voiau să fie aproape de el, m-am îndepărtat cu greu.

— Trebuie să plec, am spus.

— Bine. Şi eu trebuie să plec.

În timp ce mi-a dat hainele şi ne-am îmbrăcat, mi-am zis că se grăbea să plece de lângă mine pentru că trebuia să-i caute pe Erik; însă gândul de a sta departe de Loren mă făcea să-mi simt stomacul ca o căldare cu smoală clocotindă. Tăietura de deasupra sânului mă ustura. Pe lângă asta, aveam usturimi într-un loc în care nu mai simţisem niciodată aşa ceva. M-am privit în oglinda imensă de pe perete. Aveam ochii umflaţi şi roşii, faţa congestionată şi nasul rozaliu. Părul îmi stătea în toate direcţiile şi arătam ca naiba, lucru deloc surprinzător, pentru că aşa mă şi simţeam.

Loren m-a luat de mână şi am traversat sala de recreere, pustie la ora aceea. Când am ajuns la uşă, înainte s-o deschidă, m-a sărutat din nou.

— Pari obosită, a spus el.

— Chiar sunt.

Mi-am aruncat privirea spre ceasul din sala de recreere şi am fost şocată să constat că era doar două şi jumătate noaptea. Mi se păruse că trecuseră mai multe nopţi într-un interval de doar câteva ore.

— Du-te la culcare, iubito, mi-a şoptit el. Ne revedem mâine.

— Cum? Când?

Mi-a zâmbit şi m-a mângâiat pe obraz, plimbându-şi degetul pe desenul meu.

— Stai fără grijă. Nu mai e mult până ne revedem. Vin eu la tine după ce ne odihnim amândoi.

I-am simţit atingerea caldă pe piele. Din proprie voinţă, trupul mi s-a aplecat spre el, în timp ce degetele lui şi-au făcut drum, îndrăzneţe, în jos pe lângă decolteul meu şi a recitat:

Visând la tine mă trezesc
Din linul somn din noapte,
Când stelele pe cer sclipesc
Iar vântul suflă-n şoapte.
Visând la tine mă trezesc
Şi-o zână poate, sau o vrajă
Îmi poartă paşii în tăcere
Spre geamul tău, în dulcea-ţi mreajă.

Atingerea lui mi-a dat fiori, iar cuvintele lui mi-au făcut inima să bată nebuneşte şi mi-au învăluit mintea.

— Tu ai scris asta? am şoptit în timp ce mă săruta pe gât.

— Nu, Shelley. E greu de crezut că n-a fost vampir, nu?

— Îhî, am răspuns cu gândul aiurea.

Loren a chicotit şi m-a îmbrăţişat.

— Vin mâine la tine, îţi promit.

Am ieşit împreună, dar ne-am despărţit curând, pentru că el a luat-o înspre dormitoarele băieţilor, iar eu am pornit alene către dormitorul fetelor. Spre bucuria mea, nu erau prea mulţi vampiri sau novici primprejur. Nu aveam chef să dau peste vreunul dintre ei în momentul ăsta. Era o noapte întunecoasă şi înnorată, iar felinarele străvechi abia dacă alungau un pic din bezna din jur. Dar pe mine nu mă deranja. Aş fi vrut ca noaptea să mă înghită. Nu ştiu cum se face, dar asta mai alina puţin suferinţa pe care mi-o provoca absenţa lui Loren.

Îmi pierdusem virginitatea.

Lucrul ăsta mi-a trecut ca un fulger prin minte. Totul se petrecuse atât de repede, încât nu avusesem timp să meditez prea mult la asta, însă era adevărat. Măiculiţă, trebuia să stau de vorbă cu Stevie Rae; chiar şi varianta ei zombi ar vrea să audă povestea asta. Oare arătam diferit acum? Nu, asta era o tâmpenie. Toată lumea ştie că nu poţi să-ţi dai seama la o simplă privire. Mă rog, în general, nu. Hm, totuşi nu sunt eu tocmai o adolescentă normală, dacă există aşa ceva. Ar fi cazul să mă privesc bine în oglindă când ajung în cameră.

Tocmai păşeam pe trotuarul care ducea spre dormitoare şi mă gândeam ce aveam să le spun prietenilor mei, care se uitau probabil la vreun film sau la te miri ce. Desigur, nu puteam să le spun despre mine şi despre Loren, dar trebuia să inventez o poveste despre motivul pentru care mă despărţisem de Erik. Sau poate că nu era cazul. Loren urma să vorbească cu el, deci probabil că Erik nu avea să spună mare lucru cuiva. Am să le spun că a trebuit să ne despărţim din cauza Transformării lui şi nimic mai mult. Nimeni n-o să se mire că sunt prea supărată să vorbesc despre asta. Mda, aşa am să fac.

Dintr-odată, din umbra unui cedru înmiresmat, o siluetă s-a desprins şi mi-a tăiat calea.

— De ce ai făcut asta, Zoey? m-a întrebat Erik.

Capitolul 24

L-am privit înmărmurită pe Erik. Semnul lui încă mă surprindea. Era unic, incredibil şi-l făcea să pară şi mai atrăgător.

— De ce ai făcut asta, Zoey? a repetat el în timp ce eu stăteam nemişcată şi mă holbam la el, mută ca o prostovană.

— Îmi pare atât de rău, Erik! am reuşit să îngaim. N-am vrut să te rănesc. N-am vrut să afli în felul ăsta.

— Mda, a spus el cu răceală. N-ar fi fost nici o problemă să aflu că prietena mea, care făcea pe nevinovata cu mine, este de fapt o curvă, dacă aflam, de exemplu, din revista şcolii. Da, ar fi fost mult mai bine aşa.

Tonul lui încărcat de ură m-a făcut să tresar.

— Nu sunt curvă.

— Mie mi s-a părut că o imiţi tare bine pe una. De fapt, ştiam eu! a strigat el. Mi-am dat eu seama că era ceva între voi doi! Dar am fost atât de prost şi te-am crezut când ai spus că nu e adevărat. A râs amar. Doamne, ce idiot sunt!

— Erik, nu am vrut să se întâmple aşa, dar eu şi Loren suntem îndrăgostiţi unul de celălalt. Am încercat să ne ţinem departe unul de altul, dar pur şi simplu n-am putut.

— Cred că glumeşti! Tu chiar crezi că dobitocul ăla te iubeşte?

— Da, mă iubeşte.

Erik a clătinat din cap şi a râs din nou amar.

— Dacă tu crezi asta, atunci eşti şi mai proastă decât mine. Se foloseşte de tine, Zoey. Un singur lucru poate să vrea un tip ca el de la o fată ca tine şi a obţinut deja. Când se satură, te părăseşte şi îşi vede de drum.

— Nu e adevărat, am strigat eu.

A continuat să vorbească, de parcă n-aş fi spus nimic.

— Chiar mă bucur că plec mâine, deşi mi-ar plăcea să fiu aici când te părăseşte Blake, ca să-ţi râd în nas.

— Nu ştii ce spui, Erik.

— Ştii ce, poate că ai dreptate, a continuat el cu o voce plină de răceală, ca a unui necunoscut. Se pare că habar n-aveam ce spun când povesteam în stânga şi în dreapta că suntem împreună şi că eşti extraordinară şi cât de fericit sunt că

eşti prietena mea. Chiar începusem să cred că mă îndrăgostesc de tine.

Mi s-a pus un nod în stomac. Cuvintele lui parcă mi-au aruncat pumnale în inimă.

— Şi eu am crezut că mă îndrăgostesc de tine, am spus încet şi am clipit tare, ca să nu-mi dea lacrimile.

— Rahat! a strigat el plin de răutate, deşi i-am văzut ochii scăldaţi în lacrimi. Nu te mai juca iar cu mine. Şi tu crezi că Afrodita e o scârbă nesuferită?! Pe lângă tine, ea e un înger!

A început să se îndepărteze de mine.

— Erik, stai. Nu vreau să se termine aşa între noi, am strigat eu, simţind cum lacrimile mi se revarsă din ochi şi îmi curg şiroaie pe obraji.

— Nu mai plânge! Tu ai vrut asta. Asta aţi pus la cale tu şi Blake.

— Nu, nu am pus nimic la cale!

Erik a clătinat din cap şi a strâns din ochi.

— Lasă-mă în pace! S-a terminat. Nu vreau să te mai văd niciodată, a mai spus el, iar apoi aproape că a fugit de mine.

Simţeam o apăsare şi o arsură în piept şi nu mă puteam abţine din plâns. Picioarele m-au purtat spre singurul loc în care îmi doream să mă duc, la singura persoană pe care voiam s-o văd. Cum-necum, în drum spre colţul poetului mi-am mai revenit. Nu întru totul, dar cel puţin suficient cât să nu mă trezesc că mă opreşte cineva dintre cei care umblau primprejur, de exemplu vreo doi războinici vampiri şi vreo câţiva novici, şi mă întreabă ce se întâmplă. Reuşisem să mă opresc din plâns. Mi-am trecut mâinile prin păr şi mi-am dat părul în faţă, pe umeri, ca să-mi ascund oarecum chipul aprins.

N-am şovăit nici o clipă când am ajuns în clădirea în care se aflau apartamentele din incinta campusului. Am inspirat adânc şi m-am rugat în tăcere să nu mă vadă nimeni.

De îndată ce am intrat, am realizat că n-ar fi trebuit să-mi fac griji cum că aş putea fi văzută. Clădirea nu era amenajată ca un dormitor. Nu exista nici o sală de întâlniri la intrare, în care vampirii să poată sta împreună şi să se uite la televizor, ca în dormitorul novicilor. Era doar un hol mare, cu pardoseala de piatră şi cu nişte uşi închise, care dădeau în el. Scările se aflau la dreapta şi am început să le urc în grabă. Ştiam că e posibil ca Loren să nu se fi întors încă în camera lui. E posibil să-l caute

încă pe Erik. Dar n-are nimic. Mă cuibăresc în patul lui şi-l aştept. Cel puţin, în felul ăsta sunt din nou aproape de el. Am simţit cum trupul mi se încordează ciudat în timp ce m-am îndepărtat de scări la ultimul etaj şi m-am îndreptat spre singura uşă mare, aflată nu foarte departe de mine.

Apropiindu-mă, am observat că uşa era întredeschisă şi am auzit vocea lui Loren prelingându-se dinăuntru. Râdea. Râsul lui mi-a mângâiat pielea, alungându-mi durerea şi tristeţea pe care mi le provocase cearta cu Erik. Făcusem bine să vin la el. Aproape că îi simţeam deja braţele în jurul meu. Loren avea să-mi spună „dragostea mea“ şi „iubito“, şi că totul avea să fie bine. Mângâierea lui va şterge durerea lăsată în urmă de Erik şi de cuvintele îngrozitoare pe care mi le spusese, alungându-mi starea de sfârşeală. Mi-am lipit palma de uşă, ca s-o împing până la capăt şi să intru.

Atunci am auzit râsul ei, blând, melodios şi seducător, iar lumea mea s-a oprit în loc.

Era Neferet. Era acolo, cu Loren. Nu aveam cum să mă înşel în privinţa sunetului ăluia, a râsului ăluia frumos şi ademenitor. Vocea lui Neferet era la fel de clară ca a lui Loren. Când râsul s-a oprit, vorbele ei au răzbătut până la mine, pătrunzând prin crăpătura uşii ca o ceaţă otrăvitoare.

— Ai făcut bine, dragul meu. Acum ştiu ce ştie, iar totul se îmbină de minune. Va fi simplu să continuăm s-o izolăm. Sper doar că rolul pe care trebuie să-l joci nu este prea neplăcut pentru tine, a spus Neferet cu o voce menită să-l tachineze, dar în care se simţea o uşoară asprime.

— E uşor de dus de nas. Mai un cadou care să-i ia ochii, mai un compliment, şi te-ai ales cu o dragoste adevărată, iar floarea dulce a fecioriei este sacrificată pe altarul înşelăciunii şi al hormonilor, a râs Loren din nou. Puştoaicele sunt atât de ridicole, atât de uşor de dus de nas.

Cuvintele lui îmi aruncau mii de pumnale în tot corpul, dar, cu un efort, am înaintat, ca să pot să trag cu ochiul prin crăpătura uşii. Am zărit o încăpere spaţioasă, încărcată cu mobilă scumpă, cu tapiţerie din piele şi scăldată în lumina unor lumânări uriaşe. Privirea mi-a fost instantaneu atrasă spre piesa centrală a încăperii, un pat mare de oţel care trona în mijlocul ei. Loren zăcea pe spate şi se sprijinea pe o mulţime de perne enorme. Era complet gol.

Neferet purta o rochie lungă şi roşie, care îi îmbrăca de minune corpul perfect şi cu un decolteu care îi lăsa sânii la vedere. Se mişca încoace şi încolo şi-şi plimba degetele lungi şi îngrijite pe grilajul de oţel al patului lui Loren.

— Dă-i de lucru. Eu mă asigur că gaşca ei o părăseşte. E puternică, dar niciodată nu va fi capabilă să-şi folosească harurile dacă nu-i are în preajmă pe prietenii ei, care s-o ajute să-şi păstreze mintea limpede în timp ce ea umblă după tine. - Neferet a făcut o pauză şi şi-a lovit bărbia cu degetul ei delicat. - Totuşi, ştii, m-a surprins Impregnarea voastră.

L-am văzut pe Loren tresărind; Neferet a zâmbit.

Credeai că n-o să te miros? Duhneşti de sângele ei, iar sângele ei duhneşte de al tău.

— Nu ştiu cum s-a întâmplat, a spus Loren iute, iar iritarea lui evidentă mi-a spart inima în mii de cioburi. Presupun că mi-am subapreciat talentul actoricesc. Mă bucur doar că nu e nimic serios între noi; asta mă scuteşte de sentimente neplăcute şi de legătura pe care ar presupune-o o Impregnare adevărată. A râs. Ca aia pe care a avut-o cu băiatul ăla din specia umană. Trebuie să fi trecut prin nişte chinuri cumplite când s-a destrămat. E ciudat totuşi că a reuşit să se Impregneze atât de puternic de el înainte de Transformare.

— Încă o dovadă a puterii ei! a izbucnit Neferet. Deşi, pentru o Aleasă, a fost ridicol de uşor de abătut de la calea cea dreaptă. Şi nu încerca să te plângi că s-a Impregnat de tine. Amândoi ştim că asta a făcut să fie şi mai plăcut pentru tine să te culci cu ea.

— În orice caz, a fost al naibii de nepotrivit să-i trimiţi pe craiul de Erik să dea peste prietena lui atât de curând. Nu puteai să mă mai laşi câteva minute, să termin cu ea?

— Ba pot să-ţi dau tot timpul din lume. De fapt, pot să plec chiar acum, ca să te duci după căţeluşa ta de companie şi să termini ce-ai început.

Loren s-a ridicat în fund. S-a aplecat înainte şi a apucat-o pe Neferet de încheietura mâinii.

— Haide, iubito! Ştii doar că n-o doresc cu adevărat. Nu fi supărată pe mine, dragostea mea!

Neferet s-a desprins fără greutate de el, dar o făcuse mai degrabă ca să-i tachineze decât din supărare.

— Nu sunt supărată. De fapt, sunt încântată. Impregnarea

dintre tine şi ea, care a destrămat legătura dintre ea şi băiatul din specia umană, face ca Zoey să fie şi mai singură. Şi, în fond, Impregnarea ta de puştoaica asta nu este permanentă. Se va desface când se va Transforma sau când moare, a încheiat ea cu un râs maliţios. Dar poate că ai prefera să nu se destrame. Poate că te-ai hotărât să preferi tinereţea şi naivitatea în locul uneia ca mine.

— Niciodată, iubirea mea! N-am să doresc niciodată pe cineva cum te doresc pe tine, i-a spus Loren. Lasă-mă să-ţi demonstrez, iubito!

S-a dus repede spre marginea patului şi a cuprins-o cu braţele. I-am privit mâinile care se plimbau pe corpul ei, la fel cum mă atinsese pe mine nu cu mult timp în urmă.

Mi-am ţinut gura apăsată cu mâinile, ca să nu izbucnesc în hohote şi să mă audă. Neferet s-a răsucit în braţele lui Loren şi şi-a arcuit spatele, sprijinindu-se de el, în timp ce mâinile lui continuau s-o cerceteze. Se afla cu faţa spre uşă, cu ochii închişi şi cu gura întredeschisă. A gemut de plăcere, iar ochii i s-au deschis uşor, grei parcă de somn. Apoi Neferet s-a uitat drept la mine.

M-am răsucit pe călcâie, am luat-o la fugă pe scări şi am ţâşnit afară din clădire. Voiam să fug fără să mă mai opresc. Oriunde, numai departe să fie, însă trupul m-a trădat. N-am reuşit decât să mă îndepărtez, împleticindu-mă, câţiva paşi de intrare. Am reuşit însă să ajung până la umbra din spatele unui gard viu de ilex bine tuns, m-am aplecat de mijloc şi am vomitat şi sufletul din mine.

Când m-am oprit din vomitat şi din icnit, m-am urnit din loc. Aveam mintea înceţoşată şi mi se învălmăşeau gânduri care mă dezorientau. Mai mult simţeam decât gândeam, iar ceea ce simţeam nu era decât durere. Ea îmi spunea că Erik avusese dreptate, numai că îl subestimase pe Loren. El credea că Loren voia doar să se culce cu mine, însă adevărul era că nici măcar nu mă dorea. Se folosise de mine numai pentru că i-o ceruse femeia pe care o dorea cu adevărat. Pentru el nu eram nici măcar un obiect sexual, ci o neplăcere. Mă mângâiase şi îmi spusese toate acele lucruri, toate acele vorbe frumoase, pentru că juca un rol pe care i-l dăduse Neferet. Nu însemnam absolut nimic pentru el.

Mi-am înăbuşit un hohot de plâns, mi-am dus mâna la

urechi, am smuls cerceii cu diamante şi i-am aruncat cu un strigăt departe de mine.

— La naiba, Zoey. Dacă ţi s-a luat de diamantele alea, puteai să spui. Am nişte perle în formă de lacrimă care ar merge la fix cu colierul cu omul ăla de zăpadă cretin pe care ţi l-a dat Erik de ziua ta şi ţi i-aş fi dat la schimb pentru pietrele astea.

M-am întors uşor, ca şi cum aş fi riscat să mă rup în bucăţele dacă mă mişcăm prea repede. Afrodita tocmai ieşea de pe trotuarul care ducea spre sala de mese. Într-o mână avea un fruct ciudat, iar în cealaltă, o sticlă de Corona.

— Ce e? îmi place mango, a spus ea. Nu avem niciodată la noi, dar în frigiderul cu fructe din bucătăria vampirilor găsesc în permanenţă. Nu se bagă de seamă un mango în plus sau în minus... Cum n-am spus nimic, a continuat: Bine, ştiu că berea e o chestie banală şi cam vulgară, dar îmi place. Fii drăguţă şi nu-i spune niciodată maică-mii. O ia razna dacă află. Apoi s-a uitat mai bine la mine şi a făcut ochii mari. La dracu', Zoey! Arăţi îngrozitor. Ce-ai păţit?

— Nimic, lasă-mă în pace, am zis eu cu o voce pe care abia mi-am recunoscut-o.

— Mă rog, tu vezi-ţi de treaba ta, iar eu o să-mi văd de a mea, a spus ea şi aproape a ţâşnit de lângă mine.

Eram singură. Exact cum spusese Neferet, mă părăseau cu toţii. Şi o meritam. Din cauza mea, Heath suferise foarte mult, pe Erik îl rănisem, îmi sacrificasem virginitatea ca urmare a unor minciuni. Cum spusese Loren? îmi sacrificasem dragostea adevărată şi floarea dulce a fecioriei pe altarul înşelăciunii şi al hormonilor. Nu e de mirare că era poet laureat, se pricepea la cuvinte.

Dintr-odată am simţit nevoia s-o rup la fugă. Habar n-aveam unde mă duceam. Tot ce ştiam era că trebuia s-o iau din loc, şi încă repede, dacă nu, îmi plesnea creierul. Nu m-am oprit până n-am mai putut să respir, iar atunci m-am sprijinit de trunchiul unui stejar bătrân şi mi-am tras sufletul.

— Zoey, tu eşti?

Mi-am înălţat privirea, am clipit ca să alung ceaţa nefericirii mele şi l-am văzut pe Darius, războinicul zdrahon, arătos şi tinerel. Stătea în picioare pe zidul gros care împrejmuia şcoala şi mă studia cu interes.

— Eşti teafără? a întrebat el în stilul ăla ciudat şi arhaic în

care vorbeau războinicii.

— Da, am reuşit să îngaim eu, deşi respiram încă greu. Voiam doar să fac o plimbare.

— Nu prea te plimbai, a remarcat el cu o logică imbatabilă.

— Era un fel de-a spune. I-am întâlnit privirea şi m-am simţit sătulă de atâtea minciuni.

— Simţeam că-mi plesneşte capul, am fugit mâncând pământul şi m-am trezit aici.

Darius a dat uşor din cap.

— Acesta e un loc încărcat de forţă, nu mă mir aşadar că ai fost atrasă aici.

— Aici? am repetat eu, am clipit uimită şi am privit în jur. Şi apoi, Dumnezeule, am realizat unde mă aflam. E zidul estic, aproape de uşa secretă.

— Da, Preoteasă, aşa este. Chiar şi fiinţele umane acelea barbare i-au adulmecat forţa şi de aceea au părăsit aici trupul profesoarei Noian.

A făcut un semn peste umărul lui în afara zidului, spre locul în care Afrodita şi cu mine o găsiserăm pe profesoara Noian. Tot aici o găsisem şi pe Nala sau, mai bine zis, mă găsise ea pe mine, aici îmi formasem primul cerc, aici îi zărisem pentru prima oară pe puştanii zombi, după cum avea să se dovedească mai târziu, şi tot aici invocasem elementele şi pe Nyx ca să înlătur blocajul mental pe care mi-l crease Neferet.

Chiar era un loc încărcat de forţă. Nu puteam să cred că nu-mi dădusem seama de asta până acum. Desigur, doar fusesem ocupată până peste cap cu Heath, cu Erik şi mai ales cu Loren! „Neferet avea dreptate“, am gândit scârbită. „Am fost tare uşor de abătut de la calea cea dreaptă“.

— Darius, crezi că aş putea rămâne aici singură o clipă? Aş vrea să mă rog şi sper că Nyx o să-mi dea un răspuns dacă ascult cu atenţie.

— Şi va fi mai lesnicios dacă eşti singură, a completat el.

Am încuviinţat din cap, neştiind dacă să continui să fiu atentă ce spun.

— Te las nestingherită, Preoteasă. Dar nu rătăci departe de aici. Nu uita că Neferet a vrăjit locul, aşa că, dacă treci de uşa secretă şi depăşeşti hotarul vrăjii ei, vei fi încercuită într-o clipită de Fiii lui Erebus. A zâmbit trist, dar cu bunătate. Şi nu te vei mai putea concentra la rugăciune, domniţa mea.

— Am să ţin minte.

Am încercat să nu tresar când m-a numit „Preoteasă“ şi „domniţa mea“. Nici de-a naibii nu meritam titlurile astea.

Cu o mişcare lină şi curgătoare, a sărit de pe zidul înalt de şase metri, aterizând direct în picioare. Apoi m-a salutat cu pumnul la inimă, a făcut o uşoară plecăciune şi a dispărut ca un fum în noapte.

În clipa aia picioarele mele s-au hotărât să mă lase baltă. M-am lăsat greoaie pe iarbă, la rădăcina cunoscutului stejar, mi-am strâns genunchii la piept, mi i-am cuprins cu mâinile şi, tăcută, am început să plâng potolit.

Mă căiam atât de tare! Cum de fusesem atât de proastă? Cum de crezusem minciunile lui Loren? Chiar îl crezusem. Iar acum nu numai că îmi pierdusem virginitatea cu idiotul ăla, dar mă mai şi Impregnasem de el, motiv pentru care eram şi mai proastă.

„Vreau la bunica“. Cu un suspin, mi-am dus mâna la buzunarul rochiei, după telefonul mobil. Aveam să-i mărturisesc totul bunicii. O să fie îngrozitor de jenant, dar ştiam că ea nu m-ar părăsi şi nici nu m-ar judeca. Bunica nu ar înceta să mă iubească.

Dar afurisitul ăla de telefon nu mai era acolo. Apoi mi-am adus aminte că îmi picase din buzunar când Loren şi cu mine ne dezbrăcaserăm. Cred că uitasem să-i iau. Îţi vine să crezi aşa ceva? Am închis ochii şi mi-am lăsat capul pe spate, pe coaja aspră a copacului.

— Miorla-au!

Năsucul umed şi cald al Nalei m-a împuns în obraz. Fără să deschid ochii, mi-am îndepărtat mâinile, ca să poată sări la mine în poală. Şi-a pus lăbuţele din faţă pe umărul meu şi s-a atins cu faţa de adâncitura dintre gât şi umăr, torcând furios, ca şi când sunetul ăsta m-ar fi putut forţa să mă simt mai bine.

— Of, Nala, am dat-o aşa de rău în bară!

Mi-am luat pisica în braţe, în timp ce hohote de plâns îmi scuturau umerii.

Capitolul 25

Când am auzit zgomot de paşi, mi-am închipuit că trebuie

să fie Darius, care se întorcea să vadă ce mai fac. Am încercat să mă stăpânesc, mi-am şters faţa cu mâneca şi m-am străduit să mă opresc din plâns.

— Rahat! Ai avut dreptate, Afrodita. Arată ca dracu', a spus Shaunee.

Mi-am înălţat privirea şi le-am văzut pe gemene venind spre mine alături de Afrodita şi cu Damien urmându-le îndeaproape.

— Z, ai muci pe faţă, mi-a spus Erin, apoi a scuturat din cap şi i-a zis lui Shaunee: Din nefericire, trebuie să recunosc şi eu că Afrodita avea dreptate.

— V-am zis eu, s-a auzit Afrodita plină de sine.

— Nu mi se pare potrivit să-i acordăm Afroditei o distincţie pentru că a avut dreptate când a spus că i s-a întâmplat ceva rău lui Zoey.

— Damien, mi-aş dori..., a început Erin.

— ... să încetezi cu apucăturile de şoarece de bibliotecă, a încheiat Shaunee.

— Isprăviţi odată! Sfatul meu e să vă luaţi un dicţionar, ce ziceţi? le-a îndrumat Damien cu afectare.

Ştiu că sună ciudat, dar ciondăneala lor era ca o muzică minunată pentru mine.

— Sunteţi o echipă de intervenţie de mai mare râsul, a comentat Afrodita. Poftim, a continuat ea şi mi-a întins un ghemotoc de batistuţe, sper eu, curate. Mai mare ruşinea, să fiu eu mai grijulie decât voi trei.

Damien a pufnit şi le-a dat la o parte pe gemene, ca să se poată lăsa pe vine lângă mine. Înainte să-i privesc, mi-am suflat nasul şi mi-am şters faţa.

— Ţi s-a întâmplat ceva foarte rău, nu-i aşa? m-a întrebat el.

— Am dat din cap.

— Rahat! A mai murit cineva? a întrebat şi Erin.

— Nu, am spus cu o voce aiurea şi mi-am dres glasul ca să mai fac o încercare. De data asta păream înfundată, dar mai aproape de mine, cea adevărată: Nu, n-a murit nimeni. N-are legătură cu asta.

— Haide, spune-ne, a insistat Damien cu o uşoară bătaie pe umăr.

— Mda, ştii că sunt puţine lucruri pe care nu le putem

rezolva dacă ne punem toţi mintea, a zis Shaunee.

— Subscriu, geamăno, s-a auzit şi Erin.

— Gaşca de tocilari vomitivă atacă din nou! a strigat Afrodita mimând entuziasmul.

— Ţine-ţi pliscul! au replicat gemenele.

Mi-am privit fiecare prieten în parte. Deşi n-aveam niciun chef, trebuia să le spun despre Loren. De asemenea, trebuia să le spun şi despre Stevie Rae, şi asta înainte să se întâmple ce zisese Neferet, înainte ca minciunile şi secretele mele să-i enerveze atât de tare încât să-i pierd.

— E haotic, complicat şi nu prea plăcut, am rostit eu.

— Tocmai ai descris-o pe Afrodita! a spus Erin.

— Nu-i nimic. Am început să ne obişnuim cu asta, a fost de acord şi Shaunee.

— Die Tembelen Gemenen, le-a ridiculizat Afrodita.

— Dacă v-aţi ţine voi gura, poate ar reuşi şi Zoey să ne explice ce s-a întâmplat, a comentat Damien cu o răbdare exagerată.

— Scuze, au mormăit gemenele.

Afrodita şi-a dat doar ochii peste cap.

Am inspirat adânc şi am deschis gura să-mi încep povestea cea oribilă, când, deodată, am fost întreruptă de vocea jovială a lui Jack.

— Gata! L-am găsit!

Imediat a apărut şi Jack. Zâmbetul lui adorabil i-a pălit când a dat cu ochii de mine, ceea ce dovedea că arătam într-adevăr cumplit, exact cum mă simţeam. Apoi a venit în grabă şi s-a aşezat lângă Damien, lăsându-l singur pe Erik, care m-a fixat cu privirea.

— Haide, drăguţă, a spus Damien şi m-a bătut din nou pe umăr. Acum suntem în formaţie completă. Spune-ne ce s-a întâmplat.

Nu eram în stare să vorbesc, ci doar să mă holbez la Erik. Chipul lui era ca o mască frumoasă şi impenetrabilă. Sau cel puţin a fost impenetrabilă până când a început să vorbească, iar atunci expresia lui neutră a devenit plină de dezgust, iar glasul lui adânc şi expresiv, doar un mârâit.

— Le spui tu, „iubito", sau le spun eu?

Îmi venea să-i zic vreo două, îmi venea să strig la el să înceteze, să-i rog să mă ierte, să-i spun că avusese dreptate, iar

eu greşisem în aşa hal încât mi se făcea şi rău. Dar tot ce am reuşit să spun a fost un „nu“ şoptit, atât de plăpând încât cred că Damien nici nu m-a auzit. Imediat mi-am dat seama că n-ar fi contat dacă aş fi strigat. Erik venise să se răzbune pe mine şi nimic nu avea să-i stea în cale.

— Bine, le spun eu. Erik şi-a rotit privirea pe la toţi prietenii mei. Z a noastră şi-a tras-o cu Loren Blake.

— Poftim? au izbucnit gemenele într-un glas.

— Imposibil, a spus şi Damien.

— Noo! a răbufnit şi Jack.

Afrodita n-a scos un sunet.

— Ba da, i-am văzut eu. Astăzi. În sala de recreere. Ştiţi, când voi vă imaginaţi că era supărată din cauză că m-am Transformat eu? Da, Zoey, am văzut eu cât de supărată erai. Erai atât de supărată încât a trebuit să-i sugi sângele lui Blake şi să-l călăreşti.

— Loren Blake? a spus Shaunee, vădit uimită.

— Cu scumpul de Loren? Tipul despre care am spus tot semestrul că ne-am înfrupta din el ca dintr-un baton de ciocolată? Erin vorbise pe acelaşi ton ca şi geamăna ei şi m-a privit şocată, îngrozită. Oi fi gândit că suntem vai de capul nostru!

— Mda, de ce n-ai spus nimic? a întrebat şi Shaunee.

— Pentru că, dacă v-ar fi spus cât de „îndrăgostiţi“ erau, poate că n-aţi fi fost de acord să se folosească de mine şi să dea impresia că suntem împreună ca să poată umbla pe furiş cu Blake. Şi, în orice caz, probabil că i-a făcut plăcere să îşi bată joc de voi, a spus Erik cu cruzime.

— Nu m-am folosit de tine, i-am spus lui Erik şi m-a surprins cât de puternică îmi fusese dintr-odată vocea. Şi nici nu mi-am bătut niciodată joc de voi, jur, le-am spus gemenelor.

— Mda, de parcă ar putea să aibă cineva încredere în ce spui tu, a continuat Erik. E o târfă mincinoasă. S-a folosit de voi toţi, aşa cum s-a folosit şi de mine.

— Hai, gata, mai taci din gură, i-a zis Afrodita.

Erik a izbucnit în râs.

— O, e perfect. O târfă care îi ia apărarea alteia.

Afrodita a mijit ochii şi şi-a ridicat mâna dreaptă. Crengile de stejar aflate în apropierea lui Erik s-au aplecat spre el şi am auzit pârâitul ameninţător al lemnului.

Nu-ţi recomand să mă mai calci pe bătături, i-a răspuns ea. Pretinzi că ţii aşa de mult la Zoey, dar te-ai repezit la ea ca un câine turbat pentru că ţi-a rănit orgoliul tău de doi bani. Şi pot să demonstrez că este de doi bani. Ai făcut ce ţi-ai propus, acum cară-te!

Ochii albaştri şi strălucitori ai lui Erik m-au fulgerat şi, preţ de o clipă, mi s-a părut că l-am întrezărit în ei pe vechiul Erik, tipul ăla extraordinar, care se îndrăgostise de mine, dar apoi suferinţa de pe chipul lui a înghiţit şi ultimul licăr de bunătate.

— Foarte bine. Am plecat, a spus el înainte să se îndepărteze.

Am privit-o pe Afrodita.

— Mersi, i-am zis.

— Cu plăcere. Ştiu şi eu cum e s-o dai rău de tot în bară şi lumea să ţi-o arunce permanent în faţă.

— Chiar ai fost cu profesorul Blake? m-a întrebat Damien.

Am dat din cap.

— Să-mi trag..., a izbucnit Shaunee.

— ... palme, a continuat Erin.

— E tare, tare atractiv, a comentat Jack.

Am tras din nou aer în piept şi am strigat:

Loren Blake e cel mai mare rahat pe care l-am cunoscut în viaţa mea.

— Mamă! Ai vorbit urât, s-a minunat Afrodita.

— Hm, deci a vrut numai să se culce cu tine? m-a întrebat Damien şi m-a bătut iar pe umăr.

— Nu tocmai, am spus, apoi am făcut o pauză şi mi-am trecut mâna peste faţă, de parcă aşa puteam să găsesc ca prin farmec vorbele cele mai potrivite. Era vremea să le spun despre Stevie Rae. Mi-aş fi dorit să am timp să mă gândesc înainte la ce aveam să le spun. Mi-am înălţat privirea şi am văzut-o pe Afrodita privindu-mă. În mod paradoxal, m-am bucurat că era şi ea acolo. Cel puţin, putea să-mi ia apărarea şi, eventual, să-i ajute pe Damien şi pe gemene să înţeleagă.

Deodată s-a auzit un zgomot ciudat venind dinspre zidul din spatele meu. De fapt, nu eram sigură că am auzit ceva până ce Damien nu s-a uitat peste umărul meu, întrebând:

— Ce-a fost asta?

— E uşa secretă, a spus Afrodita. Se deschide.

Am avut un presentiment oribil, care mi-a dat fiori pe şira

spinării. M-am ridicat în picioare, ceea ce a făcut-o pe Nala să miorlăie tare, iar gemenele m-au privit încruntate şi nedumerite, când, din spatele uşii care se deschidea, s-a auzit vocea lui Stevie Rae.

— Zoey, eu sunt.

Am ţâşnit spre uşa secretă şi am strigat:

— Nu, Stevie Rae! Stai...

Încruntată, Stevie Rae a intrat pe uşa secretă din zidul împrejmuitor al şcolii.

— Zoey, am..., a început ea să spună, dar apoi a dat cu ochii de toţi ceilalţi care erau în spatele meu, şi a îngheţat.

Nala a zburat de lângă mine şi, cu spatele arcuit, a dat să sară la Stevie Rae, scuipând şi sâsâind, de parcă dăduse strechea în ea. Din fericire, reflexele mele de novice m-au ajutat s-o înşfac înainte să treacă pe lângă mine.

— Nala, stai cuminte! E Stevie Rae, am spus luptându-mă cu pisica scoasă din minţi şi încercând să nu mă las zgâriată sau muşcată. Stevie Rae făcuse o fandare înapoi şi se ghemuise, gata de atac, în umbra zidului. Nu-i vedeam bine decât ochii roşii şi scăpărători.

— Stevie Rae, a spus Damien cu glasul înăbuşit.

I-am spus Nalei să fie cuminte şi am dat-o la o parte ca să mă pot concentra asupra prietenilor mei, dar, înainte să mă întorc spre ei, m-am dus la Stevie Rae. Nu a fugit, dar avea aerul că ar fi în stare să sară la mine din clipă în clipă. Şi, în plus, mai arăta şi ca naiba. Era atât de slabă şi de palidă la faţă! Nu-şi pieptănase părul blond şi cârlionţat şi părea scărmănat şi fără viaţă. De fapt, singurul lucru strălucitor şi sănătos pe care îl avea erau ochii înfiorător de roşii şi de arzători şi ştiam deja că ăsta nu era un lucru bun.

— Cum te simţi? am întrebat-o cu o voce calmă, domoală.

— Nu prea bine, mi-a răspuns ea. A aruncat priviri tăioase peste umărul meu şi s-a chircit. Mi-e greu să-i revăd, mai ales că simt că nu mai rezist.

— Ba mai rezişti, i-am spus cu hotărâre. Ţine-te tare, ei n-au aflat de tine.

— Nu le-ai spus? a strigat Stevie Rae de parcă i-aş fi tras o palmă.

— E o poveste lungă, i-am zis eu iute. Ia spune, de ce ai venit?

A ridicat din sprâncene.

— Pentru că mi-ai trimis un sms şi mi-ai spus să vin aici.

Am strâns din ochi, cuprinsă de un nou val de suferinţă. Loren. El îmi luase telefonul, îi trimisese un sms lui Stevie Rae, mai bine spus, probabil că Neferet scrisese sms-ul. Ea nu ştiuse că o să fiu aici, dar ştiuse, mulţumită lui Loren, că nu le-am spus prietenilor mei de Stevie Rae. De asemenea, ştiuse că Loren nu avea nici o intenţie să se asigure că Erik nu spune nimănui despre noi. Ea ştia că o să turbeze şi că o să spună tuturor, sau cel puţin prietenilor mei, despre mine şi Loren şi că secretul meu o să iasă astfel la iveală. Dacă Stevie Rae era descoperită în incinta şcolii, încă un secret de-al meu avea să fie dezvăluit lumii întregi. Parcă le şi auzeam gândurile prietenilor mei: „Cum să mai avem vreodată încredere în Zoey?“ Şi îi simţeam îndepărtându-se şi mai mult de mine.

2 la 0 pentru Neferet.

Am prins-o pe Stevie Rae de mâna ei rigidă şi, deşi a trebuit să trag tare, am pornit până la urmă împreună cu ea spre locul în care stăteau Damien, gemenele, Jack şi Afrodita. Patru dintre ei se holbau la ea cu gura căscată. Mai bine să terminăm odată cu asta, înainte să ne împresoare războinicii vampiri, iar şcoala să afle totul şi să se aleagă praful de viaţa mea.

— Stevie Rae n-a murit, le-am spus eu.

— Ba da, m-a contrazis ea.

Am oftat.

— Stevie Rae! N-am chef să mă cert din nou cu tine pe tema asta. Umbli, vorbeşti şi eşti în came şi oase. Am ridicat mâinile noastre împreunate, ca să demonstrez cele spuse. Prin urmare, nu eşti moartă.

În timp ce eu mă dondăneam cu Stevie Rae, atenţia mi-a fost reţinută de nişte suspine. Gemenele erau sursa. Încă o mai priveau fix pe Stevie Rae, dar se agăţaseră una de cealaltă şi se jeleau ca nişte copilaşi. Am dat să le spun ceva, dar Damien a intervenit.

— Cum? Era alb ca varul la faţă. A făcut şovăielnic un pas în faţă. Cum e posibil?

— Am murit, a zis Stevie Rae cu o voce pierită şi lipsită de vlagă, cam cum arăta şi Damien. Apoi m-am trezit că eram în felul ăsta, iar în cazul în care n-aţi observat, nu e tocmai cum

eram eu înainte.

— Miroşi ciudat, a remarcat Jack.

Stevie Rae şi-a întors ochii strălucitori către el.

— Iar tu miroşi apetisant.

— Termină! am spus şi am tras-o pe Stevie Rae de mână. Sunt prietenii tăi şi n-ar trebui să-i sperii.

Şi-a smuls mâna din strânsoarea mea.

— Asta tot încerc să-ţi spun, Zoey. Ei nu sunt prietenii mei şi nici tu nu eşti prietena mea, cel puţin nu acum, nu după ce mi s-a întâmplat. Ştiu că-ţi închipui că poţi să mă vindeci, dar singurul motiv pentru care am venit în noaptea asta este ca să te anunţ că trebuie să punem capăt aici. Aşa că îţi mai spun o singură dată, fie mă vindeci, fie mă laşi în pace, ca să devin creatura care ar trebui să devin.

— N-avem timp de asta acum. Neferet a făcut o vrajă asupra şcolii, ca să ştie când intră sau iese orice fiinţă umană, vampir sau novice. Tu ai încălcat hotarul ei, aşa că Fiii lui Erebus or să-şi facă apariţia din clipă în clipă. Cred că ar trebui să pleci. O să vin la tine cât de repede pot şi terminăm atunci.

— Auzi, Zoey, regret să te contrazic, dat fiind că ai avut o zi de rahat, dar nu cred că războinicii or să vină, pentru că Neferet nu ştie că Stevie Rae e aici, a intervenit Afrodita.

— Ce? am făcut eu.

Are dreptate Afrodita, a spus Damien încet, de parcă abia atunci i se dezgheţa creierul şi i se punea în mişcare. Neferet a făcut o vrajă asupra şcolii ca să afle dacă hotarul este încălcat de vreo fiinţă umană, de vreun novice sau de vreun vampir. Stevie Rae nu este niciuna dintre ele, deci vraja nu dă roade şi în cazul ei.

— Ea ce caută aici? a întrebat Stevie Rae, aţintindu-şi ochii roşii ca para focului asupra Afroditei.

Afrodita şi-a dat ochii peste cap, dar am remarcat că s-a retras câţiva paşi, ca să lase mai mult spaţiu între ea şi Stevie Rae.

Deodată, gemenele s-au postat în faţa lui Stevie Rae. Plângeau încă încetişor şi păreau să nici nu-şi dea seama de asta.

— Trăieşti! a exclamat Shaunee.

— Ne-a fost atât de dor de tine, a adăugat şi Erin.

Au cuprins-o cu braţele pe Stevie Rae, iar ea a rămas

locului ca o stană de piatră. La un moment dat li s-a alăturat şi Damien. Dar Stevie Rae nu s-a înmuiat şi nu i-a cuprins şi ea cu braţele. A închis ochii şi a rămas complet nemişcată, şi i-am zărit o lacrimă cu scăpărări sângerii prelingându-i-se pe obraz.

Capitolul 26

— Trebuie să-mi daţi drumul, imediat!

Vocea lui Stevie Rae era aspră şi căznită, şi nu aducea nici pe departe cu cea pe care i-o ştiam eu. Însă a avut efectul vizat, întrucât Damien şi gemenele i-au dat drumul.

— Chiar că miroşi ciudat, a remarcat Shaunee, străduindu-se să schiţeze un zâmbet, în ciuda lacrimilor care o podidiseră.

— Nu vreau să fiu răutăcioasă, s-a scuzat Erin.

— Dar nouă nu ne pasă, a adăugat Damien.

— Auziţi?! Voi, membri ai găştii de tocilari care sunteţi încă vii, a strigat Afrodita din locul unde se refugiase, sub stejarul cel mare. Vă sfătuiesc să vă îndepărtaţi de tipa zombi, pentru că muşcă.

— Ba tu muşti! a izbucnit Shaunee.

— Scârbă! s-a auzit şi Erin.

— E adevărat ce spune, a strigat Stevie Rae, apoi şi-a mutat privirea de la Damien şi de la gemene către mine. Explică-le tu!

— Stevie Rae are o problemă cu sângele. Adică, trebuie să bea, că altfel devine cam morocănoasă.

Afrodita a pufnit de sub copac.

— Spune-le adevărul, a spus Stevie Rae.

Am oftat resemnată şi le-am servit versiunea prescurtată.

— E una dintr-o grămadă de novici care au murit şi apoi au ajuns aşa. Ei i-au omorât pe fotbalişti din echipa Union luna trecută. Şi tot ei mai că l-au omorât şi pe Heath. Când l-am salvat de ei, am aflat de Stevie Rae. Chestia e că ea e altfel decât ceilalţi pentru că şi-a mai păstrat încă umanitatea.

— Dar i se cam duce, a intervenit Afrodita.

M-am încruntat la ea.

— Se poate spune şi aşa. Deci, ce trebuie să facem noi e s-o vindecăm pe Stevie Rae, ca să redevină ce-a fost înainte.

— Gemenele şi Damien au rămas în tăcere mult timp. Apoi

Damien a spart gheaţa:

— Ştiai de asta de o lună şi n-ai spun nimic niciunuia dintre noi?

— Ne-ai lăsat să credem că Stevie Rae este moartă, a izbucnit Shaunee.

— Şi, în plus, te-ai mai şi comportat de parcă ar fi fost moartă, a intervenit şi Erin.

— Fraierilor! Nu putea să vă spună! Habar n-aveţi voi ce forţe sunt implicate în treaba asta, mi-a sărit Afrodita în ajutor.

— Vorbeşti ca-n filmele SF alea proaste, s-a răţoit Shaunee.

— Exact, nu ne duci, scârbă, a spus şi Erin.

— Ştiai de asta de o lună şi nu i-ai spus nimic niciunuia dintre noi, a afirmat de data asta Damien.

— Afrodita are dreptate, am intervenit eu. Nu puteam să vă spun. Am avut motive întemeiate.

Şi încă mai aveam. Era mai bine pentru ei să nu ştie că Neferet se afla în spatele întregii afaceri, chiar dacă asta presupunea să mă urască pe mine.

— Nouă nu ne pasă de ce-a spus Afrodita. Noi suntem prietenii tăi, cei mai buni prieteni ai tăi, şi ar fi trebuit să ne spui, a rostit Damien.

— Motive întemeiate? a reluat Erin. Se pare că Afrodita este, dintr-odată, unul dintre motivele astea.

— Ai avut motive întemeiate să ţii secretă şi povestea cu Loren? a întrebat Shaunee cu prudenţă în glas şi m-a privit cu ochii mijiţi, neîncrezătoare.

Nu ştiam ce să spun. Simţeam cum mi se scurg printre degete şi partea cea mai rea era că ştiam că meritam să-mi întoarcă spatele.

— Cum am putea să mai avem încredere în tine dacă nu ne spui adevărul? Ca de obicei, Damien a cuprins într-o singură frază sentimentele tuturor.

— Ştiam eu că e o idee proastă, a spus Stevie Rae. Am plecat.

— Poftim? Ai treabă? Te duci să mănânci oameni şi să răspândeşti teroare în jur? s-a repezit Afrodita.

— Stevie Rae s-a răsucit şi a mârâit la ea.

— Poate că ar trebui să încep chiar cu tine, cotoroanţo!

— Dumnezeule! Stai calmă, am întrebat, n-am dat cu

parul, a răspuns Afrodita pe un ton voit nonşalant, dar i-am citit frica în priviri.

Am apucat-o din nou pe Stevie Rae de mână şi am ţinut-o bine când a încercat să se smulgă. Am ignorat-o şi mi-am plimbat privirea spre Damien şi spre gemene.

— Aveţi de gând să mă ajutaţi s-o vindec?

După o clipă de ezitare, Damien a răspuns:

— Te ajut, dar nu mai am încredere în tine.

— Idem, au spus gemenele într-un glas.

Mi-am simţit din nou stomacul ca pe un ghem dureros şi mi-a venit să mă arunc acolo jos, în iarbă, să plâng şi să-i implor: „Nu mă părăsiţi, prieteni, nu-mi luaţi încrederea voastră!" Dar n-am făcut-o. În fond, aveau dreptate. În loc de asta, am dat din cap şi am spus:

— Bine, haideţi să formăm cercul şi s-o vindecăm!

— Nu avem lumânări, a remarcat Damien.

— Dacă e ceva, mă duc eu iute şi aduc, s-a oferit Jack.

Nici nu m-a privit, ci a vorbit direct cu Damien.

— Nu, nu avem timp de aşa ceva, m-am repezit eu. Nu ne trebuie lumânări. Avem capacitatea de a stârni elementele. Lumânările sunt doar de faţadă. Am făcut o pauză şi apoi am adăugat: Dar poate că ar fi bine să pleci, Jack. Nu ştiu ce se poate întâmpla şi n-aş vrea să risc să păţeşti ceva.

— B...bine, s-a bâlbâit el.

Şi-a înfundat mâinile în buzunare şi s-a îndepărtat agale.

— Se pare că în noaptea asta ne lipsim de ceremonii, a zis Damien, aruncându-mi o privire dură.

— Mda, în noaptea asta ne lipsim de multe chestii, a rostit Shaunee cu ochii la mine, dar parcă mă privea o necunoscută.

Erin a aprobat-o din cap tăcută, întru totul de acord cu ea.

Mi-am încleştat fălcile, ca să nu încep să-mi urlu suferinţa, amărăciunea, frica... Numai pe ei îi aveam. Cum oare să supravieţuiesc dacă îi pierdeam? Cum aveam să-i înfrunt eu pe Neferet sau pe Loren? Cum aveam să fac faţă pierderii lui Heath şi a lui Erik?

Dintr-odată mi-am adus aminte de ceva ce citisem într-o carte din aia veche şi prăfuită pe care o buchisisem pe când încercam să găsesc vreo soluţie miraculoasă de vindecare pentru Stevie Rae. Sub imaginea năprasnică, dar superbă a unei Mari Preotese amazoane vampir din vechime era scris următorul

citat: „Să fii Aleasă de zeiţa noastră este în acelaşi timp o suferinţă şi un privilegiu."

Începeam să înţeleg ce se ascundea în spatele cuvintelor atribuite străvechii preotese a lui Nyx.

— Ne punem pe treabă sau ba? a strigat Afrodita de sub copac.

M-am adunat şi am spus:

— Da, ne punem pe treabă. Nordul este într-acolo, am continuat şi am arătat spre copacul sub care stătea Afrodita. Mergeţi la locurile voastre.

Ţinând-o încă de încheietura mâinii pe Stevie Rae, am mers spre mijlocul cercului care începea să se contureze în jurul meu.

— Dacă nu-mi dai drumul, nu pot să iau locul pământului, mi-a spus ea.

Am privit-o în ochii injectaţi, în încercarea de a regăsi urmele celei mai bune prietene a mea, însă lângă mine nu se afla decât o altă necunoscută, cu privirea de gheaţă.

— N-ai să reprezinţi pământul. Tu ai să stai în mijloc cu mine, am spus eu.

— Şi atunci, cine o să completeze cercul? Jack a plecat şi nu e tocmai..., dar a amuţit când ochii i-au poposit pe locul din cerc rezervat pământului şi a văzut-o pe Afrodita.

— Nu! a izbucnit Stevie Rae. În niciun caz ea!

— Hai, încetează odată! am strigat eu, ceea ce a făcut ca elementele să agite aerul din jur, semn al mâniei şi al frustrării mele.

— Afrodita o să ocupe locul pământului. Îmi pare rău că nu-ţi place asta şi-mi pare rău că nu o placi nici pe ea. Şi îmi mai pare rău dintr-o mulţime de alte motive, dar se pare că nu pot face nimic să îndrept lucrurile. Va trebui să accepţi şi tu, aşa cum accept şi eu. Acum stai aici în linişte şi hai să vedem dacă pot să fac să meargă treaba asta.

Ştiam că toţi mă fixau cu privirea. Gemenele şi Damien, cu ochii acuzatori ai unor necunoscuţi, Stevie Rae, mânioasă şi, eram convinsă, cu o ură profundă, fie că era îndreptată doar spre Afrodita sau spre ea şi spre mine, de asta nu sunt sigură. Am aruncat iute o privire spre Afrodita. Ocupa poziţia dinspre nord şi o privea pe Stevie Rae cu ochi neîncrezători.

— Perfect! Era atmosfera ideală pentru venerarea unei

zeiţe.

Am închis ochii şi am inspirat adânc de câteva ori, ca să mă pot concentra. „Nyx, ştiu că am dat-o în bară, dar te rog, fii alături de mine şi de prietenii mei. E mai important s-o vindec pe Stevie Rae decât drama asta dintre noi. Neferet a vrut să mă îndepărteze de toată lumea, ca să mă îndepărtez şi de tine. Însă eu n-am să încetez niciodată să depind de tine... să cred în tine... .

Apoi am deschis ochii şi am luat-o hotărâtă spre Damien. De obicei, mă întâmpina cu un zâmbet adorabil. În noaptea asta însă, m-a privit cu fermitate, dar nu am regăsit dulceaţa şi prietenia lui.

— În calitate de Mare Preoteasă în devenire a marii noastre zeiţe Nyx, mă folosesc de puterea şi de autoritatea ei ca să invoc în cercul meu primul element, vântul!

Am rostit aceste cuvinte cu o voce puternică şi limpede, mi-am înălţat braţele deasupra capului când am spus numele elementului şi am simţit incredibil de uşurată cum o pală puternică de vânt s-a învârtejit în jurul meu şi al lui Damien, ne-a agitat părul şi ne-a scuturat hainele. M-am întors spre dreapta şi m-am îndreptat către Shaunee.

Nu mă aşteptam să mă întâmpine cu amabilitate şi nici nu a făcut-o. M-a fixat doar în tăcere, cu ochii ei negri şi circumspecţi. Am alungat disperarea pe care mi-o provoca respingerea ei şi am invocat focul.

— În calitate de Mare Preoteasă în devenire a marii noastre zeiţe Nyx, mă folosesc de puterea şi de autoritatea ei ca să invoc în cercul meu al doilea element, focul!

Abia i-am lăsat puţin timp focului să-mi răspândească din căldura sa pe piele şi m-am dus repede spre Erin, care era la rândul ei tăcută şi rezervată.

— În calitate de Mare Preoteasă în devenire a marii noastre zeiţe Nyx, mă folosesc de puterea şi de autoritatea ei ca să invoc în cercul meu al treilea element, apa!

N-am dat importanţă miresmelor mării şi m-am dus spre Afrodita. M-a privit şi ea cu fermitate şi mi-a zâmbit aspru.

— E nasol să fie ofticaţi pe tine prietenii tăi, nu-i aşa? a spus ea abia şoptit, ca să nu aud decât eu.

— Mda, i-am şoptit la rândul meu. Acum îmi pare rău că prietenii tăi s-au ofticat pe tine din cauza mea.

— No! a spus ea şi a clătinat din cap. N-ai avut nici o legătură. Eu am fost cea care a făcut alegeri aiurea. La fel cum şi tu ai intrat în rahat din cauza alegerilor aiurea pe care le-ai făcut.

— Mersi că mi-ai amintit, am încheiat eu.

— Nu vreau decât să fiu de ajutor, a mai spus Afrodita. Acum, mai bine dă-i bice, că Stevie Rae nu mai rezistă mult.

N-a fost nevoie să-mi întorc privirea ca să-mi dau seama că Afrodita avea dreptate. Simţeam că Stevie Rae devine din ce în ce mai neliniştită. Era ca un arc întins la maxim, gata fie să cedeze, fie să zboare cât colo.

— În calitate de Mare Preoteasă în devenire a marii noastre zeiţe Nyx, mă folosesc de puterea şi de autoritatea ei ca să invoc în cercul meu al patrulea element, pământul!

Miresmele dulci şi curate ale unei pajişti primăvăratice ne-au împresurat pe mine şi pe Afrodita. Încă zâmbeam când m-am întors ca s-o iau spre mijlocul cercului şi să termin invocând spiritul, când Stevie Rae a cedat.

— Nu! a lansat ea un strigăt aproape de nerecunoscut, animalic, de furie şi disperare. Nu se poate să reprezinte ea pământul! Eu reprezint pământul! Numai asta mai am şi n-am s-o las să mi-l ia!

Cu o uşurinţă incredibilă, Stevie Rae s-a aruncat asupra Afroditei.

— Nu! Stevie Rae, încetează! am strigat eu şi am încercat s-o smulg din încleştare, dar era ca şi când aş fi încercat să urnesc un uriaş din loc. Era prea puternică. Afrodita avusese dreptate. Stevie Rae nu era nici umană, nici novice şi nici vampir. Era ceva mai mult de atât, iar mai mult însemna mai periculos. Ai fi zis că o îmbrăţişează pe Afrodita, însă era un simulacru de îmbrăţişare. I-am văzut colţii strălucitori şi apoi am auzit-o pe Afrodita ţipând atunci când Stevie Rae şi-a afundat dinţii în gâtul ei.

— Ajutaţi-mă s-o iau de pe ea! am strigat din nou şi mi-am aruncat disperată privirea spre Damien şi spre gemene, în timp ce încercam s-o îndepărtez pe Stevie Rae de Afrodita.

— Nu pot! a strigat Damien. Nu pot să mă mişc.

— Nici noi nu putem! a spus şi Shaunee.

Toţi trei fuseseră ţintuiţi locului de elemente. Damien era ţinut pe loc de un vânt furios, în timp ce Shaunee părea într-o cuşcă de foc, iar Erin era prizoniera unei bulboane fără fund.

— Trebuie să termini invocaţia! mi-a strigat Damien printre rafalele de vânt. Cheamă toate elemente în ajutor. Numai aşa poţi s-o salvezi.

Am fugit spre mijlocul cercului. Mi-am înălţat braţele deasupra capului şi am încheiat:

— În calitate de Mare Preoteasă în devenire a marii noastre zeiţe Nyx, mă folosesc de puterea şi de autoritatea ei ca să invoc în cercul meu al cincilea şi ultimul element, spiritul!

Un val de energie m-a scuturat. Am strâns din dinţi şi am încercat să controlez tremuratul care pusese stăpânire pe corpul meu. Ţipetele Afroditei erau din ce în ce mai slabe, dar nu mă puteam gândi la asta. Am închis ochii, ca să mă pot concentra. Apoi am dat glas cuvintelor dăruite de zeiţă, care îmi pluteau prin minte asemenea răspunsului neîndoielnic la ruga unui copil. Vocea mea avea o rezonanţă magnifică. Am simţit cum vorbele mi se întrupează scânteietoare în aerul din jurul meu.

Vântule, alungă cele pângărite,
Focule, purifică a urii înnegurire,
Apă, curăţă relele dorinţi neostoite,
Pământule, alină-i sufletul năpădit de bezne,
Suflă spirit asupra ei, morţii s-o smulgem mai lesne!

Am aruncat spre Stevie Rae globul fremătător al energiei elementelor pe care îl simţeam în mâini. În momentul ăla am simţit o durere îngrozitor de cunoscută răspândindu-mi-se dinspre şale în jurul taliei. Ţipătul meu a răsunat asemenea celui al lui Stevie Rae.

Am deschis ochii şi am zărit o imagine bizară. Afrodita căzuse ca urmare a atacului lui Stevie Rae, care stătea cu spatele la mine, astfel încât nu-i vedeam decât faţa Afroditei. La început nu am înţeles ce se întâmplă. Erau împresurate de un glob strălucitor şi învolburat de energie, format din toate cele cinci elemente. Cele două fete ba se vedeau, ba se estompau, pe măsură ce globul de energie se rostogolea şi se îndesea în jurul lor. Însă am reuşit să văd că Stevie Rae nu o mai ţinea pe Afrodita în strânsoarea ei. Acum Afrodita se agăţa de Stevie Rae şi o forţa să continue să mai bea din rana de pe gâtul ei. Stevie Rae bea, dar se zbătea să se oprească, încercând să se

îndepărteze.

Am dat fuga spre ele, ca să încerc să le despart din nou, dar, când m-am lovit de globul de energie, a fost ca şi când m-aş fi lovit de o uşă de sticlă. Nu reuşeam să trec prin el şi habar n-aveam cum să-i deschid.

— Afrodita! Dă-i drumul! Ea încearcă să se oprească înainte să te omoare! i-am strigat.

Afrodita m-a privit. Buzele nu i s-au mişcat, dar i-am auzit foarte limpede glasul răsunându-mi în gând. „Nu. Numai aşa pot să-mi răscumpăr greşelile. De data asta eu sunt cea Aleasă. Nu uita, eu am ales să mă sacrific."

Apoi Afrodita şi-a dat ochii peste cap, iar corpul i s-a înmuiat, în timp ce printre buzele zâmbitoare i s-a prelins un oftat. Cu un strigăt îngrozitor, Stevie Rae a reuşit să se smulgă din strânsoarea ei şi s-a prăbuşit la pământ, lângă Afrodita. Globul de energie s-a spart şi apoi s-a risipit până n-a mai rămas nimic din el. Ştiam că s-a spart şi cercul, pentru că simţeam lipsa elementelor. Habar n-aveam ce să fac acum şi păream incapabilă să mă mişc.

Brusc, Stevie Rae şi-a înălţat privirea spre mine. Din ochii ei, stranii încă, roşiatici, se prelingeau lacrimi rozalii, însă faţa îi era cea dintotdeauna. Încă dinainte să vorbească am ştiut că, indiferent ce rupsese Neferet în ea atunci când o transformase în moarta ambulantă şi vorbitoare, acum era vindecată.

— Am omorât-o! Am... am încercat să mă opresc! Dar nu voia să-mi dea drumul, iar eu nu puteam să mă smulg! Of, Zoey, îmi pare atât de rău! a suspinat ea.

M-am împleticit până la ea, iar în minte îmi răsunau vorbele lui Loren: „Să nu uiţi că faci o magie foarte puternică, iar acest lucru are întotdeauna mai multe implicaţii."

— Nu e vina ta, Stevie Rae, am liniştit-o eu. Tu nu ai...

— la uitaţi-vă la faţa ei! l-am auzit pe Damien din spatele meu. Uitaţi-vă la Semnul ei.

Am clipit nedumerită de ceea ce vedeam şi mi s-a tăiat respiraţia. Fusesem atât de preocupată s-o privesc în ochi, s-o privesc pe Stevie Rae cea dintotdeauna, încât nu observasem un lucru cât se poate de evident. Semiluna din frunte era acum complet colorată. Desene frumoase, reprezentând flori cu tijele lungi şi delicate împletite, îi încadrau ochii şi i se întindeau în jos pe pomeţi.

Însă desenele nu erau de culoarea safirie a vampirilor, ci de culoarea stacojie a sângelui proaspăt.

— Ce vă uitaţi, mă? s-a mirat Stevie Rae.

— Ţ...ţine, s-a bâlbâit Erin în timp ce-şi scotocea prin nelipsita ei geantă şi a scos din ea o oglinjoară pe care i-a dat-o lui Stevie Rae.

— Măiculiţăăă! a spus ea tărăgănat. Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că te-ai vindecat şi că te-ai Transformat. Numai că te-ai Transformat într-un nou tip de vampir, a spus Afrodita, ridicându-se cu greu în capul oaselor.

Capitolul 27

— La dracu'! a chiţăit Shaunee, a făcut un pas împiedicat înapoi şi s-a agăţat de braţul lui Erin, ca să nu cadă.

— Tu parcă muriseşi, a spus Erin.

— Nu prea cred, a contrazis-o Afrodita în timp ce cu o mână îşi freca fruntea, iar cu cealaltă îşi atingea cu blândeţe urma de muşcătură de pe gât. Au! La naiba, mă doare tot corpul!

— Îmi pare rău de tot, Afrodita, a îngăimat Stevie Rae. Nu mă înţelege greşit, nu pot să te sufăr, dar te asigur că nu te-aş muşca. Sau, cel puţin, nu acum.

— Mda, mă rog, a spus Afrodita indiferentă. Nu-ţi face griji. Ăsta a fost planul lui Nyx, oricât de dureros şi de neplăcut ar părea. A făcut din nou o grimasă din cauza rănii de la gât. Dumnezeule, are cineva un plasture?

— Am eu o batistuţă pe aici, pe undeva. Stai să văd dacă dau de ea, s-a repezit Erin şi a pescuit din nou prin geantă.

— Vezi dacă găseşti vreuna curată, geamăno. Afrodita are deja destule pe cap şi fără o infecţie nasoală.

— Vai mie, ce drăguţ din partea voastră, s-a auzit Afrodita.

Şi-a înălţat privirea spre gemene cu un simulacru de zâmbet pe faţă şi am reuşit pentru prima oară s-o privesc cu atenţie.

Mi-a picat faţa.

— A dispărut! am spus eu cu respiraţia întretăiată.

— Rahat! Are dreptate Zoey, a exclamat Damien cu ochii fixaţi asupra Afroditei.

— Ce? a intervenit Afrodita. Ce a dispărut?

— Ooo! s-a minunat Shaunee.

— Îhî, a dispărut, a spus Erin şi i-a înmânat Afroditei nişte batistuţe.

— Ce naiba îndrugaţi acolo? a întrebat neliniştită Afrodita.

— Ţine, i-a spus Stevie Rae şi i-a dat oglinjoara. Ia uită-te în oglindă!

Afrodita a oftat, vădit iritată.

— Da, bine, ştiu că arăt ca dracu', că doar m-a muşcat Stevie Rae. Şi vă ofer o declaraţie în exclusivitate: „Eu nici măcar nu arăt perfect tot timpul, mai ales când... De îndată ce şi-a coborât privirea pe oglinjoară şi s-a privit, cuvintele i-au îngheţat, de parcă ar fi apăsat cineva pe butonul de oprire. Cu o mână tremurândă şi-a atins punctul dintre sprâncene unde fusese Semnul lui Nyx. A dispărut, a şoptit ea cu voce răguşită. Cum e posibil să dispară?

— N-am mai auzit niciodată să se întâmple aşa ceva. În nici o carte nu scrie, nicăieri, a comentat Damien. Odată ce ai fost însemnat, nu mai poţi fi dez-însemnat.

— Aşa a fost posibil să fie vindecată Stevie Rae, a spus Afrodita năucită, atingându-şi întruna locul gol de pe frunte. Nyx mi l-a luat mie şi i l-a dat înapoi ei, a rostit ea cuprinsă de un fior îngrozitor. Şi acum nu mai sunt decât o fiinţă umană. Afrodita s-a clătinat pe picioare şi a scăpat oglinjoara din mână. Trebuie să plec. Nu mai am ce căuta aici.

S-a îndreptat greoaie cu spatele spre uşa secretă, cu ochii căscaţi şi sticloşi.

— Stai, Afrodita, am strigat şi am pornit spre ea. Poate că nu ai redevenit umană. Poate că e ceva ciudat, care o să se ducă în vreo câteva zile şi o să-ţi reapară Semnul.

— Nu! S-a dus Semnul meu, ştiu eu. Lăsaţi-mă în pace! a spus ea şi a luat-o la fugă spre uşă, plângând în hohote.

— În clipa în care Afrodita a trecut de zidul şcolii, aerul din jur a fremătat şi s-a auzit un zgomot clar, un trosnet, ca şi când ceva mare ar fi căzut şi s-ar fi făcut pulbere.

Stevie Rae m-a prins de mână.

— Rămâi aici. Mă duc eu după ea.

— Bine, dar tu...

— Nu, acum mi-e bine, mi-a zâmbit Stevie Rae, iar zâmbetul ei era din nou dulce şi plin de viaţă. M-ai vindecat, Z.

Nu-ţi face griji. Din cauza mea i s-a întâmplat asta Afroditei. O caut să mă asigur că e totul în regulă, apoi dau eu de tine.

Am auzit zgomote în depărtare, semn că ceva uriaş venea în grabă spre noi.

— Vin războinicii. Au aflat că a pătruns cineva în şcoală, a spus Damien.

— Du-te! i-am spus lui Stevie Rae. Te sun eu. Apoi am adăugat: N-am să-ţi trimit sms! Aşa că, dacă primeşti vreunul, să ştii că nu ţi l-am trimis eu.

— Am băgat la cutie, a spus Stevie Rae şi apoi ne-a zâmbit larg tuturor. Pe curând, fraţilor!

S-a aplecat şi a ieşit pe uşă, apoi a închis-o în urma ei. Am remarcat că aerul nu a fremătat chiar aşa de rău când a trecut ea şi m-am întrebat ce naiba însemna asta.

— Ei, ce spunem că facem aici? a întrebat Damien.

— Păi, am venit pentru că Erik i-a dat papucii lui Zoey, a spus Shaunee.

— Mda, e supărată, a adăugat Erin.

— Să nu le spuneţi despre Afrodita sau despre Stevie Rae, i-am prevenit eu.

Prietenii mei m-au privit de parcă tocmai aş fi spus: „cred că n-ar trebui să le spunem părinţilor noştri despre băuta pe care am tras-o aseară“.

— Pe bune? a zis Shaunee sarcastică.

— Noi chiar ne gândeam să povestim totul cu lux de amănunte, a adăugat şi Erin.

— Exact, pentru că nu poţi să ai încredere în noi că ştim să ţinem un secret, a spus şi Damien.

Rahat! Era limpede că mai erau încă supăraţi pe mine.

— Şi cine spunem că a încălcat hotarul? a întrebat Damien.

Am remarcat că nici măcar nu s-a uitat la mine, ci le-a întrebat doar pe gemene.

— Afrodita, cine altcineva? a răspuns Erin.

Înainte să apuc să mă împotrivesc, Shaunee a adăugat:

— Îhî, nu scoatem o vorbă cum că i-ar fi dispărut Semnul. N-o să spunem decât că a venit aici cu noi şi că s-a enervat tot auzind-o pe Zoey văicărindu-se.

— Şi plângându-şi de milă, a adăugat Erin.

— Şi minţind porceşte. Aşa că a luat-o din loc. Tipic, de

altfel, pentru Afrodita, a încheiat Damien.

— E posibil să aibă probleme, am spus eu.

— Ei, asta e, dacă faci tâmpenii, ţi-o furi, a comentat Shaunee.

— Iar unii se pare că şi-o fură destul de des, a spus şi Erin şi mi-a aruncat o privire tăioasă.

În momentul ăla, mai mulţi războinici au dat năvală în luminişul în care ne aflam noi. Aveau armele scoase şi păreau înfricoşători ca naiba şi gata să tăbăcească fundul cuiva, posibil nouă.

— Cine a încălcat hotarul? a lătrat Darius.

— Afrodita! am exclamat toţi patru.

Darius a făcut un gest rapid spre doi dintre războinici.

— Căutaţi-o, a poruncit el, iar apoi ni s-a adresat din nou: Marea Preoteasă a convocat toată şcoala. Trebuie să vă prezentaţi în aulă. Vă vom escorta noi.

L-am urmat supuşi pe Darius. Am încercat să-i surprind privirea lui Damien, dar el refuza să mă privească. La fel şi gemenele. Parcă aş fi fost printre necunoscuţi. De fapt, era şi mai rău de atât, pentru că un necunoscut îţi mai zâmbeşte şi uneori te salută. În cazul ăsta nu-ncăpea nici vorbă de zâmbet sau de salut din partea prietenilor mei.

Nu făcuserăm decât vreo câţiva paşi când m-a străfulgerat prima durere. Eram sigură că avea să mi se facă iar rău. M-am îndoit de mijloc şi am gemut.

— Zoey, ce-ai păţit? m-a întrebat Damien.

— Habar n-am. Am..., am dat să spun, dar n-am mai putut şi în acelaşi timp totul din jurul meu s-a înceţoşat. Durerea de stomac a părut să se răspândească şi am realizat că războinicii mă împresoară în timp ce eu am întins mâna şi m-am agăţat de Damien. Deşi ştiam că este încă supărat pe mine, m-a ţinut bine şi l-am auzit asigurându-mă că totul o să fie bine.

Durerea ascuţită mi s-a răspândit de la stomac spre inimă. Oare eram pe moarte? Nu scuipam sânge. Aveam oare un atac de cord? Mă simţeam de parcă aş fi fost azvârlită într-un coşmar, în care eram torturată de nişte mâini nevăzute, care aruncau cuţite invizibile în mine.

Durerea sfâşietoare care m-a străfulgerat deodată în gât a fost deja prea mult şi totul a început să se întunece în jurul meu. Mi-am dat seama că o să cad, dar durerea era insuportabilă. Nu

mă puteam împotrivi... eram pe moarte...
Două mâini puternice m-au cuprins şi m-au ridicat şi mi-am dat seama, ca prin ceaţă, că Darius mă luase pe sus.

Apoi am simţit o sfâşiere teribilă în adâncul meu şi am ţipat iar şi iar, şi iar... Aveam senzaţia îngrozitoare că inima îmi este smulsă de vie din piept. Când am simţit că nu mai rezist, s-a oprit. Pe cât de brusc se instalase durerea, pe atât de repede s-a dus, lăsându-mă fără suflare şi lac de sudoare, dar într-o stare perfectă.

— Gata, mi-a trecut, am spus.

— Domniţa mea, ai avut dureri mari şi trebuie să mergi la infirmerie, mi s-a adresat Darius.

— Nu, am zis eu şi m-am bucurat că glasul îmi sunase perfect normal. L-am bătut pe Darius pe umărul lui excesiv de musculos. Dă-mă jos, serios. Mă simt bine.

Darius s-a oprit fără tragere de inimă şi m-a lăsat jos. Gemenele, Damien şi ceilalţi războinici se uitau la mine cu gurile căscate, ocazie cu care m-am simţit ca un exponat de muzeu.

— Mă simt bine, am spus iritată. Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar mi-a trecut. Serios.

— Ar trebui să mergeţi la infirmerie. După ce îşi isprăveşte cuvântarea Marea Preoteasă, o să te controleze, a insistat Darius.

— Nu. În niciun caz, am spus eu. E ocupată. Nu e cazul să-şi facă griji pentru crampa asta ciudată sau ce m-o fi apucat pe mine... la stomac!

Darius nu părea prea convins.

Mi-am înălţat capul şi, renunţând la orice urmă de mândrie, am proclamat:

— Am gaze, cu grămezile. Pe bune! întreabă-i pe prietenii mei.

— Darius s-a întors spre gemene şi spre Damien.

— Îhî, e o tipă plină de gaze, a confirmat Shaunee.

— Noi îi zicem Puturoasa, a spus Erin.

— Debordează de flatulenţe, a adăugat şi Damien.

Din asta am înţeles că prietenii mei nu-mi luaseră apărarea pentru că mă iertaseră şi pentru că eram din nou cei mai buni amici, ci pur şi simplu profitaseră de o şansă extraordinară de a mă face de râs.

Doamne, cât de tare mă durea capul!

— Ai gaze, domniţa mea? a spus Darius şi i-am văzut buzele crispându-se.

Am înălţat din umeri şi, asta e, am roşit toată.

— Am gaze, i-am confirmat. Ce-ar fi să mergem în aulă? Mă simt mult mai bine.

— Prea bine, domniţa mea, a spus Darius ceremonios.

Ne-am reluat cu toţii drumul spre aulă.

— Ce-a fost asta? m-a prins Damien din urmă şi mi-a şoptit.

— Habar n-am, i-am şoptit la rândul meu.

— Îhî, habar n-ai, a spus şi Shaunee uşor.

— Sau poate că ştii, dar nu vrei să ne spui, a murmurat şi Erin.

Nu puteam să spun nimic, doar am clătinat tristă din cap. Eu eram de vină. E drept, avusesem motive întemeiate, cel puţin pentru unele lucruri. Însă adevărul era că îmi minţisem prietenii prea multă vreme.

După cum observase Shaunee, dacă faci tâmpenii, ţi-o furi şi, aşa cum spusese şi Erin, eu mi-o cam furam în ultima vreme.

N-a mai vorbit nimeni cu mine până la aulă. Când am intrat pe uşa din faţă, Jack ni s-a alăturat şi el. Nici nu s-a uitat la mine. Ne-am aşezat cu toţii împreună, dar nimeni nu mi-a adresat niciun cuvânt. Nici măcar unul dintre ei. Gemenele sporovăiau între ele ca de obicei şi au scrutat încăperea în căutarea lui T.J. şi a lui Cole, care le-au zărit primii şi au venit în grabă lângă ele. Flirtul care a urmat era atât de scârbos, încât m-a făcut să mă jur că nu mai ies niciodată cu niciun tip. Mda, de parcă aveam de ales.

Rămăsesem în urma tuturor, aşa că m-am aşezat pe ultimul loc de pe rândul din spate. Damien era în faţa mea, cu restul găştii. L-am auzit punându-l la curent în şoaptă pe Jack cu ceea ce se întâmplase cu Afrodita şi cu Stevie Rae. Niciunul nu mi-a spus nimic, nici măcar nu s-au întors să-mi arunce o privire.

Cu toţii deveniseră neliniştiţi şi parcă nu se mai termina cu aşteptarea asta. Ce naiba pusese Neferet la cale? în fond, ea convocase marea întrunire. Era prezentă aproape toată şcoala, deşi eu mă simţeam incredibil şi îngrozitor de singură. Mi-am aruncat privirea împrejur, ca să văd dacă Erik se uita la mine de undeva din sală, dar nu l-am zărit pe nicăieri. În schimb, l-am văzut pe bietul Ian Bowser; stătea în primul rând, cu ochii roşii

de plâns şi cu un aer trist, de parcă tocmai şi-ar fi pierdut cel mai bun prieten. Ştiam prea bine cum se simţea.

În sfârşit, s-a auzit rumoare printre cei prezenţi şi în aulă a intrat Neferet. Era urmată de câţiva dintre profesorii importanţi, printre care Dragonul Lankford şi Lenobia; s-a îndreptat maiestuoasă spre scenă, înconjurată de mai mulţi Fii ai lui Erebus. Toată lumea a amuţit şi a urmărit-o cu atenţie.

Fără prea multă vorbă, a trecut direct la subiect.

— Mult timp am trăit în pace alături de fiinţele umane, deşi ei ne-au pătat bunul nume şi ne-au izgonit decenii la rând. Ne invidiază talentul şi frumuseţea, bunăstarea şi puterea. Iar această invidie s-a înteţit şi a devenit ură. Acum, această ură a degenerat în violenţă îndreptată împotriva noastră din partea unor oameni care se autointitulează credincioşi şi drepţi. - Ne-a învăluit cu râsul ei frumos şi rece. - Abominabil!

Trebuia să recunosc, era teribil de meseriaşă, avea mulţimea la degetul mic. Dacă n-ar fi fost Mare Preoteasă, ar fi fost fără îndoială una dintre cele mai mari actriţe ale vremii.

— Este adevărat că sunt mult mai mulţi oameni decât vampiri şi, din cauza numărului nostru redus, ne subestimează, însă vreau să vă promit un lucru: dacă mai ucid o singură soră sau un singur frate de-al noştri, le declar război. - A trebuit să facă o pauză până s-au domolit uralele războinicilor, dar nu a părut să-i pese. - Nu va fi un război făţiş, dar va fi letal şi...

Uşile aulei au fost date în lături şi înăuntru au dat buzna Darius alţi şi doi războinici, întrerupând-o pe Neferet. Alături de noi, ceilalţi, i-a urmărit cu privirea pe vampirii îndârjiţi care se apropiau de ea. Mi s-a părut că Darius arată ciudat. Nu era palid, dar avea trăsăturile îngheţate, de parcă faţa i s-ar fi transformat într-o mască vie.

Neferet s-a îndepărtat de microfon şi s-a aplecat spre el, să-i poată da veştile. Când a terminat, s-a ridicat dreaptă şi rigidă, ca şi cum o suferinţă cumplită i-ar fi pricinuit îngheţarea aceea. Apoi s-a clătinat şi s-a prins cu o mână de gât. Dragonul a urcat lângă ea ca s-o susţină, dar preoteasa i-a refuzat ajutorul. A revenit uşor la microfon şi a spus cu o voce funebră:

— Trupul lui Loren Blake, preaiubitul nostru poet vampir laureat, a fost găsit bătut în cuie pe uşa de la intrare.

Am simţit îndreptate spre mine privirile lui Damien şi ale gemenelor. Mi-am acoperit gura cu mâna, ca să înăbuş un icnet

de groază, aşa cum făcusem şi când îi văzusem pe Loren şi pe Neferet împreună.

— Asta ţi s-a întâmplat ţie, mi-a şoptit Damien, aproape pământiu la faţă. Erai Impregnată de el, nu-i aşa?

N-am putut decât să dau din cap. Toată atenţia îmi era absorbită de Neferet, care continua să vorbească.

— Loren a fost eviscerat şi apoi decapitat. Ca şi în cazul profesoarei Noian, i-au bătut în cuie pe corp un odios citat din Biblie. De data aceasta era din Cartea lui Ezechiel. Spunea: „Vor scoate de acolo toţi idolii şi toate urâciunile. CĂIŢI-VĂ.“ A tăcut şi şi-a plecat capul, părând că se roagă pentru a-şi reveni. Apoi s-a îndreptat, şi-a ridicat capul, iar mânia ei incandescentă şi magnifică mi-a făcut până şi mie inima să bată cu putere.

— După cum spuneam când ne-au sosit aceste veşti îngrozitoare, nu va fi un război făţiş, dar va fi letal şi ne va aduce victoria. Poate că a sosit vremea ca vampirii să-şi ia locul pe care îl merită în această lume, iar acesta este cel de lider, nu de sclav al fiinţelor umane!

Am simţit că mă ia cu greaţă şi am fugit din aulă, felicitându-mă că mă aşezasem la capătul ultimului rând. Ştiam că prietenii mei nu aveau să mă urmeze. Aveau să rămână înăuntru, lansând urale, asemenea celorlalţi, în timp ce eu, afară, urma să-mi vărs şi ochii din cap, pentru că în adâncul sufletului ştiam că nu e bine să pornim un război împotriva fiinţelor umane. Nu asta era voia lui Nyx.

Am inspirat adânc, să mă opresc din tremurat. Bun, poate că ştiam că zeiţa noastră nu voia să pornim război, dar ce aveam de gând să fac în sensul ăsta? Eram doar o puştoaică, iar acţiunile mele din ultima vreme dovediseră că nici măcar una prea isteaţă nu eram. Probabil că Nyx era şi ea supărată pe mine, şi avea şi motive.

Deodată mi-a revenit în memorie cunoscuta durere care mi se răspândise în jurul taliei. Mi-am aruncat privirea împrejur, ca să mă asigur că sunt singură, apoi mi-am ridicat poala rochiei, să văd ce am pe piele. Apăruseră! în jurul taliei îmi apăruse un frumos Semn dantelat. Am închis ochii. „O! îţi mulţumesc, Nyx! îţi mulţumesc că nu m-ai abandonat!"

M-am sprijinit de zidul aulei şi am început să plâng. Am plâns pentru Afrodita, pentru Heath, pentru Erik şi pentru Stevie Rae. Şi am plâns pentru Loren, mai ales pentru Loren. Moartea

lui mă cutremurase. În mintea mea ştiam că nu mă iubise, că mă folosise pentru că îl pusese Neferet, dar se pare că sufletului meu nu-i păsa. Simţisem că-l pierd, ca şi cum mi-ar fi fost smuls din inimă. Ştiam că moartea lui era ceva îngrozitor, şi nu doar pentru că fusese ucis de nişte fanatici religioşi. Era posibil ca fanaticii ăştia religioşi să-mi fie rude. Era posibil ca tatăl meu vitreg să se afle în spatele morţii lui Loren.

Moartea lui... moartea lui Loren...

M-a şocat din nou. Nu ştiu cât timp am stat acolo, sprijinită de zidul aulei, plângând şi tremurând toată. Ştiam doar că plângeam moartea fetei care fusesem şi-l plângeam pe Loren.

— E vina ta! m-a biciuit vocea lui Neferet.

Mi-am înălţat privirea, mi-am şters faţa cu mâneca şi am văzut-o acolo, în picioare, cu ochii roşii, dar fără lacrimi.

Mi-a fost greaţă de ea.

— Or să creadă cu toţii că nu plângi pentru că eşti curajoasă şi puternică, i-am spus. Însă eu ştiu că nu plângi pentru că eşti lipsită de suflet. Nu eşti capabilă de atâta simţire încât să plângi.

— Te înşeli. L-am iubit, iar el mă adora. Dar deja ştii asta, nu-i aşa? Ne-ai spionat, secătură mică ce eşti, s-a răstit ea.

Neferet şi-a aruncat iute privirea peste umăr, spre uşi, şi şi-a ridicat degetul arătător, de parcă ar fi cerut un moment de linişte. L-am văzut pe războinicul care se pregătea să vină spre ea oprindu-se şi întorcându-se cu spatele. Evident, misiunea lui era să se asigure că nu ne deranjează nimeni. Apoi Neferet s-a întors din nou spre mine.

Loren a murit din cauza ta. A simţit cât de supărată eşti şi, când a fost încălcat hotarul şcolii, şi-a imaginat că ai fugit tu de mica scenă pe care v-o pregătisem ţie şi bietului de Erik, şocat de ce văzuse, a spus ea cu un rânjet sarcastic. Loren a ieşit să te caute şi din cauza asta a fost omorât.

Am clătinat din cap şi mi-am lăsat mânia şi dezgustul să înăbuşe durerea şi frica.

— Din cauza ta s-au întâmplat toate astea. Ştii foarte bine, şi eu ştiu şi, lucrul cel mai important, ştie şi Nyx.

Neferet a râs.

— Ai mai folosit numele zeiţei să mă ameninţi, dar, cu toate acestea, iată-mă, sunt o Mare Preoteasă puternică, iar tu eşti tot o novice banală şi stupidă, care a fost părăsită de

prieteni.

Am înghiţit în sec. Avea dreptate. Ea era exact cum spusese, iar eu eram un nimeni. Făcusem alegeri cretine şi din cauza asta înşelasem încrederea prietenilor mei. Iar ea era încă şefa cea mare. În adâncul sufletului ştiam că purta în ea multă răutate şi ură, dar nici măcar eu nu vedeam asta când o priveam. Era radioasă, frumoasă şi puternică. Arăta exact cum trebuie să arate o Mare Preoteasă, ca cea Aleasă de o zeiţă. Cum îmi închipuiam eu că pot s-o înfrunt vreodată?

Apoi am simţit mângâierea vântului, arşiţa unei zile de vară, răcoarea dulce a mării, neţărmurirea sălbatică a pământului şi forţa spiritului meu. Noua dovadă a graţiei lui Nyx mi-a fremătat în jurul taliei, în timp ce vorbele zeiţei mi-au răsunat în minte: „ţine minte, întunericul nu echivalează întotdeauna cu răul, la fel cum lumina nu aduce întotdeauna binele."

Mi-am îndreptat spatele. M-am concentrat asupra celor cinci elemente, mi-am înălţat mâinile cu palmele în sus şi, fără s-o ating pe Neferet, am lansat energia. Marea Preoteasă a fost împinsă înapoi, s-a împiedicat, şi-a pierdut echilibrul şi a căzut drept în fund. În timp ce mai mulţi războinici au dat buzna afară din aulă s-o ajute să se ridice, m-am aplecat, chipurile, ca să văd dacă se simte bine, şi i-am şoptit:

— Poate ar fi bine să te mai gândeşti înainte să mă superi, mamaie!

— Lucrurile n-or să rămână aşa, s-a stropşit ea.

— Aici sunt de acord cu tine, am încheiat eu.

M-am îndepărtat de ea şi i-am lăsat pe războinici şi pe ceilalţi novici şi vampiri care dădeau năvală din aulă să roiască în jurul ei. Am auzit-o liniştindu-i că pur şi simplu i se rupsese un toc şi căzuse, că n-are nimic, iar apoi mulţimea a înghiţit-o.

Nu i-am aşteptat pe Damien şi pe gemene să iasă, ca să aibă iar ocazia să mă ignore. Le-am întors spatele tuturor şi am luat-o spre camera mea. Deodată, din întunericul care mărginea aula mi-a răsărit în faţă Erik, tăindu-mi calea. Avea ochii căscaţi de uimire şi părea cutremurat şi palid. Era evident că fusese martor la întreaga scenă dintre mine şi Neferet. Mi-am înălţat capul şi i-am întâlnit ochii albaştri atât de cunoscuţi.

— Mda, e mai mult decât ţi-ai închipuit tu, am spus.

A clătinat din cap, mai mult surprins decât neîncrezător.

— Neferet... e... e..., a dat el să spună, cu privirea îndreptată spre mulţimea strânsă încă în jurul Marii Preotese.

— E o scârbă malefică? Asta voiai să spui? Da, aşa e.

Ce mi-a plăcut să spun cuvintele astea! Mi-a plăcut în special că i le spuneam lui Erik. Voiam să-i explic şi mai multe lucruri, dar ce-a spus în continuare mi-a tăiat elanul.

— Asta nu schimbă cu nimic ce ai făcut.

Deodată m-am simţit atât de obosită...

— Ştiu, Erik.

M-am îndepărtat apoi, fără niciun cuvânt.

Primele scăpărări ale zorilor luminau cerul şi împrumutau întunericului nuanţele pastelate ale unei dimineţi ceţoase. Am inspirat adânc, impregnându-mă cu răcoarea zilei născânde. Confruntările cu Neferet şi cu Erik îmi dăduseră în mod paradoxal o stare de linişte, iar în minte mi se conturaseră foarte clar mai multe lucruri.

Cele bune erau următoarele: 1. cea mai bună prietenă a mea nu mai era un monstru, un mort ambulant însetat de sânge. Recunosc, nu eram prea sigură ce anume era şi, pe lângă asta, nici pe unde umbla; 2. nu mai aveam trei iubiţi cu care să jonglez; 3. nu mai eram Impregnată de nimeni, ceea ce era de asemenea un lucru bun; 4. Afrodita nu era moartă; 5. le spusesem prietenilor mei o grămadă de chestii pe care voiam să le mărturisesc de o bună bucată de vreme şi 6. nu mai eram virgină.

Cele rele erau următoarele: 1. nu mai eram virgină; 2. nu mai aveam niciun iubit, nici măcar unul; 3. era posibil ca poetul vampir laureat să fi murit într-un fel din cauza mea, iar dacă nu din cauza mea, atunci a cuiva din familia mea; 4. Afrodita redevenise om şi, fără doar şi poate, lucrul ăsta o scotea din minţi; 5. prietenii mei erau ofticaţi şi nu mai aveau deloc încredere în mine; 6. trebuia să-i mint şi-n continuare, pentru că încă nu puteam să le spun adevărul despre Neferet; 7. eram la mijloc într-un război între vampiri, printre care nu mă puteam număra încă, şi fiinţele umane, din rândurile cărora nu mai făceam parte. Şiii..., cireaşa de pe tort, ocupând poziţia cu numărul 8, cea mai puternică Mare Preotească vampir a vremurilor noastre era duşmanul meu declarat.

— Miorla-au! m-a avertizat Nala morocănoasă, exact la timp ca să-mi deschid braţele şi să mi se arunce în braţe.

Am strâns-o la piept.

— Într-o bună zi o să sari prea repede şi o să cazi drept în fund, am spus şi am zâmbit când mi-am adus aminte. Cam cum a căzut Neferet.

Nala a întors butonul de tors şi şi-a frecat capul de obrazul meu.

— Ei, Nala, se pare că sunt într-un mare rahat. Am parte în viaţa mea de mai multe porcării decât de lucruri bune, dar ştii ce e ciudat? Chiar încep să mă obişnuiesc. - Nala a ţinut pornită maşinuţa de tors şi am sărutat-o pe pata albă şi mică de pe botic. - O să se încingă treaba, dar eu cred sincer că Nyx m-a Ales, deci o să mă ajute. - Nala a scos un sunet de bătrânică morocănoasă şi m-am corectat în grabă. - Vreau să zic, pe noi. Nyx o să ne ajute. - Am mutat-o pe Nala în mâna cealaltă, ca să deschid uşa la dormitor. - Normal, faptul că m-a Ales pe mine mă cam face să mă îndoiesc de capacitatea lui Nyx de a lua decizii, am mormăit, pe jumătate în glumă.

„Ai încredere în tine, Fiica mea, şi pregăteşte-te pentru ce-o să urmeze“.

Glasul zeiţei mi s-a înfiripat în minte, smulgându-mi un strigăt. Demenţial! „Pregăteşte-te pentru ce o să urmeze“ nu suna încurajator. Am privit-o pe Nala şi am oftat.

— Mai ţii minte cum ne gândeam noi că ziua mea de naştere naşpa e cea mai mare problemă pe care o avem?

Spre amuzamentul meu, Nala mi-a strănutat în faţă, am scos un „îhh“ şi am grăbit pasul până în cameră, să înhaţ cutia de batistuţe pe care o aveam pe noptieră.

Ca de obicei, Nala mi-a rezumat perfect viaţa: destul de amuzantă, destul de scârboasă şi al naibii de complicată.